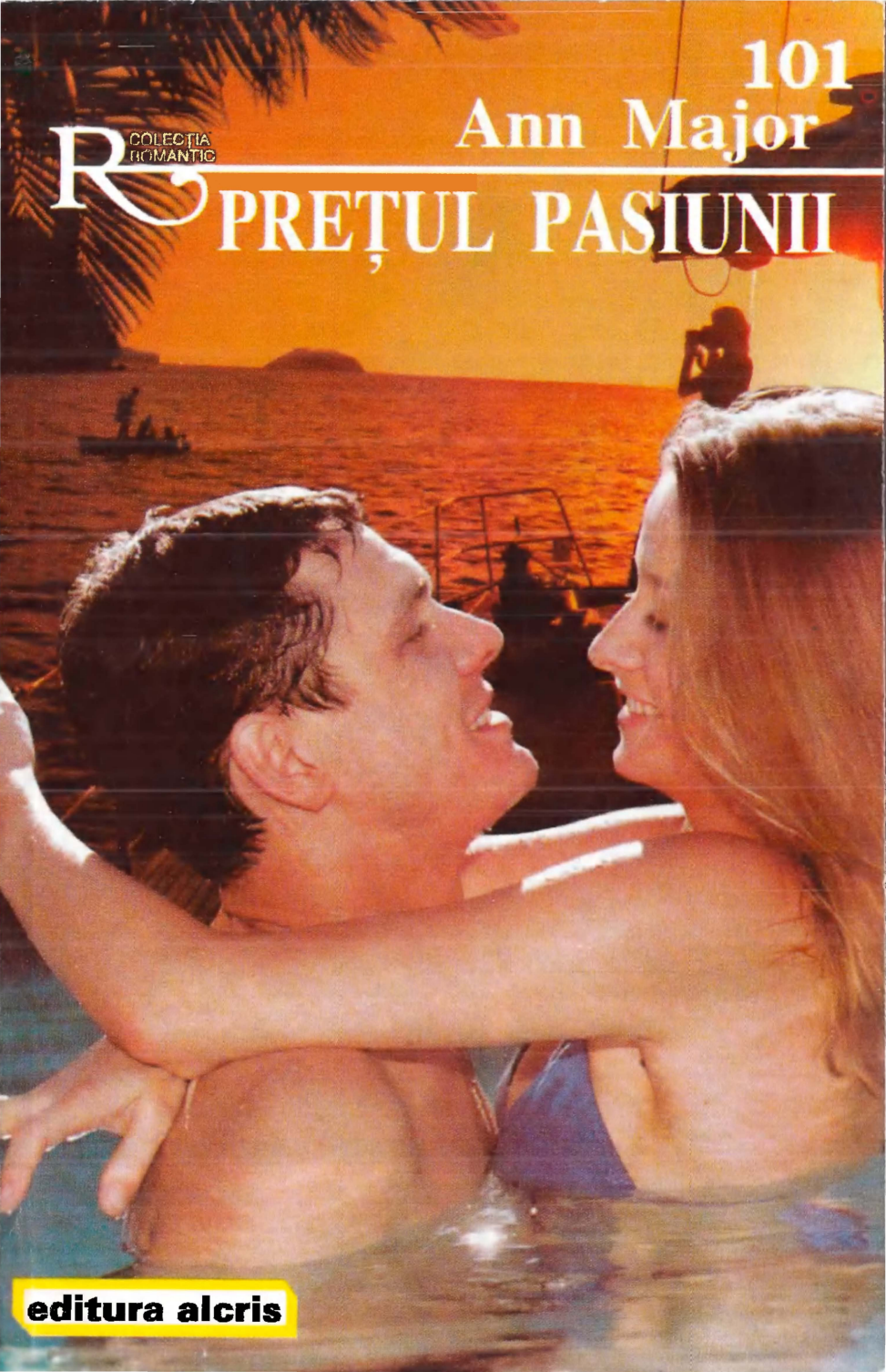
101
COLECȚIA ROMANTIC
Ann Major
PREȚUL PASIUNII
editura alcris

ANN MAJOR

PREȚUL PASIUNII

Coperta: ANDY

© by Ann Major, 1987

WHAT THIS PASSION MEANS
Mills & Boon Limited

Toate drepturile asupra acestui titlu aparţin
editurii ALCRIS–M94

ANN MAJOR

PREȚUL PASIUNII

Traducere de
ILEANA JITARU

EDITURA ALCRIS 94

BUCUREȘTI

Redactor: AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial: TRAIAN IANCU
Lector: ANGELA VASILE

ISBN 973-9197-72-8

Colecţia „ROMANTIC“

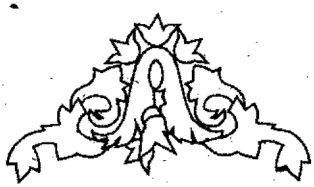

CAPITOLUL I

Kate Andrews ieşi pe puntea vasului ei de pescuit, „Bright Star", şi se întinse îndelung. Se făcea ziuă şi cerul era brăzdat de dungi luminoase late, în tonuri trandafirii, care se reflectau în oceanul liniştit.

„Încă o zi înăbuşitoare", gândi Kate plictisită, aruncând gheaţă peste creveţii pescuiţi de oamenii din echipaj în timpul nopţii.

Cu umărul înţepenit din cauza efortului, puse jos găleata cu gheaţă şi încercă să fixeze mai bine sfoara drapelului înălţat pe catarg. Nici o adiere de vânt nu venea să mişte pânza steagului.

Era o vreme minunată pentru scufundare, pentru a explora adâncimile, pentru a te juca cu peştii multicolori ce populau apele limpezi. Ca altădată... dar, acele zile fericite

dispăruseră. Cu toate eforturile ei, Kate nu reușise să obțină împrumutul pentru a continua ceea ce fusese visul tatălui ei: găsirea epavei „Marta Isabella".

Această navă, supranumită „Galionul de aur" din cauza lăzilor pline cu monede de aur ce le transporta, dispăruse în urmă cu trei secole, surprinsă de un teribil uragan ce bântuia în largul Caraibelor.

După ce studiase îndelung arhivele de la Madrid și Londra, Jake Andrews ajunsese la concluzia că nava zăcea la baza unui recif care avea oarecum forma unui semn de întrebare, la sud-est de Florida Keys. Găsise chiar o scrisoare redactată de un căpitan spaniol, la un an de la naufragiul navei. Marinarul scria că fusese deviat din drumul său de vânturi puternice și că observase o epavă prinsă în mijlocul unui recif de corali. După părerea lui, era vorba de faimosul galion.

Jake și Kate închiriaseră atunci un avion și survolaseră zona despre care vorbea căpitanul spaniol. În cele din urmă, după luni de cercetări, Jake reușise să localizeze ceea ce credea că este recifful de corali cu o formă atât de particulară. Pentru a aduna fondurile necesare expediției sale, Jake ipotecase vasul

de pescuit şi pornise, împreună cu Kate, în larg.

La câteva zile după ce ancoraseră, găsiră, în timpul explorărilor marine, monede de aur. Au crezut atunci că victoria este foarte aproape. Dar tensiunea nervoasă şi oboseala îi veniseră de hac lui Jake, astfel că suferi un prim accident vascular într-o zi, în timp ce urca la bordul navei, venind din adâncuri. Al doilea infarct, fatal de data aceasta, s-a produs când tocmai ajunseseră la Key West.

– Bună dimineaţa, Kate! îi strigă un tânăr căpitan cu părul blond, care îşi îndrepta şi el încet vasul de pescuit spre chei.

Kate îi răspunse, destul de rezervat, cu o mică fluturare din mână. Don Taylor era un băiat simpatic dar ea nu voia să-i dea speranţe deşarte. Şi aşa, a trebuit să-i respingă de mai multe ori avansurile şi chiar să-i refuze cererea în căsătorie. Bietul Don! El nu ştia că doar perspectiva de a se căsători cu un marinar şi de a merge la pescuit în fiecare noapte, până la sfârşitul zilelor ei, făcea să i se zbârlească părul... În plus, în timpul câtorva ieşiri ale lor în oraş, putuse să constate că el bea prea mult.

Cu toate acestea, presimţea că Don îşi va reînnoi cererea într-un moment când va fi mai vulnerabilă. Într-o zi în care grijile ei financiare i se vor părea o povară prea grea ca ea să le poată duce singură, într-o zi în care dorinţa ei de a-şi forma o familie şi de a termina cu singurătatea va învinge dragostea ei de libertate.

Ţipătul unui pescăruş o aduse pe Kate la realitate şi moralul îi scăzu şi mai mult. În loc să facă un duş fierbinte şi să-şi petreacă restul zilei lenevind în patul ei moale, trebuia să se înarmeze cu curaj şi să se ducă în piaţă pentru a-şi vinde creveţii pescuiţi în cursul nopţii.

Ceea ce câştiga în urma acestor vânzări îi ajungea abia să ramburseze în fiecare lună rata împrumutului pe care tatăl ei îl făcuse şi să plătească salariile celor doi coechipieri, Juan şi Pedro. Degeaba încercase Kate să ceară o amânare a scadenţei, bancherul se arătase neîndurător. O sfătuise chiar să-şi vândă vaporul lui Rex Reynolds.

Simpla pronunţare a acestui nume făcuse să-i fiarbă sângele. Plecase din biroul bancherului trântind uşa. Comentariul caustic al domnului Thomas, bancherul, îi

răsuna în urechi. „Ești la fel de încăpățânată ca și tatăl dumitale. Păcat că orgoliul îți înăbușe orice urmă de logică, domnișoară Andrews."

Și avea dreptate... Mai devreme sau mai târziu, ea va trebui să se despartă de „Bright Star" și să renunțe la visele ei de a găsi comori. Dar prefera mai degrabă să moară decât să-i ceară lui Rex s-o ajute!

Până la moartea tatălui său, acum zece luni, lui Kate nu-i fusese niciodată frică de viitor. Acum însă era obsedată de grijile financiare și trăia cu teama că nu va mai putea plăti următoarea factură. În ciuda dificultăților însă, ea se străduia să pară liniștită. Fata lui Jake Andrews nu avea dreptul să se plângă, cu atât mai puțin să renunțe!

Toată viața ei încercase să fie fiul pe care Jake și-l visase, muncind cu înverșunare din zori până în asfințit, mergând până la a-și ascunde curbele feminine sub cămăși largi și blugi. Ani de zile își purtase părul tăiat foarte scurt.

Cu toată încăpățânarea ei de a-și nega feminitatea, atrăgea totuși numeroase priviri

masculine. Frumusețea ei nu corespundea tiparelor clasice și, cu toate acestea, avea un farmec deosebit.

Cu fața ovală, cu bărbia bine conturată, cu un nas mic, drept, stropit cu câțiva pistrui, cu rotunjimea copilărească a obrajilor, avea destule argumente pentru a seduce. Dar miracolul senzualității erau buzele ei pline, într-o continuă mișcare. Întreaga față îi era luminată de ochii ei imenși, verzi, tiviți cu gene lungi și negre. Fără ca ea să-și dea seama, acești ochi îi reflectau cea mai mică emoție.

Și acum, când își lăsase părul să crească devenind o coamă bogată și indisciplinată cu reflexe aurii, capetele celor ce se întorceau în urma ei parcă aveau tendința să se deșurubeze. Dar ei nici nu-i păsa.

Soarele devenise arzător. Kate oftă îndelung. Această situație nu mai putea dura, trebuia să treacă la acțiune. Va găsi cu orice preț „Galionul de aur" și comoara ascunsă pe el. O va face în memoria tatălui ei și pentru a le închide gura celor care își bătuseră joc de căutările lor.

Pentru a putea duce la bun sfârșit acest proiect, trebuia să-și procure banii necesari

cercetărilor submarine și aducerii la suprafață a epavei. Dar nici nu se gândea să le dezvăluie eventualilor investitori intențiile ei! Locul identificat de tatăl ei trebuia să rămână secret, pentru a nu atrage pe toți jefuitorii de epave din împrejurimi.

Nu exista decât o piedică, dar aceasta era enormă: singura persoană care ar fi putut s-o ajute era aceeași persoană pe care Kate o detesta cel mai mult pe lume.

În câțiva ani, Rex Reynolds clădise un adevărat imperiu. Se specializase în scoaterea la suprafață a epavelor, vânzând apoi antichitățile recuperate în numeroasele magazine de profil din zonă, organiza cursuri de scufundare în cele patru colțuri ale lumii, filma fiecare din expedițiile sale pentru a vinde apoi reportaje unor canale de televiziune sau presei specializate. În afara talentului său prodigios pentru afaceri, era dotat cu un simț comercial ascuțit, ținând conferințe și organizând seminarii pentru a-și promova cărțile pe care le scria.

Întreaga presă îl adora și îl descria ca pe un strălucit expert în arheologie submarină, dublat de un aventurier genial.

Kate râdea pe sub mustață când îi citea reportajele sforăitoare. Trebuia totuși să admită că, deși Rex nu avea cine știe ce studii, avea în schimb o sete de cunoaștere pe care mulți universitari cu pretenții i-ar fi putut-o invidia. Dar fără Jake – care îl primise și îl învățase primele noțiuni de scufundare și de aducere la suprafață a epavelor – nu ar fi devenit niciodată ceea ce era azi.

În loc de mulțumire, Rex îi părăsise fără nici o urmă de regret, imediat ce a avut posibilitatea. Și când, ajuns în culmea gloriei, consimțise să-i dea un împrumut binefăcătorului său, avusese îndrăzneala să-i ceară niște dobânzi exorbitante. Până în ultima lui clipă, Jake fusese obsedat de restituirea acestei datorii. În mintea lui Kate nu exista nici o îndoială că această grijă permanentă grăbise sfârșitul tatălui ei, și ura față de Rex Reynolds îi crescu.

Dar pentru a fi absolut sinceră cu sine însăși, Kate trebuia să-și mărturisească faptul că, dacă îl ura atât pe Rex, era pentru că, după ce o inițiase în plăcerile dragostei și după ce petrecuseră împreună câteva luni

idilice, o părăsise pentru a se căsători cu o superbă roşcată cu ochii albaştri.

Carla făcea parte dintre acele femei sofisticate, acele sirene cu sânii mari care nu aveau egal în a şti să prindă în laţ un bărbat şi apoi să-l ţină prizonier între ghearele lor roşii. Cum ar fi putut biata Kate, cu trupul ei prea subţire, cu înfăţişarea ei băieţoasă, să lupte cu o asemenea ispită?

Totuşi, după cum relatau rubricile mondene ale revistelor, această căsătorie nu durase. Şi, de atunci Rex părea să colecţioneze toate femeile frumoase...

*
* *

Cu un nod în gât, Kate urmă indicaţiile pe care i le dădu frumoasa secretară brunetă şi se îndreptă spre uşa mare, capitonată. Când intră în încăpere, Rex era întors cu spatele şi vorbea la telefon:

– Bine, Susan, dacă aşa vrei tu. Astă-seară la ora şapte, dar...

Evident, o făcea special pentru a-i arăta că dă întâlnire unei femei! În loc să nu-i pese, Kate simţi că se enervează. Cine o mai fi şi

această Susan? Desigur că o altă creatură de vis!

Pentru a nu ceda tentației de a asculta și restul convorbirii, Kate se îndreptă spre ferestrele mari ce dădeau spre mare. Privi navele risipite pe suprafața oceanului, bazinele în care erau crescute broaștele țestoase de mare, urma de spumă albă ce o lăsa o barcă cu motor.

Ca atrasă de un magnet, privirea i se întoarse spre umerii atletici puși în valoare de costumul făcut de comandă. Imagini ale trecutului îi năvăliră imediat în minte. Rex, pe puntea vasului „Bright Star", cu bustul gol, cu mușchii jucându-i sub pielea bronzată, privirea lui veselă și plină de promisiuni...

Cu inima strânsă, Kate își aminti de nopțile vrăjite când ea mângâiase acest bust viril, când își strecurase degetele prin părul lui bogat, acum tuns scurt, când sărutase fiecare bucățică a acestui trup puternic...

Rex închise telefonul și se răsuci cu fotoliul de piele pentru a o putea privi pe Kate. Ținându-și răsuflarea, Kate nu se putu opri să nu privească cu sete această față bărbătească, cu trăsăturile regulate, care

părea sculptată în marmură: cu maxilarul puternic, cu bărbia voluntară și cu această gură senzuală care știa să fie când blândă, când îndrăzneață...

– Bună ziua, Kate. Este mult de când nu te-am văzut.

Auzind această voce gravă cu inflexiuni atât de calde, Kate își simți pulsul accelerându-i-se. Pentru a-și ascunde tulburarea îi răspunse aspru:

– Nu atât de mult cât aș fi vrut eu!

Nu era cea mai bună introducere pentru a obține un împrumut! Plănuise să se arate umilă și blândă, dar descoperirea că, după toți acești ani, simpla prezență a lui Rex – dușmanul cel mai de temut – era de ajuns să-i trezească dorința, o înfurie la culme.

El surâse, cu acel surâs ironic, pe care ea îl cunoștea atât de bine, și o luminiță veselă dansă în ochii lui albaștri.

– Mereu la fel de încântătoare, după câte văd. Lătratul puternic dar mușcătura delicioasă... Ridică o sprânceană apoi adăugă: Dacă amintirile nu mă înșeală...

Kate roși până la rădăcina părului, știind prea bine la ce fel de amintiri făcea el aluzie.

În timpul ultimei lor nopți petrecute împreună, el aprinsese în ea un asemenea foc încât, la paroxismul pasiunii, îl zgâriase și îl mușcase. Nici un gentleman nu ar fi avut îndrăzneala să evoce o asemenea scenă! Dar Rex nu avea nimic dintr-un gentleman. Ea știa că sub această aparență de om de afaceri în costum și cravată, se ascundea o natură neiertătoare și fără scrupule.

– Iar tu, ești mereu la fel de galant, spuse ea cu dispreț.

– Încă mă urăști?

– Da.

Rex se ridică suplu. Silueta lui înaltă parcă umplea întreg biroul.

– Și încă foarte tare, s-ar zice, murmură el. Dar tu totdeauna ai pus patimă în tot ceea ce făceai, Kate. Fie că este vorba de iubire, fie că este vorba de război.

Ochii lui Kate aruncară fulgere. Va înceta odată să-i amintească faptul că vibrase ca un diapazon în brațele lui?

– Dacă doar o privire ar putea ucide... murmură Rex cu un râs ușor.„Ai muri în această clipă", îi termină ea fraza, în gând.

– Și totuși, ai venit la mine.

El vorbea pe un ton nonșalant, trădat însă de crisparea maxilarului și de felul cum își băgase pumnii strânși în buzunare.

– Pentru că sunt forțată de împrejurări, preciză ea, cu bărbia ridicată. Tu ești ultima persoană de pe lista mea.

– Ar fi trebuit să fiu prima.

– De ce?

– Pentru că sunt destul de nebun, pentru a accepta să te ajut.

Kate făcu ochii mari. Totul se derula mult mai ușor decât își imaginase. Poate că Rex nu era acel ingrat fără inimă, cum îl credea ea. Oare regreta acum purtarea lui de odinioară?

– Mulțumesc, spuse ea cu blândețe.

– Banul este cheia care deschide orice inimă de femeie. Am plătit destul ca să știu asta.

Această remarcă mușcătoare trezi din nou furia lui Kate. Își fulgeră interlocutorul cu privirea, apoi lăsă repede ochii în jos, amintindu-și că el era singurul care nu o refuzase categoric din primele minute ale întrevederii.

– Spune-mi exact ce vrei, Kate.

Ca de obicei, el mergea drept la țintă. Luată prea repede, Kate ezită, apoi spuse:

– Ei bine... am nevoie de un fond de rulment... pentru a putea asigura salariile marinarilor mei, întreținerea și funcționarea vasului meu pe timp de trei luni.

– Credeam că urăști pescuitul?

– Eu... este totuși o muncă în aer liber...

Privirea albastră a lui Rex era impenetrabilă. Dar, pentru câteva secunde, Kate avu impresia că el știa că ea minte.

– N-ar fi mai bine ca tu să vinzi, pur și simplu, vaporul? întrebă Rex. Ai putea face și tu o meserie mai liniștită, învățătoare de exemplu. Să te măriți cu un băiat drăguț, să faci copii. Îmi amintesc că visai să ai o viață de familie liniștită și stabilă.

– Asta a fost demult.

În cele câteva luni ale relației ei cu Rex, visase într-adevăr să aibă copii cu el, să trăiască alături de el într-o căsuță albă, pe malul mării. Dar toate acele vise se spulberaseră când Rex o părăsise. De atunci, nici un alt bărbat nu trezise în ea sentimente atât de puternice încât să se gândească la o relație durabilă.

– Te-ai schimbat, Kate. Ai devenit mai dură, mai aspră. M-am întrebat adesea, de ce?

– Privește-te în oglindă și vei primi răspunsul.

Ce proastă era! Fraza îi scăpase spontan. N-ar fi vrut, pentru nimic în lume, să-i arate lui Rex în ce măsură ruptura lor o afectase, cât putuse ea să sufere când și-a dat seama că fusese pentru el doar o aventură fără viitor!

– Vrei să spui... că este vina mea?

Rex o privi cu o expresie ciudată pe față.

– Bineînțeles că nu! negă ea cu înverșunare, evitând privirea lui pătrunzătoare care parcă voia să-i citească până în adâncul inimii.

– Te-am părăsit spre binele tău, Kate. Dacă aș fi rămas, te-aș fi făcut să suferi.

– Nu are nici o importanță acum. Nu servește la nimic să reconsideri trecutul. Mai bine spune-mi dacă ai de gând să mă împrumuți cu acești bani.

Rex rămase tăcut încă mult timp.

– Bun, să ne întoarcem la afaceri, spuse el, oftând. Cum te-ai gândit să mi-i înapoiezi?

Kate ezită. Nu putea să-i mărturisească faptul că se gândise să-i restituie datoria vânzând antichităţile pe care le recupera de pe „Marta Isabella". El trebuia să ştie că îi împrumuta aceşti bani pentru a pescui în continuare creveţi şi nu pentru căutarea unei epave.

– Cred că voi putea să-ţi restitui o primă rată într-o lună sau două, îi răspunse ea vag.

– Cu ce? Tu deja lucrezi în pierdere, Kate.

– Aş putea să-ţi ipotechez o parte din vapor.

– De ce aş mai dori un vas prăpădit ca al tău, care deja este plin de ipoteci, când eu am de acum o adevărată flotă?

Cu paşi lenţi, se apropie de ea. Privirea i se opri pe gâtul rotund înconjurat de ţesătura fină a rochiei de vară, aşa cum o fiară îşi evaluează prada.

– Ai avea altceva să-mi oferi drept garanţie. Vocea lui deveni răguşită. Ceva ce îmi doresc cu toată patima.

Întinse mâna şi îi atinse uşor o buclă castanie ce coborâse pe umărul catifelat, bronzat de soare. Kate se înfioră şi se îndepărtă rapid.

– Nu te juca astfel cu mine, Rex! Ei? Îmi împrumuți acești bani, da sau nu?

– Înainte de a-ți răspunde, vreau să lămuresc o veche neînțelegere.

– Despre ce vorbești?

– Tu crezi că te-am părăsit pentru că așa am vrut eu. Este fals. Am plecat pentru că tatăl tău mi-a spus că nu-și dorește un necunoscut ca mine pentru fiica lui. El voia să te vadă terminându-ți studiile și căsătorindu-te cu un bărbat ca lumea, care să-ți asigure o viață liniștită. Eu îi datoram prea mult pentru a nu face ceea ce-mi cerea.

– Minți! Jake niciodată n-ar fi...

– Oh, ba da!

– Ai plecat în plină operație de ranfulaj pentru că ți se făcuse o propunere mai interesantă din punct de vedere financiar!

– Jake mi-a cerut să joc această comedie. Credea că dacă tu mă vei crede un oportunist, mă vei disprețui și mă vei uita mai ușor. Dealtfel, nu s-a înșelat.

Kate nu mai suporta să-l asculte dând vina pe un om care nu mai era aici, ca să se poată apăra. Se întoarse brusc și se îndreptă spre ușă. Rex o apucă de braț și o obligă să se întoarcă spre el.

– Ușurel, bombăni el. Îți voi da acești bani, dar îți cer o garanție.

– Care?

– Pe tine.

– Poftim?

Kate se făcu palidă.

Cu un deget, Rex îi ridică bărbia și își cufundă privirea în ochii ei ca smaraldul.

– Eu nu te-am uitat niciodată, Kate.

– Nici eu. Dar asta este departe de a fi un compliment.

Rex se mulțumi să zâmbească.

– Venind de la tine, este totuși un compliment. Îmi place să cred că sunt de neuitat, spuse el cu o voce senzuală care o făcu pe Kate să se înfioare din nou. Hai să tragem o linie peste trecut, Kate. Vreau să fiu iar prietenul tău.

– Prietenia nu se cumpără, Rex!

Ea simțea că pierde teren. Ura pe care credea că i-o poartă lui Rex se topea ca zăpada la soare. Căldura acestui corp viril, atât de aproape, parcă o cuprindea cu totul și pe ea.

– Nu știu ce ai tu atât de special, spuse Rex, cuprinzându-i talia cu mâinile. Ești

slabă și nedomesticită ca o pisică sălbatică, și mai încăpățânată ca un catâr... Oftă prelung, apoi continuă: Cred că este vorba de curajul tău... Nici o altă femeie n-ar fi plonjat așa cum ai făcut-o pentru a mă salva dintre dinții rechinului când am fost blocat în epavă. Și, de la moartea lui Jake, te văd zbătându-te ca o leoaică pentru a ține capul afară din apă. Acum că el nu mai este aici ca să se opună, vreau să fim din nou prieteni.

În aceeași clipă, Kate parcă avu o străfulgerare. Îi vedea clar jocul. Ceea ce dorea el era s-o aducă din nou în patul lui. Trupul ei pentru banii lui... O trata ca pe o prostituată!

– Nu voi face dragoste cu tine nici dacă mi-ai oferi miliarde!

Bărbia tremurândă a lui Kate contrazicea cuvintele ei dure.

– O clipă, murmură Rex cu blândețe. Ai cam luat-o razna, frumoasa mea.

Tânăra femeie privea cu sete buzele senzuale și pline, atât de aproape de ale ei și se simți ca paralizată. Lăsă ochii în jos.

– Cu riscul de a te dezamăgi, draga mea, te asigur că nu vreau decât prietenia ta.

Rex o privi insistent, întârziind asupra buzelor ei roz și zâmbi ironic.

– Mie îmi plac femeile dulci și grațioase iar, deocamdată, tu ești tot atât de drăguță și excitantă ca o balenă prost dispusă!

Indignarea o lăsă pe Kate cu gura căscată.

– Răspunsul este „nu", declară ea cu putere când își recăpătă graiul. Tu și cu mine nu vom putea fi prieteni niciodată.

– Îți acord o săptămână ca să te răzgândești, replică Rex. Șapte zile, nici una în plus.

Kate îi aruncă o privire piezișă.

– Și această Susan cu care ieși în seara asta, cum o să vadă ea așa-zisa noastră prietenie?

– Nu ți s-a spus niciodată că nu este frumos să asculți convorbirile telefonice ale altora? o tachină el cu un zâmbet în colțul gurii. Dar dacă asta ar putea să te liniștească, eu îți promit că n-am să mă mai văd cu ea. Sunt de obicei un bărbat fidel.

Kate râse sarcastic.

– Nici măcar nu cunoști sensul acestui cuvânt.

– Mă vei învăța tu să-l cunosc, nu?

Sub privirea sugestivă a lui Rex, Kate își pierdu răbdarea.

– Credeam că vrei doar prietenia mea, așa cum ai spus, îi reaminti ea.

– Începem prin asta. După aceea...

– După aceea?

– Voi face din tine o adevărată femeie, promise Rex cu o insolență exasperantă.

– Nu am de gând să mă mai schimb ca să-ți fiu pe plac.

– Vom mai vedea.

Spre consternarea ei, Kate își simți sânii parcă umflându-se sub rochia subțire, mângâiați de privirea atentă a interlocutorului ei. Se abținu să nu-și încrucișeze brațele pe piept și îl privi sfidător.

– Facem pariu, Rex?

– Eu l-am făcut deja, în clipa în care ai acceptat să-ți împrumut acești bani.

– Pentru că, desigur, tu nu dai niciodată nimic fără să primești ceva în schimb?

– Ce vrei, sunt un om de afaceri. Dar de această dată, aș fi încântat ca debitorul meu să nu fie solvabil.

Privirii furibunde a tinerei femei el îi răspunse cu un zâmbet larg. Cu o mână

tandră și posesivă în același timp, îi atinse ușor umărul rotund.

Luptând îndârjit cu dorința ce o cuprindea, Kate îi spuse furioasă:

– Riști ca lucrurile să nu se întâmple așa cum dorești tu, Rex!.

– Îmi place să risc, Kate. Mai ales când răsplata ești tu.

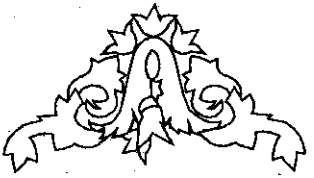

CAPITOLUL II

Kate începu să spele puntea vasului cu o vigoare nemaiîntâlnită, pentru a-şi consuma furia. Trecuse o săptămână de la întrevederea ei cu Rex, şi chiar dacă, de nenumărate ori, fusese tentată să-i accepte propunerea, nu se putuse încă hotărî să-şi lase la o parte mândria. Dar azi nu mai avea încotro. Motorul lui „Bright Star" tuşea într-un mod neliniştitor, cerând de urgenţă o revizie pe care ea nu era în stare s-o plătească.

– Bună dimineaţa, Kate, spuse o voce profundă şi suavă pe care ea ar fi cunoscut-o dintr-o mie.

Se întoarse brusc şi fu cât pe-aci să se împiedice de furtunul cu care spăla.

– Bună dimineaţa, mormăi ea, privind pe furiş ţinuta impecabilă a musafirului ei.

Blugii noi se mulau pe şoldurile înguste şi picioarele lungi ale lui Rex. Tricoul de un alb imaculat făcea să-i iasă în evidenţă tenul bronzat şi culoarea ochilor, care avea azi strălucirea unui cer de vară.

Instinctiv, Kate îşi coborî privirea spre blugii ei găuriţi şi spre tricoul stropit cu pete de motorină. După o noapte de muncă, mirosea probabil a creveţi de-ţi muta nasul!

Furioasă că Rex alesese tocmai acest moment nefavorabil pentru ea ca să-i facă această vizită, îi întoarse spatele şi apucă furtunul pentru a limpezi puntea.

– Fii atentă, *gringa,* protestă Juan care se afla în cabină. O să mă inunzi, geamul este spart şi intră apă.

– Dispoziţia ta nu pare să se fi ameliorat de la ultima noastră întâlnire, constată Rex cu un râs uşor. Aş fi fost nespus de fericit dacă te-aş fi văzut surâzând măcar o dată.

Dacă el va continua aşa, ea o să-i facă un duş din cap până în picioare şi n-o să fie accidental!

Rex izbucni în râs.

– Măcar eşti sinceră. În general, când femeile îmi vor banii, se prefac că mă găsesc irezistibil.

Privirea lui malițioasă făcu să-i bată inima mai tare. Cu șuvița lui brună căzută pe frunte, cu ochii lui albaștri scânteind veseli, cu surâsul care dezvăluia perfecțiunea dinților lui albi, era într-adevăr irezistibil.

– Prefer însă să fiu abordat direct, să mi se spună sincer ce se așteaptă de la mine. Cu alte cuvinte, să zicem că te prefer pe tine.

Kate încercă să ignore plăcerea pe care o trezeau aceste cuvinte în ea.

– Ai găsit pe altcineva să te ajute? o întrebă el grijuliu.

– Nu.

– Situația este deci la fel de rea.

– Chiar și mai rea. Motorul...

Kate se întrerupse. Pentru nimic în lume nu voia să pară că îl imploră s-o ajute, iar lui să i se facă milă de ea. Dar Rex surprinsese sclipirea de disperare din ochii ei, îi văzuse fața obosită. În loc să profite de poziția de forță pe care se afla, lucru la care ea s-ar fi așteptat, el îi spuse cu blândețe:

– Kate, ai nevoie de o masă bună.

– Nu te privește! Uită-te la mine cum arăt!

– Dacă așa crezi tu că trebuie, mă uit.

Cu o încetineală deliberată, el măsură silueta suplă mulată de tricoul zdrențuit și

de blugi, oprindu-se pe sânii ei tari pe care lumina îi învăluia în toată splendoarea lor. Kate simţi că tremură din cap până în picioare.

– Nu mă mai privi aşa!

– Dar tu mi-ai cerut-o!

– Eu... eu am vrut să spun că nu sunt îmbrăcată să merg la restaurant, bombăni ea.

Ochii de safir îşi continuară examinarea atentă.

– Eşti totuşi drăguţă cu acest tricou ud pe tine... Dar sunt sigur că ştii asta.

Kate îl fulgeră cu privirea.

– Bine, bine, oftă Rex. Du-te şi te schimbă până ce eu pun la punct nişte probleme cu noul căpitan al ultimului meu vas, „Wanderer". Trec pe la tine să te iau peste o oră. Îţi convine?

Văzând că ea se încăpăţânează să tacă, Rex strigă:

– Pentru numele lui Dumnezeu, Kate! Fă-mi plăcerea şi spune-mi „da" măcar o dată în viaţa ta.

Era atâta intensitate în vocea lui încât Kate cedă. Dădu încet din cap. La urma-urmei, nu era vorba decât de un banal mic dejun.

Un surâs încântător apăru pe buzele lui Rex și ea își simți din nou inima luând-o razna.

– Perfect! Ne vedem peste o oră.

Kate urmări cu privirea silueta înaltă ce se îndepărta cu pași mari și puse pe seama oboselii tremurul ce o cuprinsese. Nodul din gât și frisoanele nu puteau să fie rămășițe ale pasiunii pe care, odinioară, o nutrise pentru el. Nu. Nu mai simțea nimic pentru Rex Reynolds.

După ce făcu un duș și își puse rochia de in de culoare verde ca iarba pe care o păstra pentru ocazii, Kate își ridică părul într-un coc și se hotărî să se analizeze. Imaginea pe care i-o arăta oglinda câteva clipe mai târziu o uimi. Fără a părea prea schimbată, era parcă mai drăguță, mai feminină. Rochia scurtă, strânsă pe talie, îi punea în valoare gâtul lung și sublinia perfectul curbele picioarelor ei bronzate. Rimelul îi accentua profunzimea privirii iar luciul de buze dădea gurii sale aspectul unei căpșuni coapte gata să fie culeasă.

În timp ce întinse mâna după fardul de obraz, încruntă sprâncenele.

Ieșea cu Rex Reynolds, un bărbat pe care îl detesta și îl disprețuia. Atunci, de ce se străduia atât să arate bine?

Hoărâtă, puse la loc cutiuța de fard și pensula în trusa de machiaj.

Când Rex ajunse, câteva minute mai târziu, la volanul Caddillac-ului său, Kate îl aștepta în stradă. Venise în întâmpinarea lui pentru a-l împiedica să vadă imobilul vetust în care locuia.

Imediat ce Rex închise portiera, Kate simți mângâierea plăcută a aerului climatizat pe pielea ei umedă. Cu un oftat de plăcere, inspiră parfumul foarte masculin ce impregna interiorul mașinii.

Inima ei își acceleră bătăile când își dădu seama de privirea aprobatoare cu care însoțitorul ei o fixa. Părea că apreciază ceea ce vede și ea nu se putea împiedica să se simtă flatată. Care femeie n-ar fi fost?

Kate își mușcă buzele când își aminti că Rex pariase că o va face să se schimbe pentru el. Dacă va îndrăzni să facă un singur comentariu despre rochia sau despre machiajul ei, o să-i scoată ochii pe loc!

Fără îndoială că el îi ghicise gândurile, pentru că se hotărî să-și continue în tăcere examinarea admirativă.

– Ei, plecăm odată?! strigă ea, teribil de stânjenită. N-am toată ziua la dispoziţie. Mai am încă de lucru.

– Şi eu.

Privirea mângâietoare se opri pe sânii reliefaţi de ţesătura fină a rochiei.

– Ce mai este? întrebă Kate exasperată.

– Îmi place ce văd. Eşti absolut încântătoare.

Ce să mai răspunzi la un asemenea compliment? Kate se simţea, fără voia ei, fericită, dar continua să privească încăpăţânată pe fereastră.

– Chiar este nevoie să te înghesui în portiera aia? întrebă Rex cu blândeţe.

Fără să-i mai lase timp să protesteze, el o prinse de umăr şi o trase spre el. Kate avu impresia că o arde coapsa musculoasă care se lipise de a ei. Se blestemă în gând că acceptase această invitaţie.

Rex surâse, arătând că percepuse tulburarea ei.

– Nu ai de ce să te temi de mine, şopti el.

O sărută prietenește pe frunte, apoi se depărtă de ea şi porni motorul. Kate rămase mută şi ţeapănă ca un stâlp, simţindu-se însă străbătută de nişte senzaţii de o violenţă

incredibilă. Scurta atingere a buzelor lui Rex o răscolise din cap până în picioare.

Imediat ce ajunseră la restaurant – unul din cele mai șic din Key West – șeful de sală veni să-i salute și îi conduse spre o masă unde li se oferea o vedere panoramică asupra oceanului. Deși stingherită de acest loc luxos și rafinat care contrasta cu micile baruri în care era obișnuită să meargă, Kate aprecie calmul și relaxarea pe care le simțea în acest cadru minunat.

Când un chelner într-o haină imaculată puse în fața ei farfuria cu ouă și șuncă, pâinea prăjită, dulceața și o enormă salată de fructe, trebui să facă un efort imens pentru a nu se comporta ca un copil pofticios și flămând. Cu spatele drept, se forță să mănânce încet, savurând fiecare înghițitură, în timp ce Rex se preocupa de întreținerea conversației.

– Contrar a ceea ce crezi tu, am fost foarte afectat de moartea lui Jake, declară el. Dar pe vremea aceea nu am putut găsi cuvintele potrivite pentru a-ți spune ce simt.

Kate își aminti că îl văzuse la înmormântare și, de asemeni, că îl respinsese cu brutalitate când el venise să-i ofere ajutorul.

– Presupun că ți-a fost greu, admise ea cu oarecare remușcare. Eram atât de absorbită de necazul meu, încât nu mai ascultam pe nimeni.

– Cred că ai trăit niște momente îngrozitoare. Povestește-mi cum te-ai descurcat, Kate.

Tânăra femeie nu avea deloc obiceiul de a face confidențe. Totuși, se surprinse vorbind despre teama, despre disperarea pe care le încercase luni întregi după moartea tatălui ei. Povesti despre greșelile pe care le făcuse în gestiunea lui „Bright Star", cumpărând plase noi sau făcând reparații importante când, de fapt, ar fi trebuit să economisească banii pentru a plăti niște impozite despre care nu știa nimic.

Povesti cum a trebuit să facă față unor cheltuieli neprevăzute și să achite onorariul medicului care îl tratase pe Jake când acesta își rupsese brațul.

Când se opri, băgă de seamă că era aplecată spre Rex și că acesta îi ținea mâna. Pentru câteva minute uitase complet că îl detesta, fiind conștientă doar de plăcerea pe care o simțea împărtășindu-și grijile, sentimentele cuiva căruia părea să-i pese de ea.

– Sărăcuța de tine, murmură el. Eu știu ce înseamnă să-ți fie teamă de mizerie și să te simți atât de singur.

Îi strânse mâna mai tare și o duse la buze pentru a o săruta cu tandrețe. Se făcu din nou liniște. Kate își termină sandvișurile fără să lase o firimitură, sub privirea satisfăcută a lui Rex.

Își dădu farfuria la o parte cu un oftat de plăcere.

– Este cea mai bună masă pe care am luat-o în ultima vreme! Mulțumesc. A fost drăguț din partea ta să mă aduci aici. Sunt sigură că ai lucruri mai bune de făcut decât să mă asculți plângându-mi de milă.

– Vreau să fiu bun cu tine. Dacă mă lași...

Kate se crispă, amintindu-și că el era ultima persoană în care ar fi trebuit să aibă încredere.

– Am face mai bine să plecăm, îl întrerupse ea.

Maxilarele lui Rex se încordară.

– Cum vrei.

După ce se instalară în mașină, el o întrebă pe un ton neutru:

– Ce ai hotărât, Kate? Accepți propunerea mea?

– N-am de ales, spuse ea sec. Dacă nu îţi accept banii, banca îmi va lua vaporul.

– Mai este o condiţie despre care nu ţi-am vorbit, spuse Rex cu un aer nonşalant.

– Da? Care?

– Nu se mai pune problema să pescuieşti noaptea.

– Poftim?

– De acum înainte, tu vei rămâne acasă în timp ce Juan şi Pedro ies la muncă. Şi dacă vrei să te plimbi cu „Bright Star" vreau să fiu înştiinţat şi să-ţi cunosc destinaţia.

– Glumeşti!

Stupefiată, cu ochii măriţi, Kate îl privi pe Rex, nevenindu-i să creadă.

– N-am fost niciodată mai serios, afirmă el. Nu vreau ca tu să te epuizezi făcând o muncă de bărbat.

– Nu ai dreptul să-mi organizezi viaţa!

– Dacă accepţi banii mei, voi avea tot dreptul s-o fac. Vom face un contract în bună regulă.

– N-ar fi trebuit să vin niciodată la tine!

– Nimeni nu te obligă să-mi accepţi împrumutul, Kate. Faţa lui Rex se îmblânzi. De la moartea lui Jake, nimeni n-a avut grijă de tine şi te distrugi muncind atâta. Slăbeşti

văzând cu ochii şi eşti epuizată, chiar dacă eşti prea mândră şi prea încăpăţânată pentru a recunoaşte. Eşti femeie şi a sosit timpul să te comporţi ca atare.

– Vrei să-mi înăbuşi independenţa pentru că ea îţi ameninţă prestigiul masculin.

Un surâs zbură pe buzele lui Rex.

– Numai tu poţi spune lucruri atât de absurde! Nu mă simt deloc ameninţat. Vreau doar să te protejez şi să te ajut.

– N-am nevoie de tine!

– Te înşeli. Mai ai nevoie de multe lucruri...

În ciuda furiei sale, ea întrebă cu o voce periculos de blândă:

– Ah? Care anume, domnule „Ştie tot"?

– De asta, de exemplu.

O trase spre el. Lui Kate nu-i fu greu să interpreteze flacăra care mocnea în ochii lui de safir.

– Credeam că vrei doar prietenia mea, murmură ea.

– Asta era înainte de a te vedea în această rochie. Ţi-am spus doar că îmi plac femeile drăgălaşe şi feminine. Astăzi te-ai îmbrăcat şi te-ai machiat pentru mine.

– Ba deloc!

Ea vru să-l respingă dar el o ținea strâns lipită de el.

– Kate, recunoaște că mă dorești la fel de mult cum te doresc eu.

Rex își lăsă o mână să rătăcească pe gâtul ei mătăsos și pe umerii ei goi. Ea nu se putu abține să nu tremure când el o strânse și mai tare la pieptul lui musculos.

– Te detest, protestă ea cu o voce surdă.

– Poate. Dar mă și dorești. Vrei să-ți dovedesc?

– Nu!

Kate încremeni, așteptându-se ca Rex să-i cuprindă buzele într-un sărut pătimaș, dar el doar se aplecă și o sărută cu delicatețe pe gât. Acest gest tandru învinse rezistența tinerei femei și ea se lăsă moale în brațele lui.

– Oh, Kate... începusem să cred că nu vei mai veni niciodată să-mi ceri ajutorul, îi șopti el la ureche. Așteptarea a fost insuportabilă.

Cu o ultimă tresărire de voință, ea vru să se sustragă buzelor calde care urmăreau conturul sensibil al urechii și îi trezeau senzații delicioase când îi atingeau gâtul sau umerii. Dar când Rex îi cuprinse buzele, ea uită toată ura pe care o nutrise de atâția ani.

Nu mai era decât o adolescentă care-l săruta cu pasiune pe cel care era prima ei iubire.

Fiecare bucăţică a corpului ei îngâna cântecul universal al dorinţei, toată fiinţa ei se oferea lui Rex, cerând satisfacţia pe care doar el singur ştia să i-o dea.

Îşi înnodă braţele în jurul gâtului lui, se lipi de el simţindu-i contururile virile, oferindu-se fără rezerve mângâierilor lui înflăcărate.

Rex avu impresia că se prăbuşeşte în craterul unui vulcan în erupţie. Când îşi strecură o mână prin decolteul rochiei pentru a-i cuprinde un sân acoperit de dantelă, Kate gemu surd şi se cambră.

O maşină trecu pe lângă ei claxonând, rupând brusc vraja acestor clipe magice.

Kate deschise încet ochii.

– Mai bine plecăm din acest parking, murmură ea cu voce răguşită.

– Ai dreptate, şopti Rex fără însă a se îndepărta de curbele care-i puneau simţurile la grea încercare. De acum încolo te voi săruta în locuri mai intime.

Kate îl împinse încet.

– A fost o greşeală. Îţi promit că asta nu se va mai repeta.

– Iar eu îţi promit că da. Priveşte-mă, Kate.

Ea îi înfruntă privirea, încă vibrând de pasiune, cu un amestec de timiditate, de dorinţă şi de jenă.

– Ai uitat ce a fost între noi? o întrebă el. Forţa irezistibilă care ne împingea unul către celălalt?

El fusese cel care uitase, din moment ce o părăsise, îşi spuse ea cu inima strânsă.

– Este inutil să ne mai amintim trecutul.

– De ce? Nimeni nu ne mai stă împotrivă acum.

Ezitând, ea îi cercetă privirea limpede. Rex părea sincer. Dar anii în care fuseseră despărţiţi lăsaseră urme adânci. Ea nu mai putea avea încredere în el, nu mai putea să-şi permită riscul de a-l lăsa să-i sfarme inima încă o dată. Acum, el era bogat, celebru, avea toate femeile la picioarele lui. Ce-ar mai fi putut să-i ceară ei decât o legătură trecătoare?

– Nu mai am încredere în tine, Rex, şi nu mai vreau să mă întorc în trecut, spuse ea pe un ton aproape rugător. Ne-am schimbat amândoi, nu mai cerem aceleaşi lucruri de la viaţă.

– Te înşeli, ne dorim unul pe altul.

– Asta nu este decât o banală atracţie fizică.

– Spus de tine, acest lucru pare ceva foarte urât.

Rex îşi rulă pe deget o şuviţă mătăsoasă din părul ei şi îi inspiră parfumul dulce.

– Nu m-am gândit că vei suferi atât atunci când te-am părăsit, murmură el cu o voce plină de emoţie. Jake îmi spusese că eu nu sunt pentru tine decât o toană de adolescentă. Când ai plecat la universitate, am crezut că m-ai uitat. Ieşeai cu toţi acei băieţi...

„Nu mă gândeam decât la tine, dar eram prea mândră să ţi-o mărturisesc", gândi ea cu amărăciune.

– Şi tu, tu te-ai grăbit să te căsătoreşti, spuse ea cu voce tare.

Rex îşi încruntă sprâncenele. Vocea îi deveni aspră.

– Carla şi cu mine am divorţat după trei luni. Dar vorbeam despre tine, Kate.

Ea îşi ascunse lacrimile care-i ardeau ochii.

– M-ai rănit, Rex. Foarte adânc.

Cu o mână blândă dar fermă, ea îl respinse.

– Kate...

– Nu vreau să mai am cu tine decât relaţii de afaceri.

Rex privi cu intensitate faţa impenetrabilă a însoţitoarei sale, fără să bănuiască faptul că, în adâncul sufletului ei, ea suferea cumplit. Apoi se redresă.

– Foarte bine, spuse el pe un ton sec.

Se întoarseră în oraş într-o tăcere de gheaţă. Când Rex parcă maşina pe străduţa cu case şi imobile vechi, el îi spuse:

– Voi lipsi din oraş câteva săptămâni, dar îi voi lăsa lui Bill, secretarul meu, un contract şi un cec pentru tine. Poţi să treci pe la biroul meu când doreşti. Doar pentru afaceri, desigur.

Kate dădu din cap şi ieşi din maşină fără să scoată o vorbă. În timp ce deschidea uşa de la intrare, auzi Cadillac-ul îndepărtându-se într-un urlet de motor ambalat la maximum.

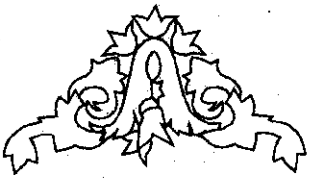

CAPITOLUL III

Rex puse ceaşca de cafea alături de muntele de hârtii ce se adunaseră pe biroul său în timpul celor două săptămâni cât lipsise. Când observă plicul mare, cafeniu, pe care Bill, secretarul său, îl pusese la vedere pe mapa biroului, inima începu să-i bată cu putere.

Studentul pe care-l angajase să facă investigaţii în arhivele spaniole îi trimitea în sfârşit veşti!

Cu o mână febrilă, Rex rupse plicul. Două rulouri de microfilm căzură pe sticla biroului.

În plic mai găsi câteva foi dactilografiate şi o scrisoare-manuscris în care studentul îl ruga să-l scuze pentru întârzierea cu care îi trimitea documentele.

Rex dădu din cap. Pentru că şi el făcuse de nenumărate ori acest gen de cercetări, ştia că sarcina era frustrantă şi anevoioasă. De-a lungul secolelor, războaiele, incendiile, inundaţiile deteriorau sau distrugeau muzee şi biblioteci. Adesea, arhivele salvate erau depozitate în vreun pod şi constituiau un festin regal pentru rozătoare.

Informaţiile adunate de student îi vor permite poate să-ţi înceapă proiectul pe care-l visa de atâta timp. Ca întotdeauna, înainte de a se lansa într-o vânătoare de comori, Rex simţea o nerăbdare febrilă. Dar de această dată, o oarecare stânjeneală îi tempera surescitarea.

Ce va spune Kate când va afla că el se hotărâse să caute epava care-i scăpase lui Jake mai bine de zece ani?

Până acum el se abţinuse să meargă pe urmele binefăcătorului său. Dar Jake murise. Nimic nu-l mai împiedica să pornească în căutarea vasului „Marta Isabella". Faimosul „Galion de aur"...

Rex îşi aranjă cu grijă documentele şi microfilmele, promiţându-şi să-l contacteze în aceeaşi seară pe Skip Kendrik, prietenul lui, istoric specializat în studiul docu-

mentelor spaniole, pentru a-i traduce informațiile.

Tocmai așeza plicul cu documente în sertar, când observă o semnătură cunoscută în josul unui contract pe care Bill îl pusese peste teancul cu dosare.

Era semnătura lui Kate.

Cu sprâncenele încruntate, reciti încet contractul pe care îl redactase cu cincisprezece zile în urmă și lăsă să-i scape un oftat adânc. În timp ce el fusese plecat în călătorie, Bill îl informase despre încălcarea deliberată a clauzelor contractuale de către Kate. Ea mergea la pescuit în fiecare noapte, iar în timpul zilei dispărea cu vaporul fără să-și anunțe niciodată destinația. Se spunea chiar că ar fi cheltuit o bună parte din banii lui Rex pentru a-și cumpăra material pentru explorări marine.

În dimineața asta, înainte de a veni la birou, Rex se dusese în port pentru a-i spune două vorbe descreieratei acesteia care îl făcuse de râs în tot orașul. Un marinar vesel îl informase că, după ce își încărcase pe vas echipamentul de scufundare, ea plecase singură.

Rex turba de furie. Nu înţelegea ea pericolele care pândeau o femeie singură în largul oceanului? Nu numai că „Bright Star" era departe de a fi un vas sigur, dar în plus în Golful Mexicului mişunau vaporaşe de contrabandişti care erau în stare de orice pentru a pune mâna pe câţiva dolari.

Blestemată să fie această sirenă cu ochii verzi care îi bântuia nopţile şi zilele! În timpul celor două săptămâni nu se gândise decât la ea, la dulceaţa buzelor ei, la ardoarea cu care ea îi răspunsese la sărut, atunci în maşină.

Nu încetase nici o clipă s-o dorească, s-o iubească. Dar orgoliul său şi promisiunea pe care i-o făcuse lui Jake îl împiedicaseră să vină la ea. Muncise cu îndârjire, hotărât să-i arate lui Jake că putea fi demn de preţioasa lui fiică, îndurând indiferenţa ce i-o arătase Kate când se întâlniseră din întâmplare.

Când venise să-i ceară ajutorul, tot ea se comportase ca o doamnă ofensată şi, bine-înţeles, el n-o crezuse când ea îi spusese cât suferise după despărţirea lor. Cum ar fi putut ea să plângă după tânărul jerpelit pe care Jake îl adunase de pe marginea autostrăzii, într-o noapte ploioasă?

Nu, părăsind-o îi rănise poate amorul propriu... dar, cu siguranță, nu îi rănise inima, gândi el cu amărăciune.

Rex își scutură capul pentru a alunga demonii trecutului care îl asaltau. În zadar...

*

* *

Pe vremea aceea avea douăzeci de ani când, într-o noapte rece și ploioasă, într-o mașină ce alerga în noapte, trei vlăjgani îl omorau în bătaie.

Cauciucurile urlau la curbe pe asfaltul ud. Aerul umed din mașină mirosea a alcool, a transpirație și a sânge. Sângele lui.

Cele trei haimanale îl agresaseră pentru că frumoasa Carla Jones îl părăsise pe unul dintre ei și ieșise la plimbare cu Rex. Se aruncaseră asupra lui la ieșirea dintr-un cinematograf. Singur contra trei, nu avea nici o șansă de scăpare.

Luther, prietenul abandonat al Carlei și cel mai agresiv dintre cei trei, deschisese la un moment dat portiera. O rafală de vânt înghețat și un torent de ploaie pătrunseră în interiorul mașinii.

– Sfârșitul călătoriei, Reynolds, îl anunțase acesta cu un surâs sarcastic. Dacă ții la pielea ta, nu te mai întoarce în oraș. Carla este a mea.

– Biata de ea! îl ironizase Rex.

– Tacă-ți gura, Reynolds! Tu nu ești decât un prăpădit.

Rex încercase atunci să zâmbească.

– Așa prăpădit cum sunt, i-am plăcut prietenei tale, Luther.

Cu fața schimonosită de furie, Luther se aruncase asupra lui.

– Îl omor pe...

Restul frazei se pierdu în vânt în timp ce Rex cădea violent pe șosea. Rămăsese întins sub bătaia ploii o eternitate, prea slăbit pentru a se putea ridica să oprească una din mașinile ce treceau pe lângă el. Apoi își pierduse cunoștința.

*

* *

Rex își masă tâmplele și privi fără să le vadă spre dosarele ce așteptau semnătura sa. Cu inima strânsă de umilință, își aminti de prima lui întâlnire cu Kate...

Când deschisese ochii, simțise moliciunea unei saltele sub spatele său și se simțise, în mod ciudat, în siguranță. Apoi auzise murmurul a două voci:

– Ești nebun, tată! N-ar fi trebuit să-l aduci aici! Uită-te la el cât este de murdar, de jerpelit. Nu m-aș mira dacă va încerca să ne fure.

– Kate, nici tu nu ai arăta mai bine dacă cineva te-ar abandona pe șosea într-o noapte ploioasă. Ai fi vrut să-l las să moară?

– Hmm... Dar am putea să-l ducem la spital.

– De ce? Pulsul este bun acum. Nu are nimic rupt. Este tânăr. Se va reface repede.

Puțin mai târziu, Rex se trezise cu o durere de nedescris. Prin ochii întredeschiși văzuse ca un fulger metalic și o siluetă aplecându-se asupra lui. Din instinct, își adună toată puterea și îl prinse pe agresor.

Rex scoase un țipăt de durere. Agresorul său își înfipsese dinții în mâna pe care el i-o pusese peste gură.

– Sălbaticule! Mai fă o dată așa și ai să vezi, îl amenințase Rex, furios la culme.

Copilul căscase ochii imenși care parcă îi ocupau toată fața. Cam intimidat, Rex își retrase mâna.

– Credeai că sunt prea slăbit ca să te împiedic să mă omori?

Luase foarfecele căzut pe cuvertură și îl flutură pe sub nasul cârn al copilului. Spre marea lui satisfacție, văzu cum ochii verzi se măriră și mai mult de teamă iar buzele roz începură să tremure.

În sfârșit, își regăsise graiul și încerca să vorbească.

– Nu voiam să vă fac rău.

– Atunci de ce aveai foarfecele în mână? Poate ca să mă mângâi?

– Voiam să vă tai hainele ude. Vă asigur, voiam doar să vă ajut. Și... vă mai înșelați într-o privință.

– Care anume?

– Eu nu sunt băiat.

– Poftim?

Rex puse jos foarfecele și, brusc, fu conștient de rotunjimea coapsei de lângă el.

– Cum te cheamă, micuțo?

– Kate. În curând fac șaptesprezece ani.

– Pari abia de doisprezece, doar că...

Văzându-i privirea coborând spre sânii ei, Kate roșise. El însuși tăcuse, jenat. Cum putuse să se înșele astfel?

Din nou îl cuprinse o durere îngrozitoare dar, cu toată senzația oribilă că o menghină îi strângea pieptul și capul, simți cum ia foc la atingerea corpului cald lipit de al lui. Ce i se întâmplase? Lui îi plăceau fetele cu forme generoase, care își accentuau feminitatea cu parfumuri insinuante, ruj de buze și rimel, și nu băiețoii.

Totuși, acest nod de fată cu părul șaten tuns scurt, cu ochii verzi ca de pisică sub breton bogat, îl îngrijea și voia să se ocupe de el. Dar când va afla cine este și de unde vine, fără îndoială îl va trata cu ură și dispreț...

Ca întotdeauna când se simțise vulnerabil, Rex se ascunsese în spatele unei fațade de duritate. În timp ce și-ar fi dorit mult prietenia lui Kate, făcuse totul ca să o înfurie.

– De ce ți-ai tuns părul ca băieții?

– Nu vă privește, spusese Kate cu un fulger sfidător în privirea ca smaraldul.

Ea luase din nou foarfecele, dar Rex îi prinsese mâna.

– Foarfecele ăsta mă face nervos.

– Știu. Dar tatăl meu mi-a spus să mă ocup de dumneavoastră. Trebuie să vă tai cămașa. Este udă, plină de sânge...

– Ah, înțeleg... Îți place să dezbraci băieții? îi spusese el pe un ton ștrengăresc.

Când văzu că obrajii adolescentei se făcură ca focul, îl cuprinsese un sentiment de putere și dorința irațională de a o tachina pe această fată timidă.

– Te rog, draga mea. Dă-i înainte... Ești invitata mea.

El își desfăcuse primul nasture de la cămașă și se înveselise când văzuse obrajii lui Kate înroșindu-se și mai mult.

– Ei? Ce mai aștepți?

Ochii verzi aruncau fulgere.

– Sunteți un ingrat! Fără ajutorul tatălui meu ați fi acum mort! Dar, dacă credeți că îmi face plăcere să vă îngrijesc, biet...

Temându-se să nu audă iarăși cuvintele care-i otrăviseră copilăria și adolescența, el o apucase pe Kate de umeri.

– Drept cine mă crezi?

De această dată, ea pălise.

– Crezi că eu nu fac doi bani? bombănise el printre dinți, dându-i drumul. În ciuda a tot ce-ți închipui tu, eu nu sunt nici cerșetor, nici criminal și nu vreau nici un ajutor de la o pocitanie ca tine!

– Cu atât mai bine! Descurcați-vă singur!

Cu lacrimi de umilință în ochi, Kate mai spusese câteva cuvinte pe care el nu le mai auzise, prea ocupat să lupte cu noua criză dureroasă care îl cuprindea. Nu mai vedea decât imensii ochi verzi, umbriți dintr-o dată de neliniște. Ca un naufragiat pe punctul de a se îneca, el îi prinsese micuța mâna dreaptă, agățându-se de ea ca de o ultimă speranță, apoi neantul își întinsese vălul negru peste el.

Când își recăpătă cunoștința, mult mai târziu, se trezi gol sub o pătură de lână aspră.

Kate era aplecată peste el.

– Ți-am mai spus că n-am nevoie de ajutorul tău.

– Nu-mi stă în obicei să fiu ascultătoare.

Era îmbrăcată în blugi și o cămașă verde, largă, în care părea și mai mică. Dar Rex observase, în lumină, conturul unui sân și îl cuprinse un val de dorință care îl enervă și îl surprinse prin intensitatea lui.

– Nu ți-e frică să rămâi singură cu mine?

– Nu.

Tânăra fată răspunsese calm, dar vena subțire de la baza gâtului, care începu să palpite mai repede, îi trăda emoția.

Rex îşi plimbase privirea peste trupul subţire de adolescentă cu o încetineală deliberată.

– Oricum, nu am de ce să mă tem. Doar sunt o pocitanie.

– În dimineaţa asta eşti mai drăguţă. Îmi place să ronţăi fetiţe la micul dejun.

Înduioşat de faptul că o vedea roşind atât de uşor, Rex simţise o emoţie necunoscută cuprinzându-i inima.

– Îmi pare rău, mormăi ea, dar nu aveţi nimic dintr-un Făt-Frumos.

Sigur că ea îşi făcuse o impresie nenorocită despre el, gândise Rex cu amărăciune. Dar cum ar fi putut să fie altfel? Făcuse tot ce-i stătuse în putinţă pentru a crea această impresie proastă.

– Unde îmi sunt hainele?

– Le-am... le-am aruncat. Erau doar zdrenţe.

– Cine mi le-a scos?

Obrajii şi fruntea lui Kate deveniseră stacojii.

– Eu, şoptise ea cu ochii în pământ.

Cu un surâs ironic, Rex continuase să o întrebe diverse lucruri, terorizând-o.

Dar ochii de smarald se umpluseră de lacrimi, făcând să se înduioşeze inima lui Rex. Îi plăcea să o facă pe Kate să roşească, să-i asculte răspunsurile şfichiuitoare şi să o vadă ridicând mândră bărbia, dar niciodată nu dorise să o facă să plângă. Dintr-o dată, simţise o imensă tandreţe pentru această fată timidă şi adorabilă. Se jurase să n-o mai rănească şi să facă orice pentru a-i reda zâmbetul.

Până la urmă reuşise. Kate îşi reveni şi abandonă chiar formulele de politeţe...

– Când te vei restabili, încotro te vei duce? Ai familie? Ai prieteni?

– Nu am pe nimeni. Rişti să mă ai în grijă pentru câtva timp, chiar dacă nu sunt eu Făt-Frumos.

Kate zâmbise.

Privirile li se întâlniseră şi Rex observase cu emoţie că luminiţele verzi reflectau o compasiune, o drăgălăşenie, o tandreţe pe care nimeni nu i-o mai arătase până acum.

Celelalte fete îi căutau compania doar pentru plăcerea de a trăi o aventură cu un băiat cu reputaţie proastă. Prin contrast, sinceritatea şi timiditatea lui Kate erau odihnitoare şi acţionau asupra inimii lui ca

un balsam liniştitor, risipindu-i amărăciunea şi complexele de inferioritate.

– Sărută-mă, o rugase el cu multă blândeţe.

Spre marea lui uimire, o văzu aplecându-se spre el fără nici o ezitare. După ce buzele proaspete ca roua dimineţii îi mângâiaseră fruntea, adormise...

*

* *

În biroul alăturat, soneria stridentă a telefonului îl smulse brutal din amintirile sale. Înghiţi o gură din cafeaua ce se răcise şi puse ceaşca pe birou cu o grimasă de dezgust.

Kate... Nici o altă femeie nu putuse să-i ia locul în inima lui. Acum soarta i-o aducea înapoi. Dar azi ea nu-i mai vorbea decât pentru că el era bogat şi avea nevoie de banii lui.

Va afla însă pe propria piele că nu poţi să te foloseşti de Rex Reynolds fără să plăteşti scump...

Vocea secretarului se auzi în interfon:

– Patroane, avionul nostru de recunoaştere tocmai ne-a comunicat poziţia lui Kate Andrews.

– Te ascult, Bill.

– A aruncat ancora la Purple Key, acolo unde Jake Andrews a găsit vasul „Reina Hermona“ acum zece ani, la douăzeci de mile de...

– Știu locul. Mulțumesc, Bill.

Închise telefonul, cuprins de neliniște. Ce căuta Kate în acel loc plin de rechini?

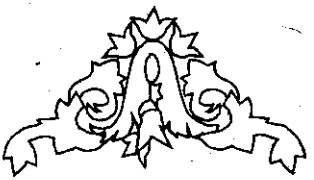

CAPITOLUL IV

Rex porni motorul iahtului său personal. Era gata să ridice pasarela când o observă pe Susan Person care venea spre el agitând brațele. Ca întotdeauna, era machiată și coafată impecabil. Pantalonul și tricoul ei se mulau de o manieră aproape indecentă pe formele ei generoase.

– Bună ziua, Rex, spuse ea când ajunse în dreptul iahtului. Nu vrei să-mi mai telefonezi, băiat rău ce ești?!

El nu era dispus să înceapă acum o conversație galantă. Se gândea deja la scandalul pe care o să i-l facă lui Kate când va da de ea.

– Am fost plecat într-o călătorie, se scuză el.

– Mi-ai lipsit.

Licărirea de dorință din ochii Susanei îl lăsă rece pe Rex. În tăcere, termina de desfăcut corzile. Deloc descurajată, Susan insistă:

– Ai un loc și pentru mine? Sunt foarte dornică să fac o plimbare cu vaporul tău.

După o scurtă ezitare, el îi întinse mâna. La urma-urmei, de ce nu? Susanei îi făcea plăcere compania lui. Nu semăna cu o anumită persoană cu ochii verzi...

– Sper că mă vei conduce într-un loc liniștit, gânguri ea clipind din pleoape.

– Nu vei fi dezamăgită.

Râzând pe sub mustață, Rex trecu la cârma vasului. Își imagina fața Susanei când o va vedea pe tigroaica de Kate!

De cum ajunseră în larg, el mări viteza.

Vaporul zbura pe valuri într-un zgomot de motor accelerat la maximum. Susan se refugie în cabină, plângându-se că vântul îi deranjase coafura.

Curând, Rex observă coroana înverzită de pini care borda Purple Key. Încetini și se folosi de sondă pentru a evita să intre în vreo stâncă din cele care înconjurau insula.

– Susan, du-te la proră! strigă el. Am nevoie să-mi semnalezi obstacolele.

– De acord, căpitane!

Susan ieşi din cabină şi îşi duse mâna la tâmplă într-un salut ironic. Se îndreptă spre partea din faţă a vaporului, ondulându-şi şoldurile pentru a atrage atenţia asupra bikiniului ei negru care nu ascundea aproape nimic din anatomia ei.

– Ăsta nu mai este un costum de baie, este un timbru poştal! o luă el în zeflemea.

– Ultima dată mi-ai spus că ai dori acest gen de costum.

– Ultima dată nu încercam să-mi croiesc drum printre corali.

Fără să ştie de ce, Rex era iritat de această femeie care nu înţelegea nimic despre navigaţie şi nu o preocupa decât persoana ei. Nu ar fi putut ea să-şi pună un costum de baie dintr-o piesă şi să se comporte ca un bun coechipier?

– Dacă o iei aşa, eu am să cobor iar în cabină să citesc, mormăi Susan, vexată că prietenul ei rămânea insensibil la farmecele ei.

Rex nici nu se uită spre ea. Dăduse motorul la ralenti şi înconjura mica insulă, supraveghind vârfurile coralilor care scânteiau deasupra apei.

Când se îndreptă spre partea de nord a insulei, zări vasul lui Kate dansând drăguț, legat de ancoră. Făcu ochii mici pentru a putea examina mai bine echipamentul nou-nouț instalat pe punte.

Îl cuprinse o furie cumplită. Bill avusese dreptate. În absența lui, Kate cumpărase o mașină specială de săpat pe fundul mării. De ce investise atâția bani în acest material?

Împrumutase deci banii de la el cu un alt scop decât cel al pescuitului de creveți. Și el începuse să ghicească acest scop!

Furios că se lăsase dus de nas astfel, Rex se apropie până când cele două vapoare se atinseră. Văzu atunci că puntea lui „Bright Star" era plină de butelii cu aer comprimat. Kate nu se afla aici. Sau era în cabină, sau se scufundase. Singură.

Aruncă și el ancora și opri motorul, apoi scrută apele albastre. Încremeni când văzu niște aripioare negre.

Rechini!

– Oh! Nu! Kate..., abia reuși el să spună.

Înnebunit de spaimă, țipă cât îl ținea gura:

– Kate!

O mișcare pe puntea lui „Bright Star" îi atrase atenția. Întoarse brusc capul și întâlni o privire ca smaraldul, rece și ostilă.

– Bună ziua, Rex. Te rog, nu te jena din cauza mea și continuă-ți drumul.

– Tocmai am ancorat și eu. Îți mulțumesc pentru primirea călduroasă.

În inima lui Rex, ușurarea că ea nu pățise nimic lăsă locul unei profunde iritări față de puterea pe care ea o avea asupra lui.

Era de ajuns să-i zărească silueta suplă pentru ca să se simtă ca un adolescent incapabil să-și controleze reacțiile.

Kate era într-un costum de baie dintr-o singură piesă de culoare bej-aurie care se confunda cu bronzul pielii. Semăna cu o zeiță ieșită din valuri, cu părul ei lung, ca unică podoabă.

Rex respiră profund pentru a-și stăpâni tulburarea și observă scânteierea picăturilor de apă pe pielea ei ca o piersică aurie.

Deci, se scufundase. Singură în mijlocul rechinilor. O spaimă retrospectivă îl străbătu, ceea ce făcu să-i crească furia.

Degeaba știa el că Jake o crescuse pe Kate învățând-o să nu se teamă de rechini și învățând-o să se scufunde, încă din copilărie; considera că nu puteai fi niciodată la adăpost de un accident atunci când era vorba de

rechini. De altfel, și el fusese atacat de mai multe ori de acești mâncători de oameni.

Dar, focul care îl ardea nu se datora numai furiei. Cu o privire înfometată, parcurse talia fină, contururile șoldurilor, coapsele ei lungi.

– Ce faci aici? Este o zonă periculoasă, reuși el să articuleze.

– Aveam chef să fiu singură, îi spuse ea foarte calmă. Vin mereu aici când simt cât îmi lipsește Jake.

Tristețea din vocea ei îl răscoli pe Rex. Lupta din răsputeri cu emoția care-l cuprindea.

– Dar văd că te-ai scufundat, spuse el cu o privire întunecată.

– Da.

– Cu toți rechinii ăștia în jur?

– Știi bine că sunt inofensivi, fricosule! Dacă nu îi deranjezi, nu-ți fac nimic. Le este o teamă nebună de oameni.

– Așa se spune.... Până te mușcă.

Kate deschise gura să protesteze când Susan ieși pe punte și veni spre Rex, mișcându-și șoldurile, cu două cutii de bere în mână. Văzând-o, Kate se încruntă.

– Dar ce cauți tu aici, Rex? îl întrebă ea sec.

– Am venit după tine.

Privirea lui Kate se opri asupra lui Susan.

– De ce? Doar văd că nu ai nevoie de companie!

Rex ignoră tonul ei ironic.

– În contractul nostru se spune că vasul tău nu are voie să părăsească portul fără autorizația mea.

– Oh, această clauză ridicolă!

– Ai semnat, totuși.

– Da. Dar, azi-dimineață când am plecat, credeam că ești încă în călătorie. Dacă știam că ești aici, te-aș fi prevenit, minți Kate.

– Cu siguranță, o ironiză Rex, care nu se lăsase păcălit... Am mai aflat că ai ieșit în fiecare noapte la pescuit. Poți să-mi explici de ce?

– Juan a fost bolnav și cum tu nu erai aici, nu aveam cum să-ți cer voie.

Rex își scutură furios capul, se înfipse bine pe picioarele depărtate și încrucișă brațele la piept.

– Kate, ridici imediat ancora și te întorci în Key West!

Privirea verde ca smaraldul sclipi sfidătoare.

– Dacă nu?

– Dacă nu, îți voi lua garanția care mi-ai dat-o.

Privirea fierbinte a bărbatului întârzia sugestiv pe sânii și pe coapsele ei. Tremurând, Kate încercă să-și înfrângă tulburarea aruncându-i interlocutorului său o privire ucigătoare.

– Bine, de acord. Mă întorc. Oricum, n-am de ales.

Rex nu-și putea desprinde privirea de la frumusețea radioasă a acestei sirene. În timp ce se îndrepta cu pas suplu spre prova vasului său pentru a ridica ancora, părul ei greu îi dansa pe umeri ca niște șuvițe de mătase.

Kate trase de lanțul ancorei. Brusc, se opri și strigă:

– S-a blocat! Cred că s-a agățat de un coral. Mă duc să o desfac.

– Nu!

– Dacă crezi că am s-o las aici...

Liniștită, Kate își puse centura de plumb și încălță labele de cauciuc.

– Kate! urlă Rex.

Fără să-i acorde nici cea mai mică atenție, Kate își luă masca și butelia de oxigen, apoi se înarmă cu un mic trident. Sub privirea îngrozită a lui Rex, sări peste bastingaj.

Imediat, aripioarele negre se îndreptară spre ea.

– E nebună, murmură Susan privind spre bulele de aer ce se spărgeau la suprafaţa apei.

Rex nici măcar nu o auzi. Alerga deja spre partea din spate a vaporului pentru a-şi pune echipamentul de scufundare. Îşi scoase cămaşa cu febrilitate.

– Te las să te joci de-a eroul, îi spuse Susan, îmbufnată că nu i se dădea atenţie.

Pe sub mască, Rex mormăi vag:

– Chiar aşa.

Plonjă la rândul lui în apa albastră. Spectacolul care-l întâmpină îi îngheţă sângele în vine. Kate încerca să degajeze, cu o mână, ancora, în timp ce cu cealaltă, înarmată cu micul trident, lovea rechinii care se apropiau prea mult de ea.

Când îl văzu pe Rex, se opri din acţiune şi îi făcu semn să plece.

Din câteva bătăi din picioare, Rex ajunse lângă ea şi începu să o ajute. Imediat ce desfăcură ancora din capcană, el o prinse pe Kate de talie şi o trase spre suprafaţa apei, urmăriţi de vreo jumătate de duzină de rechini. Lăsând-o pe Kate să înoate spre scara de sfoară, Rex îşi scoase butelia de

oxigen și se folosi de ea ca de o măciucă pentru a lovi cu ea rechinii care se apropiau.

Unul dintre ei îi atinse piciorul. Rex se depărtă cu un salt și apucă scara, dar era prea epuizat pentru a se mai putea cățăra afară din apă. Dădu drumul buteliei și încercă să se debaraseze de centura de plumb, dar catarama se blocase.

Gura enormă a rechinului se îndrepta spre piciorul lui. El închise ochii pentru a nu vedea fălcile imense sfâșiindu-i carnea.

Kate se întoarse, surprinsă de întârzierea însoțitorului ei. Văzând ce se întâmplă, scoase un urlet și se aplecă, reușind să dea o lovitură zdravănă de trident rechinului. Îl apucă pe Rex de braţ și îl ajută să urce pe punte. El își scoase masca și, de cum își recăpătă suflul, o fulgeră pe Kate cu privirea, explodând:

– Idioată mică! Era cât pe-aci să fim mâncați de vii pentru a-ţi recupera ancora! Ești mulţumită?

– Nimeni nu ţi-a cerut să mă urmezi! De fapt, dacă nu m-ai fi enervat, mi-aș fi sacrificat ancora dar am vrut să-ţi dovedesc că nu trebuie să-ți fie teamă de rechini.

– N-am mai auzit niciodată asemenea prostii! urlă de el, ieşindu-şi din fire.

– Rex, dacă toţi scufundătorii s-ar aştepta să găsească în apă doar căluţi de mare, n-ar mai înota decât în piscină.

– O să-mi mai spui acum că rechinilor le este teamă de noi? Te înştiinţez că tocmai m-au atacat!

– Şi, ca niciodată, ai fost foarte curajos.

– Kate!

Ea văzu în privirea prietenului ei că era tulburat şi înţelese că realmente, lui îi fusese frică pentru ea. Faţa ei se îmblânzi.

– Hai, nu te mai enerva. De acord, admit că astăzi au fost mai agresivi ca de obicei şi nu ar fi trebuit să mă scufund...

Dar orgoliul o făcu să adauge:

– Sper că incidentul ăsta nu va face din tine un fricos!

Prea târziu. Înţelese că reuşise să-l scoată din fire pe Rex. Vru să facă un pas înapoi, dar o mână de fier îi căzu pe umăr.

– Este timpul să-ţi dea cineva o lecţie, Kate, bombăni el, strângând-o de umăr.

– Dă-mi drumul!

Ea se zbătu cu toată puterea, lovindu-i torsul viril cu pumnii ei mici.

– Ai să-mi dai tot ce-mi datorezi, șopti Rex. Și chiar acum.

– N-ai să îndrăznești...

– N-ai crezut totuși că poți să împrumuți banii de la mine sub un fals pretext, crezându-mă un imbecil, Kate? Nimeni nu-și bate joc de Rex Reynolds fără să fie pedepsit!

Ca un vultur aruncându-se asupra prăzii, el îi cuprinse buzele cu o pasiune amestecată cu furie. Mâinile lui îi urmăreau curbele fine ale trupului cu o mângâiere fierbinte.

– Îți reamintesc, ai spus că nu vrei decât prietenia mea, spuse Kate cu o voce gâtuită, când reuși să ridice privirea spre el.

– Am mințit.

El surâse zeflemitor.

– Dacă tu ai putut să mă minți în legătură cu scopul împrumutului, de ce n-aș fi avut și eu dreptul să fac la fel, în legătură cu motivele care m-au determinat să te ajut? Vreau mai mult decât prietenia ta și obțin întotdeauna ce vreau.

Strângând-o mai tare la pieptul lui, tocmai voia să pună din nou stăpânire pe buzele ei, când un șuierat de sirenă sfâșie aerul.

– Ce s-a mai întâmplat? bombăni el, în culmea enervării.

Kate îi adresă un surâs mieros.

– S-ar zice că prietena ta e cam nerăbdătoare, Romeo.

Ea se îndepărtă cu prudență câțiva pași, apoi adăugă:

– Unele femei n-au gust deloc.

Un mușchi începu să se contracte pe fața lui Rex. Ochii lui luară culoarea unui cer de furtună când privi ostentativ spre sânii lui Kate reliefați de costumul de baie.

– Se pare că și tu faci parte dintre ele, îi spuse el pe un ton mușcător.

Zâmbetul lui Kate dispăru la auzul acestor cuvinte. Așa să fie?

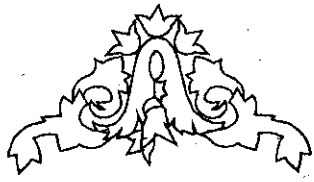

CAPITOLUL V

Kate își înghesuia cu febrilitate bluzele, blugii, lenjeria în valiza deschisă de pe patul său. Trebuia să plece din Key West. Cel puțin câteva zile, până când Rex se va calma și va uita confruntarea lor de azi-dimineață. Noroc că avea la bord pe una din tandrele lui prietene, altfel... Ea se înfioră la gândul a ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă această blondă cu forme sculpturale nu le-ar fi întrerupt sărutul fierbinte.

Acesta a fost norocul ei, ca Rex să se întoarcă din călătorie mai repede decât prevăzuse! Chiar dacă ea nu avusese niciodată intenția să respecte clauzele obscure ale contractului lor, ar fi trebuit să se gândească la faptul că el va face tot ce se putea pentru a o obliga să-l respecte, numai ca să-i dea bătaie de cap.

N-ar fi trebuit niciodată să apeleze la el. Poate că devenise el bogat şi celebru, dar, altfel, nu se schimbase. Aspru, răzbunător şi sigur pe el, îşi lua revanşa asupra sărăciei pe care o îndurase, servindu-se fără ruşine de oamenii care aveau nenorocul să-i cadă în gheare...

Lovituri puternice zguduiră uşa minusculului ei apartament şi o făcură să tresară. Cine era nebunul care bătea într-un asemenea hal? O să dărâme clădirea asta veche!

Kate încruntă sprâncenele, în timp ce bătăile din uşă îşi măriseră violenţa. Dacă nu se ducea să deschidă, vecina ei, bârfitoarea asta bătrână de doamna Benson, o să apară urgent ca să vadă ce se întâmplă.Cu inima bătându-i nebună, Kate se duse în vârful picioarelor în vestibul şi aruncă o privire prin vizor.

O faţă bronzată, un păr negru, nişte ochi albaştri... Rex! Şi părea turbat de furie!

Kate deschise timid uşa.

– Văd că mă aşteptai, o ironiză Rex cu o voce neliniştitor de blândă. Dă-mi voie să intru.

Instinctul lui Kate o sfătui să se supună. Ştia că nici uşa, nici lanţul de siguranţă n-ar fi rezistat asaltului acestui bărbat.

De cum intră, Rex se îndreptă spre salon.

– Te rog, simte-te ca acasă, îi aruncă ea cu sarcasm.

Rex zâmbi şi îi luă din mână scrumiera grea pe care o apucase în drumul ei spre uşă, şi o puse pe măsuţa joasă.

– Mă simt mai bine când nu eşti înarmată.

– Ia loc, îi spuse ea cu răceală.

– Chiar asta doream... Îţi mulţumesc că mi-o spui atât de drăgălaş.

Kate se dădu un pas înapoi. Chiar dacă îl destesta pe Rex, nu putea să fie insensibilă la privirea lui care o explora ca o mângâiere, lăsând în urma ei o căldură înşelătoare.

Această trădare pe care o simţea din partea trupului său, o irita şi o consterna. Îşi privi pe furiş musafirul. Rex o domina în înălţime cu un cap. Silueta lui impozantă umplea micul salon în timp ce el se plimba privind curios fotografiile de pe pereţi, pernele multicolore ce acopereau canapeaua, covoarele indiene de pe parchet.

Niciodată Kate nu mai fusese atât de conştientă de sărăcia apartamentului ei şi de dezordinea ce domnea. Pe tavanul îngălbenit se întindea o pată de umezeală, revistele şi hârtiile erau împrăştiate pe jos...

– Frumos, murmură Rex.

– Nu-ți bate joc de mine.

– Sunt sincer. Bun, nu este un palat, dar decorul este călduros și plăcut. Și asta nu poți să cumperi cu bani...

Acest compliment nu-i prevestea nimic bun lui Kate.

– N-ai venit aici să-mi vorbești despre talentele mele de decoratoare, presupun? îi spuse ea cu asprime.

– Nu.

– Atunci, de ce ai venit?

– Știi bine.

– Nu știu nimic.

Rex ridică privirea și începu să măsoare încăperea, ca un animal de pradă care-și explora noul teritoriu. În timp ce el se apropia de micul birou, Kate își aminti că în ajun, întinsese acolo harta pe care Jake marcase locul unde ei reperaseră reciful de corali în formă de semn de întrebare. Acolo se găsea, fără îndoială, epava „Galionului de aur".

Nu trebuia ca Rex să o vadă!

Iute ca un fulger, ea se propti în fața lui, fără să știe că, doar dintr-o privire, Rex deja memorase poziția.

– Nu mi-ai răspuns încă de ce ai venit, repetă ea.

– Mi se pare că ți-am spus deja despre intențiile mele, încă de azi-dimineață. Am venit să-mi iau garanția pe care mi-ai dat-o.

– Suntem în secolul douăzeci, Rex. Nu mă poți obliga să devin amanta ta.

– Nici nu este necesar să te oblig.

Chiar dacă vorbise cu un calm olimpian, aceste cuvinte o impresionară pe Kate mai mult decât cea mai teribilă amenințare.

– Ar trebui să-ți fie rușine că ești atât de arogant! îi strigă ea, în timp ce inima îi bătea cu putere.

– Nu fac decât să constat faptele, pur și simplu.

Rex surâse și o învălui cu o privire plină de subînțelesuri care o făcu să-i crească neliniștea. Își aminti de pasiunea cu care răspunsese sărutărilor lui, cu câteva ore mai devreme. Nu era de mirare că el era atât de sigur pe el!

– Ai acceptat să limităm relațiile dintre noi doar la relații de afaceri, îi reaminti ea cu o voce tremurătoare.

– Exact.

Privirea lui Rex deveni metalică.

– M-aș fi ținut de promisiune dacă și tu te-ai fi ținut.

– N-am să mai fac. Îți promit. De acum înainte...

– Este prea târziu pentru promisiuni.

Kate scutură din cap.

– Dar este ridicol, Rex... Tu n-ai nevoie de mine. Cele mai frumoase femei din zonă nu așteaptă decât să se arunce în brațele tale și...

– Tu crezi că eu n-am încercat să te uit!? strigă el.

În culmea furiei, dădu cu pumnul în birou.

– De zece ani mă obsedezi, Kate! Te visam doar pe tine, atunci când tu te prefăceai că nu mă vezi când ne întâlneam pe stradă! N-ai încetat nici o clipă să mă umilești!...

Kate își reținu cu greu un geamăt. Ea știa ce însemna suferința! Știa cât de mult te doare să iubești pe cineva și să nu ți se răspundă...

Dar cum să aibă încredere într-un bărbat care a avut tupeul să se însoare doar după câteva săptămâni după ce o părăsise?

– Minți, murmură ea.

– Nu mint, protestă Rex cu vehemență. Nu a trecut nici o zi sau o noapte în care să nu mă gândesc la tine, fără să-mi amintesc de felul cum îți străluceau ochii după ce făceam dragoste, de perfecțiunea cu care trupul tău venea în întâmpinarea trupului meu, de mătasea părului tău, atunci când îl mângâiam.

El își trecu o mână tremurătoare peste față.

– Când ai venit să-mi ceri ajutorul, am sperat că te întorci la mine, dar n-ai vrut decât banii mei. Imaginează-ți dezamăgirea mea! Eu ți i-am dat totuși din toată inima, iar tu ți-ai bătut joc de mine! Mă tratezi ca pe un imbecil și asta n-am suportat-o niciodată.

Inima lui Kate se strânse, cuprinsă de remușcări. El îi interpretase greșit atitudinea. Crezuse că ea nu vede în el decât un portofel bine garnisit cu bani și că-l disprețuia cunoscându-i trecutul.

Era gata să se arunce în brațele lui, să-l asigure că n-a vrut niciodată să-l rănească și că nu-l judecase niciodată după trecutul lui. Dar orgoliul o împiedică să facă asta. Cum să mai credă că Rex mai suferea din

cauza rupturii lor când, cu câteva ore mai devreme, venise după ea la Purple Key însoțit de o blondă cu forme generoase? Nu, era clar pentru ea, el nu o iubea. Nu inima lui fusese rănită ci orgoliul lui masculin...

Liniștea se prelungea în micul apartament iar când, în sfârșit, Kate ridică privirea, respirația i se opri. Locul furiei din ochii lui Rex fusese luat de o dorință sfârșietoare.

Fascinată de profunzimile magice ale ochilor lui albaștri, ea se lăsă atrasă lângă bustul viril fără nici cea mai mică rezistență. Mâinile lui alunecară într-un du-te-vino obsesiv pe spatele ei.

– Dă-mi drumul, șopti ea fără convingere.

– Să încetăm odată cu cearta, Kate. Avem lucruri mult mai bune de făcut noi doi, nu crezi? îi șopti el cu buzele lipite de ale ei.

– Nu...

– N-ai de ales, draga mea.

Pentru a o împiedica să protesteze, el puse stăpânire pe buzele ei. Pasiunea acestui sărut îi învinse și ultimele rețineri lui Kate. Cu un geamăt de plăcere, își oferi gura explorării îndrăznețe a lui Rex.

Credea că uitase, cu timpul, sentimentele arzătoare pe care el le trezea în ea. Dar în

această clipă neînsemnată, când trupurile lor se regăseau, când simțurile lor ardeau în același foc devastator, ea își dădu seama că nu-l uitase nici o clipă. La fel de violent ca în trecut, ea simțea nevoia forței și tandreței lui Rex, sărutările lui îndrăznețe, mângâierile lui savante.

Prin ceața senzațiilor ce o învăluiau, ea auzi vocea lui nonșalantă:

– Și eu, care credeam că ai să mă pălmuiești! S-ar zice că, din contră, ți-am lipsit...

Tonul lui rece și cinic o readuse cu brutalitate pe pământ. Îl privea îngrozită. Ce bădăran! Îndrăznea să-și bată joc de ea pentru că știa să-i trezească dorința... Rușinea și furia îi umpluseră inima, risipind orice urmă de tandrețe. Cu o furie oarbă, ridică mâna să-l pălmuiască și să-i șteargă surâsul ironic, dar el îi prinse încheietura, râzând.

– Nu, tigroaico, n-ai să mă lovești. Nu astă-seară.

El râdea încet văzând-o cum se zbate.

– Vom face dragoste, Kate.

– Niciodată!

Din nou, buzele lui Rex o făcură să se prăbușească într-un abis de voluptate. Din

nou, senzualitatea lui o învinse. Cu ochii închiși, cu capul dat pe spate, ea nu văzu sclipirea triumfătoare din ochii lui de safir...

Cu o mână tremurândă, mângâia umerii musculoși, spatele lat, întârziind pe șoldurile cambrate, până când Rex îi prinse coapsele și o lipi cu febrilitate de el pentru a o face să simtă mai bine intensitatea dorinței lui.

În câteva secunde, el șterse zece ani de frustrări. Fusese nevoie doar de o privire, de o mângâiere a lui Rex pentru ca ea să uite toate resentimentele și să nu se mai gândească decât la a savura, una câte una, senzațiile rafinate, fabuloase pe care i le trezea.

*

* *

Cadillac-ul rula repede pe șoseaua mărginită de palmieri. Pe asfaltul umed după o ploaie de vară dansau umbre argintii.

În mașină, aerul se încărca de electricitate cu fiecare secundă ce trecea. Parcă o spirală de foc îi străbătea corpul lui Rex. O dorea pe Kate cu atâta intensitate încât avea impresia că o mână feroce îi zdrobea carnea. Aruncă o privire spre ea și își reprimă un

geamăt de frustrare. Cu buzele ei pline, umflate de sărutările lor pătimaşe, cu părul ciufulit, cu ochii verzi strălucind de pasiune nepotolită, era încarnarea tentaţiei.

– Uită-te pe unde mergi, şopti ea. Rulezi pe stânga şi vine o maşină din faţă.

– Fir-ar să fie!

Un claxon protestă cu vehemenţă în timp ce Rex trecu grăbit pe partea lui de şosea. Adunându-şi toată voinţa, îşi fixă ochii pe şosea şi încercă să-şi ignore pasagera. Visase la această clipă ani de zile, dar realitatea îi depăşise aşteptările. Când ea acceptase să-l urmeze, după îmbrăţişările lor înflăcărate, lui îi venise să urle de fericire.

În această seară, Kate, dulcea lui otravă, se făcuse senzuală şi caldă. Devenise femeie cu adevărat.

Femeia vieţii lui. Şi o ducea la el acasă.

Îşi imagina deja conducând-o în cel mai voluptuos, cel mai arzător dans al trupurilor lor. Imaginea palmelor lui mari mângâindu-i gâtul fragil, îl supusese la tortură.

– Rex, şopti ea.

El tresări violent auzind această voce răguşită, caldă şi maşina făcu un salt pe trotuar.

– Nu mai vorbi! îi ordonă el, cu mâinile crispate pe volan.

Kate îl ascultă, de această dată. Restul traseului îl făcură în liniște absolută.

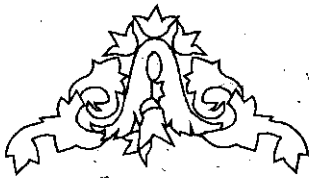

CAPITOLUL VI

Kate contempla cu încântare casa mare și albă ce se ridica în vârful unui promontoriu ce domina marea. Privirea ei admirativă se plimbă prin parcul umbros, pe aleile acoperite de bolte înverzite și mărginite de arbuști exotici.

În timp ce Rex o ajuta să coboare din mașină, ea inspiră cu plăcere parfumul delicat de iasomie și caprifoi, plante care urcau și acopereau fațada albă a casei ajungând până la balustrada balconului ce decora primul etaj. În jos, oceanul murmura blând, acompaniat de eternul lui refren – foșnetul frunzelor legănate de briza ușoară.

Brațul lui Rex îi cuprinse umerii, posesiv și tandru totodată.

– Ce casă minunată! șopti ea.

– Mă bucur că îţi place, răspunse el surâzând larg. Şi sper că-l vei iubi şi pe proprietar într-o zi.

Ea îl privi uimită. De ce continua el să-şi bată joc de ea? Uitase că după ce o făcuse să-l iubească nebuneşte, o părăsise? Îşi întoarse privirea tristă spre grădină şi tăcu.

Rex se înşela însă asupra tăcerii ei. Iritat să vadă că ei nici nu-i trecea prin gând să-l mai iubească vreodată, îşi încleştă maxilarele.

– Iartă-mă, am făcut o remarcă idioată, spuse el cu răceală. Faptul că suntem atraşi fizic unul de altul...

– ... nu are nici o semnificaţie, termină ea fraza cu o voce ştearsă.

– Ne dorim unul pe altul şi asta ajunge, declară Rex.

Niciodată asta nu va fi de ajuns... Nu pentru ea. Kate se strădui să surâdă.

– Exact.

Deci, el nu dorea nimic altceva de la ea, decât nişte nopţi de dragoste arzătoare şi, curând, el va dispărea din nou lăsând-o iarăşi cu o mulţime de amintiri care îi vor sfâşia inima încă o dată în plus, zi după zi, noapte după noapte.

Un deget puternic îi ridică bărbia. Rex avea o expresie ciudată întipărită pe față, ceva foarte aproape de suferință.

– Tu nu vrei să mă iubești deși ești atrasă de mine, nu-i așa, Kate? spuse el cu asprime.

Kate îi evită privirea și începu să suspine.

Rex o strânse cu putere la piept și o sărută din nou cu o pasiune aproape brutală, ca și cum ar fi vrut să ajungă cât mai profund în sufletul ei și să-i dezgheațe inima. Apoi, brusc, îi dădu drumul. Fără să spună o vorbă, o prinse de mână și se îndreptă spre casă. În loc să se oprească în fața ușii de la intrare, așa cum s-ar fi așteptat Kate, el se îndreptă spre terasa din spatele casei ce domina oceanul scăldat de clarul de lună. Stătură acolo un timp, îmbrățișați, admirând frumusețea calmă a peisajului.

– Ți-e frig? o întrebă Rex, strângând-o mai tare lângă el.

Kate nu îndrăzni să-i spună că dorința era aceea care o făcuse să tremure, nu frigul. Ghemuită lângă el, încerca o puternică senzație de confort. Corpul ei căuta căldura celui de lângă ea ca o floare ce se întoarce spre soare pentru a-i absorbi razele binefăcătoare.

Rex părea că-și abandonase furia.

– Cred că te simți foarte singură de la moartea lui Jake, spuse el punându-i la loc o șuviță ce-i căzuse pe frunte.

– Este adevărat.

– Dar, evident, ești prea orgolioasă pentru a o arăta.

Cu un deget tandru, el urmărea curba catifelată a unui obraz, lobul urechii.

– Nu trebuie să-ți fie rușine de sentimentele tale, Kate. Trebuie să încetezi să te prefaci a fi altceva decât ceea ce ești: o tânără foarte drăguță, vulnerabilă și sensibilă. Și eu cunosc singurătatea și teama, să știi.

În toți acești ani, Kate nu se gândise că Rex s-ar fi putut simți singur. Nu văzuse decât partea bună a lucrurilor: bogăția, gloria, succesul. Dar ceva în privirea lui intensă îi arătă că banii nu fuseseră de ajuns pentru a-l face fericit.

– Presupun că oricine se poate simți singur într-un moment sau altul, murmură ea. Dar mie îmi place viața mea așa cum este. Nu mi-aș dori un bărbat care să-mi limiteze independența.

– Și totuși, sunt sigur că ai dori să-ți împarți cu cineva singurătatea, îi răspunse el. În ziua când ai venit să-mi ceri îm-

prumutul, am întrezărit, în spatele fațadei tale agresive, o imensă nevoie de a fi iubită.

– Te-ai înșelat.

Doamne, cum îl mințea! Dar degeaba, el o cunoștea prea bine ca să nu-și dea seama. În timpul lunilor ce urmaseră morții lui Jake, suferise cumplit de a nu fi avut pe cineva alături, un umăr reconfortant, solid, de care să-și sprijine fruntea.

– Kate, vreau să știi că eu sunt aici... Că sunt prietenul tău, dacă și tu ai nevoie de mine.

Această grijă tandră față de ea o tulbură. Când el se aplecă spre ea, Kate se oferi cu înflăcărare, dăruind tot atâta pasiune câtă primea din partea lui.

În timp ce se lăsa purtată de vârtejul senzațiilor magice, ea întrezări un adevăr de netăgăduit. Nu numai că Rex era primul bărbat pe care-l cunoscuse, dar era și singurul bărbat pe care-l va iubi vreodată.

În mod ciudat, departe de a fi speriată de această revelație, se simți ușurată. Faptul de a ști că întotdeauna ea îl va iubi doar pe el, îi era de ajuns pentru a-și justifica dorința incontrolabilă ce o chema spre el, pentru a-și risipi toate reticențele.

Cu o pasiune eliberată de certitudinea care îi cuprinsese inima, Kate îşi strecură o mână sub cămaşa lui Rex.

El lăsă să-i scape un geamăt gutural.

– Oh, Rex, suspină ea. De ce trebuie să fii tocmai tu?

– Cred că pentru că eu mă aflu aici, acum, răspunse el cu o voce surdă. Tu ai nevoie de banii mei, eu am nevoie de tine.

Kate uită dezamăgirea ce i-o provocase acest răspuns cinic când el puse din nou stăpânire, cu febrilitate, pe buzele ei şi îi cuprinse sânii cu mâinile pentru a le simţi conturul perfect.

Cu răsuflarea întretăiată, ea dădu capul pe spate pentru a savura mai intens dulceaţa sărutărilor lui ce îi acopereau gâtul şi umerii.

Gâfâind, el se îndepărtă, o ridică în braţe şi merse spre un mic bungalow, ascuns în mijlocul unui boschet înflorit, în apropierea piscinei.

Când o puse jos, lângă patul mare ce mobila aproape toată încăperea, o privi cu intensitate în ochii ca smaraldul.

– Eşti sigură de ceea ce faci? o întrebă el cu o voce răguşită.

– Cât se poate de sigură.

Cu inima plină de bucurie, Rex îi cuprinse din nou buzele de culoarea căpșunei coapte și începu să-i scoată tricoul și blugii. Kate râdea încetișor, senzuală și provocatoare. Privirea lui incendiară se opri pe sânii ei cu sfârcurile întărite de dorință, pe abdomenul ei catifelat care părea că îi așteaptă mângâierile...

Incapabil să-și controleze nerăbdarea, el se aplecă asupra ei acoperindu-i cu sărutări întrăznețe fiecare centimetru al pielii ei aurii.

Kate își înfipse degetele în părul lui bogat și încercă să se sustragă sărutărilor lui ce amenințau să-i răpească orice urmă de voință. Rex îi prinse încheieturile mâinilor și deveni mai exigent, mai senzual, mai convingător.

Dar tortura amețitoare pe care i-o provoca lui Kate se întoarse împotriva lui, aprinzându-i dorința ce mocnea în el. Simțind că nu se va mai putea controla mult timp, se ridică încet și își cufundă privirea în ochii ei verzi, încețoșați de pasiune.

Când el își desfăcu primul nasture de la cămașă, Kate îi dădu mâinile la o parte.

– Lasă-mă pe mine, spuse ea cu o voce atât de senzuală încât el abia o recunoscu.

Cu îndrăzneală, ea începu să-l dezbrace încetișor, explorându-i trupul musculos cu o mână febrilă, admirativă, punctând fiecare mângâiere cu un sărut. Când îl văzu gol în fața ei, își înăbuși cu greu o exclamație:

– Uitasem cât ești de frumos! șopti ea.

Cu o imensă plăcere își trecu mâinile prin părul brun ce-i acoperea torsul puternic și alunecă apoi în jos pe pielea bronzată. Încet, îi atinse șoldul, îi mângâie coapsa, aprinzând până la paroxism dorința lui Rex...

Rex începu să tremure. Cu un surâs plin de subînțelesuri, Kate își mai prelungi explorările incendiare.

Cu un țipăt răgușit, el o răsturnă pe pat și trupurile lor se împreunară într-un elan plin de pasiune. Se lăsară apoi purtați de forțele dezlănțuite ce îi atrăgeau inexorabil spre ochiul ciclonului... Spre extazul sublim.

Kate nu trăise, de la despărțirea lor, nici o altă aventură trecătoare. Își dădea acum seama că aceasta ar putea fi una dintre ele, că ea nu reprezenta pentru amantul ei decât o nouă sfidare. După ce el își va fi satisfăcut simțurile, o va părăsi și se va îndrepta spre alte cuceriri.

Kate nu regreta nimic. În această seară, viața îi făcuse un cadou. O noapte norocoasă, într-un fel. Cu trupul plutindu-i într-o dulce euforie, cu mintea limpede, avea sentimentul minunat că își regăsise portul din care plecase, după ani lungi de rătăciri. Acum nu era loc pentru remușcări, ele vor veni mai târziu. Când Rex o va părăsi.

– Amintirile mele te nedreptățeau, Kate, completă Rex cu o voce lenevă. Ești o adevărată natură incendiară, Kate... Un vulcan.

Inima lui Kate se strânse.

„La ce altceva te-ai fi așteptat?" întrebă o voce ironică în mintea ei. „La jurăminte de dragoste eternă?"

– Mulțumesc, spuse ea cu răceală.

Rex îi percepu amărăciunea.

– Iartă-mă, n-am vrut să te supăr. Este atât de greu să-ți fac un compliment! Și apoi, tu refuzi mereu să vorbești despre sentimentele tale.

Mâna lui se plimba de-a lungul unei coapse catifelate.

– Te mai doresc încă, îi șopti el.

Kate nu-i răspunse, dar simțurile ei, răscolite deja, o făcură să se ofere minunatei aventuri care o aștepta.

– De data aceasta mă voi răsfăța, adăugă Rex mușcându-i ușor o ureche.

În orele ce urmară, Kate trăi tulburarea frustrărilor, deliciile plăcerii, ferocitatea pasiunii.

Părea că Rex îi cunoaște trupul mai bine ca ea însăși. Cânta cu măiestrie pe toată gama simțurilor ei, trezind femeia pasionată și fără inhibiții ce dormea în ea de zece ani.

Se crezuse prea mândră, prea independentă, prea puternică pentru a accepta că un bărbat putea să aibă vreo putere asupra ei. Dar, în brațele lui Rex se surprinse fiind o femeie supusă și admitea cu plăcere dominarea lui bărbătească.

După ce coborâră din înălțimile extazului, ea se plimbă cu un deget timid pe cicatricea ce străbătea umărul amantului ei.

– Oh, Rex... Nici nu știu ce să spun.

El îi surâse tandru și o mângâie pe obraz.

– Spune-mi doar un lucru. Regreți cumva clipele pe care le-am petrecut?

– Nu.

Răspunsese fără nici o ezitare.

– Atunci, înseamnă că ți-a plăcut?

– Încrezutule! vrei să mă auzi felicitându-te? îl întrebă Kate zâmbind.

Rex începu să râdă.

– Bineînțeles! Ador complimentele!

– Bine, a fost minunat, dar tu știi asta.

Tăcerea se lăsase din nou asupra lor. Cu coada ochiului, Kate observă sprâncenele încruntate și expresia întunecată a lui Rex, care fixa tavanul.

În sfârșit, el inspiră profund și se întoarse spre ea.

– Kate, trebuie să vorbim, este important. Ar fi trebuit probabil să aștept un moment mai potrivit, dar prefer să joc cu cărțile pe față. Nu vreau să existe secrete între noi. Nu după ceea ce am trăit amândoi.

– Ce secrete?

Când el începu să vorbească, ea avu impresia că îi toarnă o găleată de apă rece în cap. După aceste ore de tandrețe și pasiune, Rex redevenise el însuși: omul de afaceri, cinic și rece.

– Ești în căutarea „Galionului de aur", nu-i așa, Kate?

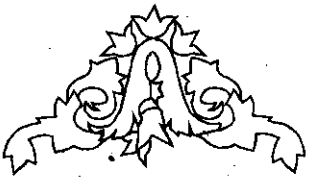

CAPITOLUL VII

Vocea tăioasă a lui Rex răsună ca o lovitură de trăsnet în încăpere.

– Așa este? insistă el.

Kate respinse mâna care-i cuprinse sânul.

– Ce idee! țipă ea.

Obrajii stacojii, privirea ascunsă îi confirmaseră lui Rex faptul că bănuielile lui erau bine fondate. Fața i se aspri. Deci Kate nu avea încredere în el, continua să-l mintă. Dar putea și el să se implice în acest joc.

– Cu atât mai bine, spuse el prefăcându-se că răsuflă ușurat. În acest caz, cred că nu vezi nici un inconvenient dacă mă lansez eu însumi în această cercetare. Este o epavă la care visez de ani de zile s-o descopăr și s-o aduc la suprafață.

Kate avu impresia că primește o lovitură de pumn în stomac. Rex începu să râdă când

ea se ridică dintr-un salt. Fără efort, o lipi din nou de el.

– De ce te enervezi, Kate dragă?

– „Galionul de aur" era visul lui Jake!

– Jake este mort.

– Tu nu ai dreptul să cauți epava *lui*.

– Fals. Dacă nu o fac eu, o va face altul într-o zi.

– Dar...

Kate rămase nemișcată, conștientă de dorința ce se trezea în ea la simplul contact cu acest trup viril. Se disprețuia pentru slăbiciunea și naivitatea ei. S-a lăsat prinsă în capcana unei priviri albastre, caldă ca mările sudului, uitând că Rex este dur și nemilos, punând întotdeauna înaintea sentimentelor, interesul.

– Dacă asta nu te deranjează, spuse ea pe un ton glacial, vreau să mă îmbrac și să chem un taxi.

– Ba mă deranjează, replică Rex cu un surâs nepăsător. Îți citesc gândurile în priviri. Crezi că nu sunt decât un aventurier fără scrupule și regreți deja că ai făcut dragoste cu mine.

Sinceritatea lui făcu să-i crească iritarea. Cu fulgere ucigașe în priviri, strigă:

– Nu am de ce să fiu mândră!

Rex îi prinse încheietura mâinii ca într-un cleşte.

– Fii sinceră cu mine, Kate. Doreai să foloseşti banii mei ca să cauţi epava, faimosul Galion... Nu-i aşa?

Ochii albaştri, metalici, nu o lăsară să-şi ascundă privirea.

– Este adevărat, recunoscu Kate cu bărbia ridicată. Doream s-o fac. Pentru Jake.

– Şi bineînţeles că ştii unde se află epava. Tu şi Jake aţi localizat-o în cursul ultimei voastre expediţii.

– Dar cum...?

– Juan vorbeşte mult când e băut. Unele zvonuri au ajuns şi la urechile mele. Şi, ca din întâmplare, câteva săptămâni mai târziu, apari tu ca să-mi ceri bani, cu care ţi-ai cumpărat materiale de scufundare. În această seară, am văzut harta întinsă pe biroul tău. Acel M.I. înscris cu roşu pe hartă nu poate însemna decât „Marta Isabella".

Kate începu să tremure din tot corpul. I se făcu greaţă.

– Şi tu te-ai grăbit să-ţi notezi coordonatele, ipocritule!

– Bineînţeles.

– Și acum, după ce m-ai făcut să semnez acest oribil contract, tu ai dreptul să reții în port vasul meu, în timp ce te vei duce liniștit să cauți epava.

– În mod legal, pot s-o fac, adăugă Rex.

Cu un deget leneș, urmări conturul catifelat al unui sân rotund și tare. Kate inspiră cu putere simțind lava încinsă ce îi curgea prin vine.

– Ar trebui să-ți fie rușine că te-ai folosit de mine astfel! spuse ea cu o voce furioasă.

– Nici tu nu ești un model de virtute, draga mea. Îți reamintesc că ai împrumutat bani de la mine sub un fals pretext.

– E altceva.

Un surâs insolent apăru pe buzele lui Rex.

– Pentru că erai tu cea care mă foloseai?

– Mi-ai impus niște clauze juridice absolut neloiale! Și ai venit să mă spionezi până și acasă. Singurul lucru pe care-l dorești este să pui mâna pe comoară, care nu îți aparține. Ești un... Ești un...

Kate își duse o mână la frunte.

– Nu există nici un cuvânt care să te definească, suspină ea cu dispreț.

– Slavă Domnului, spuse Rex ironic. Iar în privința comorii de pe galion, nu este

singura comoară pe care vreau să pun mâna...

O atrase pe Kate lângă el. Simțind pielea lui fierbinte aprinzând-o pe a ei, Kate începu să tremure din cap până în picioare.

– De ce îți bate inima atât de tare? o întrebă Rex surâzând. Cumva, pentru mine?

Cu un țipăt de furie, Kate începu să-i lovească pieptul puternic cu pumnii. Degeaba. Dacă ar fi lovit într-un zid de granit, ar fi fost același lucru.

– Risipim un timp prețios certându-ne, când de fapt ar trebui să facem dragoste, îi șopti Rex la ureche.

Kate și-ar fi dorit să-l urască. Nu reușea decât să-l iubească, parcă mai mult.

Își întoarse capul pentru a evita ochii aceștia albaștri ca noaptea... Rex o privea acum învăluitor, vocea îi era convingătoare iar farmecul, arogant și irezistibil în același timp. El începu să-i sărute buzele tremurânde urmărindu-le conturul cu vârful limbii cu o blândețe sfâșietoare care o făcea să uite de toate. Fără ca măcar să-și dea seama, ea își descleștă pumnii și mâinile ei începură să-i mângâie pieptul, lipindu-se și mai mult de

iubitul ei pentru a-i simți mai puternic dorința.

Când sfârșiră acest sărut pătimaș, Rex râse încet.

– Ai merita să te omor, bombăni el fără convingere.

– De ce? pentru că te excit? Același lucru este valabil și pentru tine.

Cuprinzându-i sânii de fildeș în palmele lui late, le atinse cu mult rafinament vârfurile întărite. Buzele lui, ca niște flăcări atingându-i trupul, o făcură pe Kate să geamă de plăcere. Toată iubirea ce o avea pentru el se transformă în mângâieri fierbinți.

– Kate, șopti Rex, pentru nimic în lume n-aș vrea să te fac să suferi.

Era atât de tandru, părea atât de sincer încât ea era gata să-l creadă.

– Și totuși, nu ești decât un mincinos, reuși ea să spună.

– Dacă ai binevoi să mă asculți în loc să-mi arunci tot felul de acuzații, ai afla multe lucruri! strigă Rex, pierzându-și răbdarea.

– Am aflat despre tine tot ce era de știut. Ești mai periculos decât un rechin.

El închise ochii pentru a-şi regăsi calmul şi pentru a-şi stăpâni furia pe care această nouă acuzaţie i-o trezise.

– Kate, reluă el pe un ton ce se voia conciliant, ai înţeles greşit. Nu am intenţia să caut epava „Marta Isabella" singur. Am putea să ne asociem. Dacă, într-adevăr, coordonatele tale sunt exacte, îţi dau cinci la sută din ce găsim. Cu încărcătura ce se află pe acest galion, te trezeşti milionară fără ca măcar să fi băgat un ban.

– Şi tu pui mâna pe restul de nouăzeci şi cinci la sută.

– Nici gând! Eu va trebui să caut nişte investitori şi să le promit partea lor din comoară. Ca să aduci la suprafaţă o epavă cum este „Marta Isabella" poate să necesite ani de muncă. Având în vedere salariile zecilor de scufundători profesionişti, echipamentul mai multor vase, impozitele de plătit la stat, cheltuielile pot atinge sume enorme.

Kate rămase tăcută şi bosumflată, promiţându-şi în gând că va găsi mijloacele nedesare pentru a surmonta dificultăţile evocate de Rex şi de a reuşi să aducă ea singură la suprafaţă epava.

– Kate, tu nu ai mijloacele să lucrezi singură, încercă Rex s-o convingă, ghicindu-i gândurile, ca de obicei. Tu ai fi obligată doar să te ocupi de căutarea comorii și să neglijezi epava și vestigiile ce se pot afla pe ea. Dacă ne-unim eforturile, putem să recuperăm un patrimoniu cultural inestimabil.

– Văd că te-ai gândit la toate.

– Este o crimă?

– Nu știu.

– Îți este atât de greu să crezi în mine?

– Îmi este imposibil.

O dată în plus, ea mințea. Inima ei dorea să aibă încredere în Rex, să se lanseze într-o aventură exaltantă împreună cu el. Dar orgoliul o orbea, îi amintea cu încăpățânare că el o părăsise, că o făcuse să sufere, că nu merita să aibă încredere în el.

O cuprinse o dorință irezistibilă de a-l răni, la fel cum și el o rănise. Se hotărî să-l atingă în punctul lui cel mai sensibil.

– Eu știu cine erai înainte de a deveni bogat și celebru, Rex, și nu te-ai schimbat. Nu voi putea niciodată să am încredere în tine.

Rex păli, își încleștă maxilarele, iar gura se crispă, devenind doar o linie albă.

– Cu atât mai rău pentru tine, lansă el cu o voce vibrând de furie. În acest caz, nu mai e nevoie să împart nimic... Voi păstra totul pentru mine...

– Oricum, asta și aveai de gând.

– Și voi face dragoste cu tine de fiecare dată când voi avea chef. Doar că, de acum înainte nu mă voi mai preface că sunt tandru.

Aceste cuvinte avură asupra inimii lui Kate efectul unei înțepături de pumnal. Își ascunse însă durerea sub masca furiei.

– Prefer să mor decât să te mai las să mă atingi.

– Asta o să mai vedem noi.

– Ești odios! urlă Kate în culmea furiei. Mă tratezi ca pe un obiect la discreția ta, nu ca pe o ființă ce poate avea sentimente.

– Te înșeli, draga mea. Am de gând să te fac să simți plăcerea. Să te aud gemând și suspinând. Asta nu îmi va fi prea greu, știi.

Se întinse alături de ea și, instantaneu, corpurile lor se cambrară unul spre altul.

– Te detest! strigă ea în culmea umilinței.

O tăcere grea se așternu apoi în încăpere. Rex înjura în gând. Încercase totul pentru a

cuceri această vrăjitoare cu ochii verzi ce-i bântuia nopțile și zilele de ani întregi. Îi dăduse bani când ea avusese nevoie, încercase să o împiedice să se distrugă muncind, introducând în contract clauza care îi interzicea să mai meargă la pescuit. Și, dintre toate epavele ce dormeau pe fundul oceanului în largul Caraibelor, el alesese să o caute tocmai pe „Marta Isabella" pentru că știa ce valore sentimentală imensă avea aceasta pentru Kate. Cu toate acestea, ea continua să-l trateze ca pe un neisprăvit și să-i arunce în față disprețul ei.

Furia, dezamăgirea și amărăciunea se îmbulzeau în inima lui Rex făcându-l să-și piardă capul.

– Uită toate acestea dacă poți, bolborosi el.

Gura lui puse stăpânire pe cea a tinerei femei, obligând-o să accepte invazia lui brutală. Simți cum Kate tremura din tot corpul și cum coapsele ei se lipiseră de ale lui într-un impuls incontrolabil. Furia i se potoli puțin. În ciuda a tot ceea ce spusese, Kate era sensibilă la atracția dintre ei.

Ea nu-și dădea seama cât de mult o iubește? Această idioadă mică nu știa că o iubește dintotdeauna și că o va iubi mereu?

El își continuă explorarea cu mai multă atenție și blândețe, iar mâinile lui regăsiră fără prea multă greutate punctele ei sensibile.

Kate depuse curând armele și se lăsă învăluită de flăcările puternice ale dorinței. Șoptind fără încetare cuvinte arzătoare, sărută gâtul lui musculos, umerii largi, trupul viril...

Rex tresări violent și închise ochii, pândind senzațiile rafinate și aproape insuportabile care îi aprinseră tot corpul.

Adunându-și ultimele urme de voință, se sustrase gurii savante care îl atrăgea inexorabil spre un punct fără întoarcere. Cu un strigăt pătimaș, o răsturnă pe Kate pe pat. Ca o floare tropicală, corpul ei suplu se oferi pentru a primi și urma furtuna senzuală a coapselor lui.

Extazul îi fulgeră în aceeași clipă, magică, strălucitoare.

„Este a mea. În sfârșit", gândi Rex contemplând trupul obosit din brațele sale. Dar, o dată în plus, se înșela.

Când se trezi în zori, ea dispăruse.

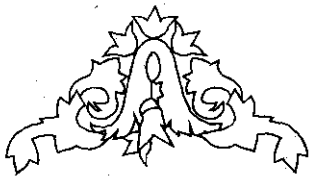

CAPITOLUL VIII

Kate pedala în soarele torid al după-amiezii, strecurându-se cu îndrăzneală printre mașini. Cu șortul ei roșu care-i punea în valoare picioarele lungi, cu tricoul din bumbac alb ce i se mula pe sâni, cu părul ei lung fluturând în vânt, era o apariție fermecătoare. Dar era prea absorbită de gândurile sale pentru a mai da atenție fluierăturilor admirative ce o însoțeau pe unde trecea.

După ce traversă cartierul elegant al orașului, caracterizat prin imobile înalte, albe, cu colonade înșirate de-a lungul largilor bulevarde mărginite de palmieri, ea pătrunse pe o străduță și își lăsă bicicleta într-o parcare făcută special pentru vehicule cu două roți.

Puțin mers pe jos îi va face bine. Poate va reuși în sfârșit să uite frustrarea și furia care îi rodeau inima ca un acid coroziv?

După noaptea petrecută cu Rex, cu trei săptămâni în urmă, Kate trăia un adevărat infern. Cum să uite cearta violentă pe care o avusese cu el în micul bungalow de lângă piscină, atunci când descoperise că el o spionase până și la ea acasă pentru a afla poziția epavei? Și mai ales, cum să uite că, apoi, ea îi cedase, în ciuda tuturor resentimentelor, incapabilă să reziste buzelor lui febrile, mâinilor lui îndrăznețe care nu încetau să inventeze mereu alte mângâieri savante pentru a aprinde în ea focul pasiunii?

Noaptea, visele ei erau întrerupte de coșmaruri. Se trezea confuză, vibrând de frustrare și de pasiune. Apoi își descărca furia lovind perna cu pumnii, disprețuindu-se pentru slăbiciunea ei, pentru senzualitatea ei exagerată care o trădase.

Nu-l revăzuse de atunci pe Rex decât o singură dată, când el venise în port s-o caute. Înainte chiar ca el să scoată o vorbă, ea ghicise că se afla în spatele ei. Cine altul i-ar mai fi putut provoca aceste furnicături pe șira spinării?

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, se răsucise brusc. Întâlnindu-i privirea albastră și caldă, o invadase o bucurie sălbatică. Cu toate acestea, afișase o indiferență calmă și dăduse scurt din cap.

– Rex...

– Kate, spusese el în același timp. Ce mai faci?

O mângâiase blând pe obraz. Ea se depărtase dintr-un salt, speriată de senzațiile care o învăluiau. Acest gest simplu îl percepuse ca pe cea mai intimă dintre mângâieri, dovedindu-i încă o dată puterea pe care el o avea asupra ei.

– Bine, răspunsese ea cu mândrie. De când te-am alungat din viața mea, este mult mai bine.

O roșeață difuză cuprinsese fața și gâtul bărbatului și acesta coborî privirea.

– Nu am decât ceea ce merit...

Apoi, ridicase capul și Kate simțise că se îneacă în oceanul ochilor lui albaștri.

– Kate, îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat în seara aceea. Iartă-mă, te rog. Voi face tot ce dorești tu.

Această umilință la un bărbat orgolios și întotdeauna învingător, o emoționase pro-

fund. Îl privise pe Rex cu mai puțină ostilitate, fixându-și ochii pe cămașa lui bleu din bumbac, ce îi punea în valoare strălucirea de safir a privirii.

– Vei face tot ce vreau eu? repetase ea, neîncrezătoare.

– Tot.

În ciuda bucuriei pe care i-o producea această poziție de forță, Kate se simțise foarte vulnerabilă. Simpla prezență a lui Rex era de ajuns pentru a reaprinde în ea amintirile îmbrățișărilor lor pasionate, pentru a-și dori să se arunce în brațele lui. În fața lui, ea nu mai avea nici un pic de voință.

Și totuși, orgoliul ei o salvase. Își amintise că Rex se folosise de ea, că o spionase, că o trădase... Și că nu va ezita să o mai facă, dacă acest lucru îi va fi util.

Găsise atunci puterea să ridice bărbia și să-l privească disprețuitor.

– Foarte bine, Rex. Atunci, lasă-mă în pace.

El încruntase sprâncenele și o fixase cu o privire acuzatoare, ca și cum știa că ea nu crede cu adevărat ceea ce spune. Din fericire, ea reușise să-și păstreze expresia disprețuitoare.

– Cum vrei, spuse el pe un ton aproape glacial. Veniserm să-ţi propun să mă însoţeşti pentru că, peste două zile, plec să caut epava „Marta Isabella". Dar văd că e în zadar. Nu suporţi nici măcar să-mi mai vorbeşti.

Entuziasmată de ideea de a pleca să încerce să găsească această comoară la care visa de atâta vreme, Kate fusese gata să protesteze şi să spună că vrea să plece cu el. Dar, o urmă de prudenţă o făcuse să ezite. Căutările ar fi putut dura săptămâni întregi, un număr incalculabil de zile şi nopţi petrecute la bordul vasului Wanderer.

Învăţase pe propria piele că, oricât de mare ar fi fost ura faţă de Rex, nu era în stare să reziste privirii lui seducătoare, apropierii corpului lui viril ce trezea în ea o sete nemăsurată de voluptate. Dacă îl va însoţi pe Rex, va redeveni inevitabil amanta lui.

– Da, într-adevăr, este în zadar, răspunse ea cu inima strânsă.

Cu coada ochiului, urmărise silueta înaltă care se îndepărtase pe chei, întrebându-se care erau adevăratele gânduri ale lui Rex.

El obţinuse informaţiile de care avusese nevoie, studiind harta făcută de tatăl ei. De ce mai venise să-i propună să-l însoţească,

din moment ce ea nu-i mai era de nici un folos?

Kate observă distrată că ajunsese în Mallory Square, inima bătrânului Key West. Uită pentru moment întrebările care îi otrăveau gândurile, când trecu prin fața terasei unei cafenele, celebră prin băuturile sale răcoritoare și cocktailurile sofisticate. Simțea că moare de sete.

Când, câteva minute mai târziu, Don Taylor trecu pe acolo, o găsi sorbind cu sete un cocktail cu rom alb, rece, sub o umbrelă mare multicoloră. Se așeză la masa ei.

– Pari foarte preocupată... ce-ai pățit, scumpo?

Kate tresări ușor. Era atât de absorbită de gândurile ei negre încât nici nu-l observase pe Don așezându-se alături de ea.

– Mă gândesc. Am o mulțime de griji.

– Pun pariu că este vorba de Rex Reynolds!

– Exact.

– Se pare că v-ați văzut foarte des în ultima vreme.

Don chemă un chelner și comandă un whisky dublu.

– Ai o slăbiciune pentru el? insistă Don.

– Pentru monstrul ăsta? glumeşti.

– Nici eu nu prea pot să-l sufăr, ştii. Am avut „norocul" să lucrez pentru el acum un an şi mi-am blestemat zilele.

Kate ridică sprâncenele, mirată.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea curioasă.

– Căutam o epavă ce făcuse parte din flota spaniolă pe la 1715. După ce am găsit-o şi am început să scoatem monedele de aur şi obiecte preţioase, Reynolds m-a expediat.

– Fără vreun motiv valabil? Mi se pare greu de crezut.

Fără să ştie de ce, Kate simţea nevoia să-l apere pe Rex.

– Avea un motiv serios, îi răspunse Don. Voia şi partea mea.

Uitase însă să-i mărturisească tinerei femei că Rex fusese nevoit să-l dea afară pentru că bea prea mult şi el nu-şi mai putea asuma riscul să-l lase să se scufunde când mai tot timpul era beat!

Kate se simţea destul de ciudat. Uşor ameţită de cocktailul cu rom, plutea într-o dulce euforie. Era plăcut să ai alături un vechi prieten cu care să poţi vorbi. La urma-urmei, poate că într-o zi se va căsători cu Don Taylor. Fizicul lui atrăgea privirile

multor femei şi era întotdeauna drăguţ, serviabil şi plin de atenţii.

Diferit de ceilalţi bărbaţi pe care-i cunoscuse...

– Nu înţeleg de ce te mai întâlneşti cu Reynolds, scumpo.

– Mi-a împrumutat nişte bani, asta-i tot.

– Să faci afaceri cu Reynolds este ca şi cum ai încheia un târg cu diavolul!

Aceste cuvinte reflectau de minune raporturile ei cu Rex! Încântată că fusese atât de bine înţeleasă, Kate se simţi dintr-o dată foarte aproape de Don. Simţi nevoia să i se destăinuiască.

– Ai foarte mare dreptate. Rex m-a făcut să semnez un contract care mă împiedică să ies la pescuit cu vasul meu fără autorizaţia lui şi în timp ce eu sunt blocată în port, el poate căuta în linişte „Marta Isabella". Inspiră profund şi adăugă cu voce înceată: Mi-a furat nişte informaţii...

– Despre ce vorbeşti?

– În timpul ultimei noastre expediţii, Jake şi cu mine am găsit nişte monede de aur care nu puteau proveni decât de pe „Marta Isabella". Rex a venit la mine şi a văzut harta pe care era marcat locul.

Don își înclină capul pe o parte.

– Vrei să spui că... Locul unde se află galionul?... o întrebă el cu voce încordată. Îmi vine greu să te cred.

Pentru a-l convinge, Kate se aplecă spre el și în câteva cuvinte îi indică în șoaptă reperele ce permiteau localizarea faimoasei epave. La urma-urmei, Don era un prieten vechi... Ea nu avea secrete față de el.

Acesta se ridică de pe scaun, cu ochii sclipitori, și schimbă în mod deliberat subiectul conversației.

– Spune-mi, dragă, vorbi el pe un ton degajat, se pare că ai moștenit o mică avere.

Kate zâmbi. Chiar în dimineața aceea aflase că o mătușă îndepărtată o trecuse în testamentul ei. Mătușa îi spusese acest lucru unei vecine și, desigur, acum tot orașul era la curent.

– Să nu exagerăm, Don. Să zicem că această sumă îmi permite să-i rambursez lui Rex datoria și să iau un nou start în viață.

– Mă bucur pentru tine.

Cu zâmbetul pe buze, Don îi făcu semn chelnerului să-i mai aducă un whisky.

Se făcuse seară și Don insistă să o conducă pe Kate acasă. Ea se grăbi să

accepte. Don era o companie plăcută şi ea îi aprecia gentileţea şi solicitudinea.

– Hai, dragă... Doar un sărut, insistă el în timp ce ea îşi sprijinea bicicleta de peretele imobilului în care locuia.

Ea întoarse încet capul spre el. Doar un sărut nu o angaja la nimic... Ba, din contră, va fi un mijloc excelent de a-l uita pe Rex şi pasiunea distrugătoare pe care acesta o năştea în ea.

Închizând ochii pe jumătate, zâmbi şi îşi oferi buzele.

– Eşti atât de frumoasă, îi şopti Don îmbrăţişând-o.

Kate nu se aştepta, poate, la frisoane de pasiune, dar crezuse că va încerca măcar delicioase senzaţii. Spre marea ei dezamăgire, nu se produse nimic. Nici cel mai mic declic, nici cel mai mic frison. Se simţea în braţele lui ca de gheaţă, iar gura lui Don, îndrăzneaţă totuşi, nu-i producea nici o plăcere.

Nu se ştie de unde, o voce agasantă îi întrerupse brusc.

– Îmi pare rău că te deranjez, Taylor.

Această voce gravă şi hotărâtă, Kate ar fi recunoscut-o dintr-o mie. Încremeni când

observă silueta înaltă sprijinită nonşalant de un copac, la câţiva paşi de ei.

Îl privi pe Rex apropiindu-se de ei, cu respiraţia tăiată de emoţie. Clarul de lună dădea reflexe argintii părului lui negru.

Cu faţa umbrită de o barbă de mai multe zile, cu cămaşa albă deschisă larg contrastând cu pielea lui bronzată, cu privirea albastră zeflemitoare, Rex părea întruchiparea piratului care debarcase, în sfârşit, după ce străbătuse mările.

Alături de el, Don părea insipid şi neînsemnat, gândi ea cu ciudă.

Rex o învălui cu privirea unui lup înfometat, cu un zâmbet cuceritor plutindu-i pe buze. Ea întoarse grăbită privirea.

– N-ai ce să cauţi aici, îi aruncă Don cu ură.

Zâmbetul lui Rex dispăru.

– Te înşeli, Taylor. Ţi-ai găsit să flirtezi tocmai cu prietena mea.

– Kate nu este prietena ta.

– Ah, nu? spuse Rex râzând uşor. Ar trebui să fie, totuşi, după tot ce s-a...

– Rex! îl întrerupse Kate. Taci!

– Cum vrei tu, dragostea mea.

Don îi aruncă o privire bănuitoare lui Kate.

– Despre ce vorbește ăsta, dragă? Există ceva între voi?

Rex își regăsise zâmbetul. Mai rău chiar, părea că se amuză grozav văzând fața furioasă a lui Kate.

Aceasta fierbea de furie. Mitocanul! O să-l strâng de gât! O să...

– Așadar? insistă Don.

Situația devenea ridicolă.

– Nu, absolut nimic, mormăi ea printe dinți.

– Tu numești „nimic" ceea ce am trăit noi? interveni Rex pe un ton nevinovat.

Deci, în plus, îi mai și făcea plăcere să arunce gaz peste foc! gândi Kate, tremurând de furie.

– Reynolds... începu Don pe un ton amenințător.

Dacă ea nu făcea ceva, cei doi vor începe să se bată. Don era solid, dar îi ajungea lui Rex până la umăr și nu era nici la fel de puternic. Nu trebuia să ajungă la bătaie din cauza ei! Știind că Rex n-o să se miște de acolo nici un milimetru, nu rămânea decât o soluție: să-l îndemne pe Don să plece.

– Don, ne vedem mâine, murmură ea. Acum am de vorbit afaceri cu Rex.

– Eşti sigură, Kate?

– Absolut sigură.

Tânărul dădu din cap, îi aruncă o privire întunecată lui Rex, dar plecă fără să se mai lase rugat. Kate ghici că, în fond, el se simţea foarte uşurat. Dacă cei doi s-ar fi bătut, Don ar fi fost pus, fără îndoială, la pământ.

Cum dispăru din câmpul ei vizual, Kate îşi strânse pumnii şi îl fixă pe Rex cu o privire mânioasă.

– Drept cine te crezi?

El îi zâmbi cât se poate de suv.

– Nu-mi place concurenţa.

– Don este un prieten, atâta tot.

Privirea albastră deveni metalică.

– Toţi prietenii ţi-i săruţi la fel?

– Ce te interesează? îi strigă Kate, cu inima bătându-i nebună. Şi tu ai zeci de prietene, nu?

Ideea că Rex flirta cu o altă femeie îi era de nesuportat.

– Nici una de când te-am regăsit, afirmă el calm.

– Şi Susan, ce este?

– Ah, da. Acum este cu altcineva, îi spuse el pe un ton indiferent.

– Înțeleg! Te simți singur și îți cauți companie!

– Nicidecum!

– Oricum, nu contează. Vreau să dispari din viața mea. Ai înțeles?

Cu viteza unui fulger, Rex străbătu distanța ce-i separa și o prinse de umăr.

– Am înțeles, răspunse el cu asprime.

– Atunci, dă-mi drumul.

Kate făcu eforturi să-i susțină privirea fără să clipească. Dar fremăta de dorință. O dată în plus, trupul ei o trăda.

Cu o ultimă tresărire de voință, îl împinse pe Rex. Spre marea ei surpriză, acesta se lăsă împins și se retrase un pas.

– Kate, voiam doar să-ți comunic primele rezultate ale cercetărilor privind Galionul de aur. Voiam să te invit chiar la mine ca să ți le arăt. Dar, din moment ce ți-am devenit nesuferit, bănuiesc că demersul meu este inutil.

Păru că vrea să mai spună ceva, dar strânse din dinți și, întorcându-se brusc, plecă.

Cu inima grea, Kate îl însoţi cu privirea până când acesta ajunse la maşină. Nu o interesa ce descoperise el! Oricum, îşi va păstra comoara doar pentru el. Ea va da dovadă de demnitate şi va rezista curiozităţii care o rodea.

– Rex, se auzi ea murmurând fără să vrea, atât de încet încât crezu o clipă că el nu o va auzi.

*

* *

Rex îi întinse mâna galant, pentru a o ajuta să coboare din maşină. Kate ezită o clipă înainte de a i-o prinde. Aşa cum se temuse, acest simplu contact o făcu să freamăte şi îi acceleră bătăile inimii.

Ca şi cum ar fi citit în ea ca într-o carte deschisă, el îi înlănţui umerii. Ea încercă să se elibereze, dar Rex o apropie şi mai mult de el, murmurându-i cu un surâs în colţul gurii:

– Mă întreb de ce îţi este teamă, Kate.

– Nu mi-e teamă.

– Mincinoaso!

Pentru a evita privirea ironică a însoţitorului său, Kate îşi îndreptă atenţia spre casa

mare şi albă. Îşi aminti imediat de prima oară când o văzuse... Şi de clipele de extaz pe care le trăise în acea noapte. Corpul începu să-i vibreze.

Comisese o teribilă greşeală urmându-l pe Rex şi expunându-se în mod voluntar efectelor devastatoare ale farmecului lui viril.

Acesta îi mângâie uşor obrazul.

– Nu ai de ce să te temi de mine, Kate, o linişti el.

Ultima dată când îi spusese acest lucru, se trezise întinsă alături de el, într-un pat enorm, şi petrecuseră apoi ore întregi, fierbinţi, iubindu-se... Până când, o ceartă îi despărţise.

– Rex, nu te juca cu mine, suspină ea.

– Crede-mă, dragă, n-am nici un chef de joacă.

Se aplecă spre ea şi îi puse un sărut tandru pe buze. Se îndreptă apoi, dar reveni imediat, incapabil să reziste dorinţei sfâşietoare pe care acest simplu contact al buzelor lor o trezea în el.

– Oh, Kate... Am crezut că înnebunesc.

Această frază parcă o biciui pe tânăra femeie. Exprima atât de bine ceea ce ea însăşi resimţise!

Răsuflările li se amestecară, iar Kate se ridică pe vârfuri pentru a se contopi mai bine cu trupul musculos al iubitului ei. Când îl auzi gâfâind, acoperindu-i cu sărutări ochii, fruntea, obrajii, apoi lobul urechii, ea se înfioră din nou.

– Îți amintești, Kate, ce am trăit noi acum zece ani? șopti Rex cu o voce răgușită de dorință.

– Nu, minți ea, în timp ce amintirile fierbinți ale trecutului, ale nopților albe dansau în fața ochilor ei, aţâțându-i flacăra ce-i cuprinsese simțurile.

Privirile li se sudară una de alta, schimbând mesaje pasionate pe care buzele lor refuzau să le pronunțe.

După un alt sărut înflăcărat, Rex se redresă. Focul care-i curgea prin vine era atât de arzător încât, dacă nu se controla, va face dragoste cu Kate în mijlocul peluzei.

– Mai bine hai să-ți arăt ce am găsit.

Kate abia dacă îl auzea. Îl privea visătoare, oprindu-și ochii fără rușine pe gura lui senzuală, atât de tentantă...

– Ce ai spus?

– Kate, dacă continui să mă privești astfel, am să încep să cred că ai venit aici pentru

mine și nu pentru comoara de pe „Marta Isabella"!

Râsul ușor al lui Rex o readuse pe pământ. Tresări și îl fulgeră cu privirea, furioasă și jenată în același timp, pentru a se fi lăsat legănată de brațele lui, uitând pentru ce venise de fapt aici.

Cu capul sus, cu spatele drept, se eliberă din brațele lui și se îndreptă spre casă. Rex deschise ușa. Ea pătrunse în vastul salon și își reprimă un strigăt de admirație văzând covoarele groase, plafonul înalt ornat cu o monumentală lustră de cristal, și ferestrele largi ce dădeau spre imensa terasă înflorită, plină de orhidee.

Bărbatul aprinse lumina, dând la iveală pereții de culoare crem, perdelele din dantelă bleu, mobilele vechi, tablouri ale impresioniștilor și statuete orientale.

Rex traversă încăperea cu un aer degajat și se îndreptă spre o bibliotecă din lemn prețios care acoperea unul din pereți.

– Totul se află în atelierul meu, spuse el apăsând pe un buton.

Buimăcită, Kate văzu o parte a etajerelor basculând și deschizându-se în fața ei. O ușă secretă! Cu inima bătându-i puternic, ea

pătrunse în urma gazdei sale într-o încăpere mare, plină de mese de lucru pe care se îngrămădeau o mulțime de obiecte aduse în urma scufundărilor.

Îi atrase atenția o grămadă de brățări din cupru. Recunoscu ceea ce istoricii numeau „manillas" și își aminti că citise undeva cum, în schimbul acestor bijuterii fabricate cu sutele de mii în Europa, șefii africani își cedaseră oamenii tribului lor negustătorilor de sclavi ce plecau spre America.

– Le-am găsit acum vreo doi ani, pe un vas ce transporta negri, îi explică Rex. Le păstrez pentru a-mi reaminti la ce îi poate împinge lăcomia pe unii oameni.

De parcă avea nevoie să-și reamintească? gândi Kate cu cinism. Rex nu lăsase și el lăcomia să-i dicteze fiecare din acțiunile sale? Începând chiar de acum zece ani, odată cu ruptura relației lor, pentru că preferase o altă muncă, mai bine plătită?

Kate rătăci prin atelier privind distrată în jurul ei. Se opri brusc în fața unui bloc de metal negricios cufundat într-un vas și recunoscu un lighean de argint pus într-o baie electrolitică destinată să-i redea strălucirea. Alături de acel vas se aflau niște

monede de aur care străluceau de parcă ar fi fost bătute ieri.

Cu inima bătându-i de emoție, Kate luă una și examină contururile neregulate. Nu se vedea pe ele nici o dată, dar ea nu fu surprinsă. Știa că, în trecut, tehnica rudimentară de turnare a monedelor din aur și argint nu permitea să se obțină gravuri prea precise. Pe vremea „Martei Isabella", muncitorii turnau metalul topit pe o suprafață plană și așteptau să se răcească pentru a-l decupa în pătrate. Fiecare asemenea pătrat era apoi pilit până ce atingea greutatea și forma circulară dorită, apoi era pus între două plăci ce purtau amprenta aleasă și lovite cu un baros. Monedele nefiind întotdeauna perfect plate, se întâmpla adesea ca doar o parte a suprafeței să vină în contact cu amprenta. Astfel că multe dintre ele nu aveau imprimate decât un fragment de efigie sau de dată...

În ochii lui Kate apăru o vie emoție.

– Rex, crezi că...?

El dădu din cap, cu un aer grav.

– Este foarte probabil să fi găsit „Marta Isabella". Am expertizat unele din piesele găsite. Cioburile de sticlă pe care le-am găsit,

de exemplu, datează de prin 1680. Și am adus la suprafață suficiente obiecte care pot justifica lansarea unei expediții de mare amploare și recrutarea mai multor echipe de scufundători profesioniști.

Kate avea lacrimi în ochi. Dacă Jake ar mai fi trăit, ar fi putut participa la aceste căutări care fuseseră scopul vieții sale! Ar fi avut bucuria să demonstreze lumii întregi că fusese subestimat...

– Oh, Rex...

Își reaminti, în mod brutal, cruda realitate. El, Rex, îi furase informațiile privind „Marta Isabella"! Ea nu avea nici un motiv să se bucure de succesul acestui pirat al timpurilor moderne.

O umbră îi întunecă privirea, stingând flacăra de bucurie ce arsese până atunci. Puse, cu tristețe, moneda la locul ei.

– N-am de ce să mă bucur, spuse ea. Toate astea ar fi fost ale mele dacă tu nu m-ai fi jefuit.

– Vei avea și tu cei cinci la sută, afirmă el.

– Ia te uită! Te-ai răzgândit? Credeam că vrei să păstrezi totul pentru tine!

– Ție nu ți s-a întâmplat vreodată să spui lucruri pe care nu le crezi, mânată de furie?

Rex își trecu un braț pe după umerii lui Kate. Ea se crispă pentru a-și învinge emoția.

– Kate, tot ceea ce am, poate fi al tău.

– Ce vrei să spui?

Inima lui Kate se neliniști. Refuzând să creadă în speranța nebunească ce se insinua în ea, cercetă privirea lui Rex fiind sigură că va găsi doar ironie.

– Îți cer să te căsătorești cu mine, idioato, spuse el încet. Dar vreau să-mi răspunzi imediat. Răbdarea n-a fost niciodată punctul meu forte.

Kate trebui să facă apel la toată rațiunea pentru a nu ceda fericirii nebune care o inunda.

– De ce? îl întrebă ea bănuitoare. De ce vrei să te căsătorești cu mine, Rex?

Cu inima fremătând de nerăbdare, ea aștepta cuvintele de dragoste care îi vor înlătura toate îndoielile și ezitările.

– De ce nu?

Bună întrebare! Ar fi trebuit să existe sute de motive care s-o împiedice să se căsătorească cu Rex. Dar în această clipă, nu găsi nici unul...

Simțind că este pe cale să cedeze, el îi cuprinse buzele. Era argumentul care o făcea

pe Kate să se lase purtată de valul de senzații arzătoare care au făcut să se topească și ultimele rețineri.

Auzi vocea lui Rex venind parcă de foarte departe.

– Dar e simplu, Kate. Tu vrei comoara de pe „Marta Isabella". Eu te vreau pe tine.

Inima lui Kate parcă se opri. Deci Rex nu o iubea. Trata căsătoria ca pe un contract care va aduce beneficii ambelor părți. Comoara de pe „Marta Isabella" în schimbul trupului ei.

Se eliberă brusc din îmbrățișarea iubitului ei.

– O căsătorie trebuie să se bazeze pe un respect mutual, pe interese și gusturi comune, obiectă ea cu un calm pe care era departe de a-l resimți. Atracția fizică nu durează.

Rex zâmbi.

– Iată că sunt de acum zece ani și ea durează între noi, Kate. N-am cunoscut această pasiune incontestabilă cu nici o altă femeie.

Cu dosul palmei îi atinse sânii. Ea simți imediat vârfurile întărindu-i-se.

– Îmi place să fac dragoste cu tine. Îmi place să te aud gemând de plăcere sub

mângâierile mele, sub sărutările mele. Tu faci să-mi simt trupul trecut prin foc şi sabie, Kate. Nu-mi doresc o căsătorie confortabilă. Vreau o relaţie pătimaşă, exclusivă, unică... Ce e rău în asta?

Kate nu mai ştia ce e bine, ce e rău... Ştia doar că, indiferent de răspunsul ei, ea va suferi îngrozitor.

– Gândeşte-te, Kate. Dar dacă vei accepta, asta înseamnă să nu-l mai vezi pe Don Taylor. Tu îmi vei aparţine în totalitate.

– Rex, murmură ea cu o voce abia auzită. Dacă nu te-aş cunoaşte, aş putea crede că eşti gelos şi asta ar putea însemna că...

El râse încet.

– Din fericire, tu mă cunoşti.

Consternată de această replică ce îi spulbera şi ultima speranţă, vru să scape din îmbrăţişarea lui, dar el o strânse şi mai tare la piept şi, râzând, îi înăbuşi protestele sub un sărut posesiv şi exigent.

– Kate...

Ea se simţi pierdută. Cu un sărut, cu o mângâiere, Rex făcea din ea tot ce dorea. Dar, nu ştiuse ea, din clipa când îl urmase, că totul se va termina astfel? Că aparţinea trup şi suflet acestui bărbat care însă nu o va

iubi niciodată? Și atunci, la ce bun să se mai lupte?

Deja mâinile amantului ei deveniră mai grăbite, buzele lui mai exigente. Cu un suspin, îmbătată de puternica dorință pe care el știa atât de bine să o trezească în ea, Kate se lăsă să alunece în jos și întinse brațele spre el într-o invitație mută, de o senzualitate nemaiîntâlnită.

– Oh, Kate...

Rex se lăsă lângă ea pe covorul moale și își cufundă fața în buclele ei mătăsoase.

– Te căsătorești cu mine, nu-i așa?

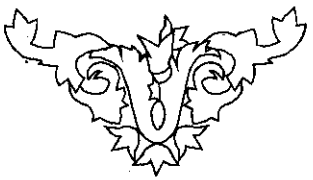

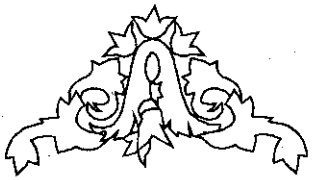

CAPITOLUL IX

Kate stătea pe terasa de la primul etaj și contempla cu melancolie apusul de soare, în timp ce briza parfumată îi mângâia ușor umerii lăsați dezveliți de rochia ei de seară din mătase de culoarea fildeșului.

De ce se simțea atât de tristă? Nu avea acum tot ce-și dorea? De când acceptase să devină soția lui Rex, nu trebuia să-și mai ascundă dorința pe care el i-o inspira, nici să se prefacă indiferentă atunci când tremura de pasiune. Noapte după noapte, descoperea împreună cu el noi culmi ale extazului...

Dar, era de ajuns doar atât pentru ca mariajul lor să dureze?

Pe măsură ce zilele treceau, Kate observa că a fi doamna Reynolds este o sarcină mult mai complexă și anevoioasă decât își imaginase.

Rex era în fruntea unui adevărat imperiu, un mozaic de societăți cu activități dintre cele mai diverse. Kate descoperise că, sub fațada lui nonșalantă, era un muncitor îndârjit, dublat de un om de afaceri fără pereche. Când nu scria la viitoarea sa carte, făcea un film despre cercetările submarine sau dădea o mână de ajutor la preparativele de aducere la suprafață a „Martei Isabella". Îl vedea adesea vorbind la trei telefoane deodată, dând ordine agentului lui de schimb, dând instrucțiuni secretarului său și negociind afaceri importante.

Asistând la desfășurarea acestei activități frenetice, Kate avea adesea impresia că ea nu este decât un proiect printre atâtea altele. Din ce în ce mai stingherită, observa că Rex nu se mulțumea să-i ceară să-și schimbe stilul de a se îmbrăca sau de a se pieptăna. El ținea de asemenea ca ea să-și schimbe și comportamentul, chiar și personalitatea.

– Eu nu sunt Jake, îi plăcea lui să repete. Jake și-a dorit un fiu și tu ai ținut să-i demonstrezi că valorezi tot atât cât un băiat. Nu mai ai nimic de demonstrat, draga mea. Eu am o slăbiciune pentru femeile tandre, supuse, atente și... senzuale, desigur!

De fiecare dată după o asemenea conversație, lui Kate începea să-i fiarbă sângele în vine. A fi femeie înseamnă, oare, pentru acest egoist, că ea ar trebui să-l aştepte cuminte acasă şi să aibă tot atâta personalitate cât o păpuşă? Voia, într-adevăr, s-o transforme într-o Penelopă modernă?

Cu un oftat profund, Kate îşi întoarse încet mâna pentru a-şi admira inelul cu diamant de pe deget. Diamantul sclipi cu mii de focuri sub ultimele raze ale soarelui. Era o piatră foarte veche, tăiată în formă de piramidă, pe care Rex o găsise într-o epavă din largul insulelor Bahamas în urmă cu câțiva ani. Kate era înnebunită după acest inel şi se surprindea adesea privindu-şi degetul.

Când Rex îi oferise acest inel de logodnă, ea nutrise speranța că, într-o zi, îi va oferi şi dragostea lui, că viața împreună se va desfăşura sub semnul armoniei şi respectului mutual. Dar de atunci avusese timp să se convingă de un lucru: Rex nu o va iubi niciodată dacă ea nu se va schimba.

Kate îşi lăsă mâna să cadă şi contemplă grădina întinsă la picioarele sale. Piscina scânteia ca un safir cuibărit într-un sipet de

verdeață, flăcările jucăușe ale torțelor luminau mesele așezate printre boschete.

În salonul cel mare orchestea cânta melodii antrenante. Invitații se înghesuiau în fața bufetului într-o hărmălaie de râsete și strigăte vesele.

Această recepție pe care Rex ținuse să o dea pentru a sărbători logodna lor, fusese un alt subiect de ceartă. El avusese pretenția ca ea să-și joace rolul de stăpână a casei și să supervizeze toate pregătirile.

– De ce ții neapărat ca eu să mă ocup de toate astea? protestase ea. Nu mă pricep deloc la mondenități.

– Îți mai amintești ce ți-am spus când ai venit să-mi ceri împrumutul pentru a-ți repara vasul de pescuit? o întrebase Rex.

– Mi-ai spus atâtea lucruri plăcute, încât prefer să mi le alung din memorie, îi răspunsese ea, enervată că el îndrăznea să-i reamintească acel moment dezagreabil.

– Ți-am spus că voi face din tine o adevărată femeie, Kate Andrews. Și, pentru că în curând vom fi căsătoriți, eu m-am pus pe treabă.

Rex îi zâmbise atât de tandru, atât de posesiv încât ea uitase de toată supărarea și răspunsese cu pasiune sărutului lui arzător.

Trebuia să recunoască, trăiseră împreună și momente idilice. Cu o săptămână înainte, Rex profitase de o călătorie de afaceri la Nassau pentru a-i oferi câteva zile de destindere înainte de logodna lor. În fiecare după-amiază, între două întâlniri de afaceri, ieșiseră la cumpărături prin magazine, explorașeră străduțele animate ale orașului, printre turiștii îmbrăcați în șorturi înflorate și cămăși imprimate cu palmieri. Mână în mână, colindaseră orașul cumpărând zeci de bibelouri ca amintire. Apoi se duceau să cineze la mici restaurante nepretențioase unde dansau până în zori.

La întoarcere, Kate își făcuse iluzii că Rex renunțase să o mai transforme. Spre marea ei bucurie, o însărcinase să angajeze noul echipaj de pe Wanderer și mersese împreună cu ea la un avocat care să regleze toate problemele administrative în legătură cu aducerea la suprafață a epavei. Ea crezuse atunci că el o considera ca asociata lui, ca partenera lui de muncă și că va participa și ea la viitoarea călătorie de explorare în legătură cu „Marta Isabella".

În dimineața asta însă, Rex anunțase cu răceală că va pleca singur. El dorea ca ea să

rămână acasă și să se ocupe de pregătirile căsătoriei lor. Pe scurt, să învețe să fie soția *lui*.

– Vreau să te protejez, Kate, spuse el în loc de scuze. Să te răsfăț și să-ți dau tot ceea ce n-ai avut. Cea mai mare parte dintre femei ar fi fericite să rămână acasă.

– Asta este treaba lor! Eu nu vreau să fiu protejată.

Ea își luase mâna dintr-a lui.

– Tu îmi ascunzi ceva. Spune-mi, de ce nu vrei să mă iei cu tine?

Rex o privise îndelung, ezitând să răspundă.

– Spune-mi, Rex, insistase ea.

– Este o expediție care riscă să devină periculoasă. Oamenii mei mi-au spus că și alții caută această epavă. Va fi o luptă feroce.

– Dar mie nu mi-e teamă!

– Știu. Dar eu m-aș îmbolnăvi de grijă știindu-te la bord.

– În sfârșit, Rex, gândește-te! Nu poți să mă lași să mă perpelesc acasă doar pentru că sunt femeie!

El zâmbise în fața unei asemenea vehemențe... Dar îi răspunse pe un ton ferm:

– Nu vreau să ți se întâmple ceva, Kate. Îmi ești prea prețioasă pentru a-mi asuma și cel mai mic risc.

Kate insistase dar el se arătase neînduplecat. Ea tună și fulgeră, bătu din picior, sparse tot ce-i ieși în cale. În zadar. Răspunsul rămăsese același. Ea va rămâne la Key West.

Amintirea acestei discuții furtunoase o umplea și acum de furie și frustrare. Își îndreptă privirea spre orizont, care acum se închisese la culoare și inspiră profund.

Rex va trebui să o accepte așa cum era. El n-o va transforma niciodată în cârpă, chiar dacă i-ar spăla creierul. Nu-și va petrece timpul aranjând buchetele de flori sau alegându-și rochiile de seară, ci în largul oceanului, cu o butelie de oxigen în spate și cu labele de cauciuc în picioare.

Acceptând căsătoria cu Rex, ea își imaginase o viață plină de acțiune și emoții, căutând împreună comori îngropate pe fundul mării. Nici o clipă nu-și imaginase că va trebui să-l aștepte pe domnul și stăpânul ei, brodând în timp ce el trăia aventuri palpitante.

Kate observă un cuplu de îndrăgostiți plimbându-se printre boschetele înflorite. Când aceștia se opriră și se sărutară îndelung, Kate simți cum i se strânge inima și întoarse privirea cu repeziciune.

Dintr-o dată, singurătatea ei interioară îi deveni insuportabilă. Ar fi dorit să se amestece în mulțimea invitaților, să se îmbete cu zgomotul râsetelor lor, să danseze până la epuizare pentru a-și uita cruda deziluzie.

Întorcându-se brusc, intră în casă. Când se opri în capul scărilor și văzu salonul înțesat de lume, o cuprinse panica și vru să se întoarcă. Nu se va putea amesteca niciodată cu această mulțime de oameni necunoscuți și sofisticați.

Dar orchestra încetă să mai cânte și toate privirile se îndreptară spre ea. Rex o aștepta în josul scărilor.

Ea aruncă o privire speriată la care el răspunse făcându-i malițios cu ochiul și zâmbindu-i fermecător. Inima lui Kate începu să bată cu putere.

– Rex își ridică, surâzând, cupa de șampanie.

– Doamnelor și domnilor, anunță el, aș vrea să toastez. Pentru Kate.

Cu o privire admirativă, învălui silueta suplă, pusă în valoare de mătasea de culoarea fildeșului a bluzei și a fustei ample din mătase neagră.

– Femeia vieții mele, încheie el într-o șoaptă senzuală.

Kate uită dintr-o dată de prezența invitaților, sub privirea de safir care alunecă pe corpul ei, atentă și mângâietoare. O dorință violentă, aproape dureroasă, o străbătu. Când întâlni privirea înflăcărată a lui Rex, roși ca o liceană.

Ar fi trebuit să-l urască pentru că pleca peste câteva ore în căutarea comorii și pe ea o abandona acasă. Cu toate acestea, ea avea impresia că niciodată nu-l iubise mai mult. Murea de dorința de a-l săruta până își pierdea răsuflarea.

Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, Rex sălta o sprânceană ironică și surâse.

– Nu mă face să tânjesc atât, draga mea, zise el destul de tare pentru a fi auzit de toți. Vino lângă mine.

– Cum ai putea să refuzi o asemenea invitație? se auzi o voce feminină, ușor răgușită.

Toată lumea izbucni în râs, în afara lui Kate. Ar fi vrut să se arunce cu toate ghearele scoase asupra acestui personaj arogant în smoching, atât de sigur de farmecul lui...

Stăpânindu-şi această pornire, reuşi să-i surâdă şi răspunse:

– Bineînţeles, iubirea mea, zise ea cu o voce cristalină.

Mai toţi bărbaţii începură să râdă.

– Cine ar fi crezut că fata noastră, Kate, va roşi ca o tânără mireasă? strigă unul dintre ei.

– Ai transformat-o pe tigroaica noastră, într-o pisicuţă, adăugă altul.

– N-aş fi crezut niciodată că te voi vedea atât de îndrăgostit, şmecherule, spuse al treilea.

– Nici eu, răspunse Rex, calm.

Kate coborî încet scara. Nu putea suferi să fie centrul atenţiei într-o adunare, ştiind însă că de acum trebuia să se obişnuiască, dacă se căsătorea cu un om celebru ca Rex. Fără îndoială că acesta pentru asta şi organizase recepţia.

În ceea ce o priveşte, însă, ea va face tot posibilul să-l facă să înţeleagă că ea nu era

femeia supusă peste care el să domnească precum un suveran incontestabil!

Rex îi luă mâna. Privirea lui intensă se cufundă în ochii ca smaraldul ce aruncau fulgere de enervare.

– Toată lumea așteaptă ca noi să deschidem balul, îi șopti el. Măcar prefă-te că mă iubești.

El o conduse spre ringul de dans, ferind-o astfel de a trebui să converseze cu alți invitați. Ea se ghemui la pieptul lui protector și tresări ușor când el îi atinse sânii.

– Draga mea, cum mai tremuri... constată Rex cu un zâmbet ușor. Mă bucur că nu ești atât de indiferentă la farmecul meu cum îți place să pretinzi.

– Suntem logodiți, îi reaminti ea cu răceală. Așa că *trebuie* să te găsesc cât mai seducător.

– Doar atât?

– Poate un pic mai mult, admise ea în timp ce inima îi bătea cu putere. Altfel n-aș fi aici cu tine, în această seară.

Fața lui Rex deveni gravă.

– Uneori, șopti el, am impresia că nu ești fericită și că regreți că ai acceptat să te căsătorești cu mine.

– Ia te uită! Până și cei mai egoiști bărbați au momentele lor de îndoială! îl ironiză Kate. Oricum, asta mă mai liniștește.

Rex începu să râdă, purtând-o în vârtejul unui vals amețitor.

Niciodată Kate nu fusese mai conștientă de perfecțiunea cu care trupurile lor se îmbrățișau, de armonia în care evoluau, ca și cum erau două jumătăți făcute una pentru alta. Rex dansa cu siguranța și grația unei pantere, atrăgând numeroasele priviri feminine. Pentru prima oară în viața ei, Kate se simțea frumoasă, admirată, invidiată.

Rex o conduse în ritmul dansului spre una din terasele ce surplombau marea. Când se aflară la adăpostul unui gard din plante exotice, el o îmbrățișă cu putere.

– Iubirea mea, îi șopti el cu o voce răgușită.

Pentru câteva clipe magice, Kate se pierdu în privirea lui albastră vibrând de pasiune și de tandrețe. Intensitatea emoției pe care o simțea era atât de puternică încât ea se îngrozi. Rex avusese întotdeauna puterea de a-i sfărâma inima. O va face și acum, cu siguranță.

Privirea lui se fixă pe buzele ei pline, palma lui trecu, într-o mângâiere posesivă, peste umerii catifelați, se cufundă în mătasea părului ei ce cădea în valuri bogate pe spatele gol.

– Cu temperamentu pe care-l ai, ar trebui să fii o roșcată sclipitoare, spuse el încet.

– Am un temperament foarte bun, protestă ea, enervată de acest comentariu.

– Și spui întotdeauna adevărul, o ironiză Rex cu blândețe.

– Bineînțeles.

El cuprinse cu palma unul din sânii ei tari.

– Rex, ești singura persoană din lume care mă face să-mi ies din fire.

– Asta, fără îndoială, pentru că mă adori.

– Cred că modestia ta este ceea ce apreciez eu mai mult la tine, bombăni ea.

– Iar eu, blândețea caracterului tău, draga mea, i-o întoarse el râzând.

Apoi o lipi de el și o sărută cu febrilitate. Pasiunea se propagă în vinele lui Kate ca un foc lichid. Cu un ușor geamăt de dorință, ea se lăsă în voia lui, ondulându-și cu senzualitate coapsele pentru a-l face să înțeleagă că dorința lor era la unison.

O urmă de luciditate îi aminti că locul era plin de invitați, că ea nu putea, pur și simplu, să se întindă în iarba parfumată și să dea curs liber torentului de senzații care fierbeau în ea.

Cu părere de rău, se sustrase buzelor savante care amenințau să o poarte în vârtejul pasiunii. Cu fruntea pe umărul musculos al iubitului ei, se străduí să-și recapete răsuflarea și să-și stăpânească bătăile inimii.

– Ia-mă cu tine, Rex, îl imploră ea, disperată la ideea de a fi despărțită de el, cel pe care-l iubea atât de mult.

Kate îl simți încordându-se.

– Nu pierzi niciodată ocazia, nu-i așa?

În vocea lui Rex se simțea tristețea și regretul.

– Cu bună-știință deci, mi-ai trezit dorința pentru a mă face să mă răzgândesc, o acuză el. Îmi pare rău, dar aceste manevre nu țin la mine.

– Nu este adevărat! Vei lipsi de acasă luni de zile... Cum voi putea eu...

– Kate, încearcă să înțelegi! De ce trebuie întotdeauna să te opui hotărârilor mele?

Dar, de când hotărârile lui Rex Reynolds aveau putere de lege asupra ei? se întrebă Kate, din ce în ce mai iritată.

– Eu nu sunt un angajat al tău căruia să-i dai ordine. Voi fi soţia ta. Am dreptul să te urmez dacă vreau şi, ţin să repet că nu mi-e teamă!

– Dar mie, da. Mi-aş reproşa toată viaţa dacă ţi s-ar întâmpla ceva.

Rex făcu o pauză şi declară pe un ton ce nu admitea replică:

– N-am să mă răzgândesc, Kate.

– Dar...

– Nu mai insista.

Privirile lor, de safir şi smarald, se înfruntară într-o luptă pe viaţă şi pe moarte. Până la urmă, Rex surâse.

– Cu toate astea, dacă vrei să mai încerci o dată să mă convingi, voi fi încântată să mă las la voia ta... Ultima ta încercare a fost foarte plăcută, draga mea.

Această zeflemea nu făcu decât să-i mărească furia şi resentimetele.

– N-am să te mai sărut niciodată, fulgeră ea. Şi dacă-ţi închipui că mă voi supune cu drăgălăşenie...

Rex izbucni în râs.

– Este exact ceea ce-mi închipui, dulcea mea Kate.

– Ei bine, te înşeli amarnic!

– Asta o să mai vedem noi, dragă.

Valetul se apropie de Rex și-i spuse ceva, punând astfel capăt acestei lupte verbale.

Rex, întorcându-se spre valet, nu observă surâsul ușor ce pluti pe buzele logodnicei lui. Într-adevăr, în căpșorul frumos al lui Kate încolți un gând îndrăzneț.

„Oh, da... O să mai vedem noi, dragul meu", își promise ea în gând.

Când Rex își îndreptă din nou atenția spre Kate, aceasta îi surâse tandru.

– Hai, să nu ne stricăm ultima seară certându-ne, șopti ea. Mai bine hai să...

– ... să ne distrăm, încheie fraza Rex, ușurat că o vede mai rezonabilă.

Îi luă mâna cu delicatețe și îi acoperi pielea fină cu sărutări fierbinți.

– Avem musafiri, îi reaminti ea scurt.

– La naiba cu musafirii! Nu vreau să aud de ei. Te doresc prea mult, Kate.

– Tu ai fost cel care ai vrut să dăm această recepție, îi explică ea, retrăgându-și mâna pentru a se sustrage gurii care îi producea frisoane atât de delicioase atingându-i pielea. Vrei să fiu o gazdă bună, așa că mă gândesc să te ascult. Voi încerca să-i distrez și voi dansa cu numeroșii tăi prieteni...

Fără să-i lase timp să protesteze, fugi spre salon.

Când apăru și el, câteva minute mai târziu, Kate dansa cu un suberb blond, cu un zâmbet fericit pe față. Rex simți cum i se strânge inima.

Cum va putea să găsească forța de a o părăsi? Și totuși, așa trebuia.

În cele câteva ore care urmară, el o privi pe Kate dansând și pălăvrăgind cu toți bărbații din salon, fără să bănuiaască faptul că, în timp ce ea se învârtea pe ringul de dans, în minte îi clocotea cel mai machiavelic plan...

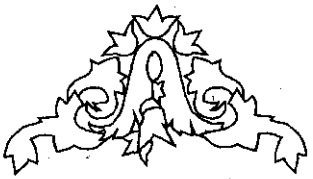

CAPITOLUL X

Soarele nu era decât o roată de foc înghiţită pe jumătate de apele întunecate ale oceanului, când Rex coborî în cabina sa şi puse pe masă tava pe care i-o dăduse mai înainte bucătarul care-i pregătise cina.

Această primă zi de navigaţie îl epuizase. O să mănânce ceva la repezeală şi o să se prăbuşească pe cuşeta sa pentru a prinde câteva ore de somn.

Îşi scoase pelerina de vânt şi deschise uşa şifonierului pentru a lua un umeraş. Simţi o rezistenţă... Mirat, trase mai tare.

– Au! ţipă o voce feminină. Fii atent, îmi smulgi părul din cap, tâmpitule!

Nu exista pe lume decât o singură femeie care să-şi permită să-i vorbească atât de obraznic. Iar aceasta se afla în siguranţă, la

Key West, pregătind totul pentru căsătoria lor.

Stupefiat, Rex văzu o mână mică ce se străduia să desfacă șuvița de păr blond ce se prinsese în agățătoarea de metal pentru ca, apoi, să-i întindă umerașul.

Kate! Era în carne și oase pe vapor!...

În culmea uimirii, el întâlni o privire verde, amuzată și triumfătoare totodată, ce strălucea în penumbra șifonierului.

– Ajută-mă să ies de aici, în loc să mă privești de parcă aș fi o fantomă! Nu-i o plăcere să-ți petreci ziua într-un dulap, crede-mă, adăugă ea încercând să iasă.

Liniștită, luă din mâinile lui Rex care rămăsese încremenit, pelerina de vânt și o agăță lângă celelalte haine. Apoi se întinse îndelung pentru a-și dezmorți oasele, făcându-se că ignoră privirea furibundă a logodnicului ei.

– Oooh, gemu ea masându-și spatele. Data viitoare voi alege un loc mai spațios.

Trăncăneala ei dezinvoltă nu aduse nici un zâmbet pe fața întunecată a lui Rex.

– Presupun că te crezi inteligentă? bombăni el.

– Rex, ai putea măcar să mă săruți și să-mi spui bun-venit!

– Nu conta pe asta!

– Cum vrei. Dar greșești, pentru că s-ar putea să nu fiu mult timp atât de drăguță cu tine. Și îți amintesc că la bord se află o mulțime de bărbați cărora le-ar face plăcere să se arate mai prietenoși.

Printre buzele strânse ale lui Rex își făcu loc un sunet, un fel de răcnet de tigru înfuriat.

Prudentă, Kate se retrase spre masă.

– Ai face mai bine să mai comanzi ceva, spuse ea cu o îndrăzneală nebunească, instalându-se în fața platoului încărcat cu mâncare. Aici nu este destul pentru două persoane și n-aș vrea să rămâi flămând.

Desfăcu încet șervetul și și-l puse pe genunchi, apoi inspectă, cu o expresie pofticioasă, farfuriile.

– Nu ți-a trecut prin cap nici măcar o clipă că aș putea avea motivele mele pentru a te obliga să rămâi acasă? întrebă Rex cu o voce ce nu prevestea nimic bun prin calmul ei.

Era liniștea dinaintea furtunii...

– Oh, ba da, bineînțeles, răspunse ea fără să-l privească.

Mușcă cu poftă dintr-o pulpă de pui la grătar.

– Mmm... delicios! Bucătarul ăsta este foarte bun, deși aveam îndoieli când l-am angajat. Se numește Cappy. A lucrat și pentru Don, știai?

Rex nu se lăsă dus cu vorba.

– Nu mă interesează Cappy!

Își puse palmele pe masă și o privi pătrunzător.

– Încăpățânarea ta frizează prostia, Kate!

Ea își crispă degetele pe furculiță. Nepăsarea ce răzbătea din vocea glacială a lui Rex o sperie mai tare decât exploziile lui de furie. Sigur, nu crezuse nici o clipă că el va sări în sus de bucurie văzând-o la bord... În schimb, sperase că arătându-se blândă și veselă, el va sfârși prin a depune armele și a-i deschide brațele...

Nimic din toate astea nu se întâmplase. Era evident că partida era departe de a fi câștigată!

– Nu doar pentru că ești bărbat, părerea ta contează mai mult decât a mea, spuse ea.

Kate începea să-și piardă răbdarea. Dacă el nu se lăsa îmbunat, cu atât mai rău pentru

el. Nu avea decât să bombăne cât va vrea în colțul lui!

Prefăcându-se cât se poate de indiferentă, ea continuă să mănânce. O mână de fier căzu pe brațul ei și o făcu să tresară.

Rex o făcu să se ridice, o ținu pe loc și o privi cu niște ochi încețoșați de furie.

– Situația este mult mai gravă decât îți închipui tu, Kate. Această expediție se anunță periculoasă. Locul tău nu este deloc aici!

Ea îl privi fără să răspundă. Doamne, furia îi venea ca o mănușă. Văzându-l astfel, cu ochii de safir scânteind, cu maxilarele crispate, cu buzele fremătânde, Kate avu brusc dorința de a-l săruta cu patimă. Evident, nu era deloc momentul...

O tăcere tensionată se lăsă în încăpere.

– De ce crezi tu că această expediție este mai periculoasă ca oricare alta? întrebă Kate cu timiditate.

– Aseară, în timpul recepției, cineva a forțat ușa atelierului meu și a luat toate documentele cu privire la „Marta Isabella". După părerea mea, hoțul nu se va da în lături de la nimic pentru a pune mâna pe comoară.

– Ei și? Putem să ne apărăm, nu?

– Dumnezeule, Kate, tu chiar nu înțelegi nimic? Acum că tu te afli pe vapor, eu voi fi în permanență neliniștit și cu nervii la pământ! Risc să nu mai pot gândi cu maximă luciditate... Numai gândul că te-aș putea pierde mă înnebunește, încheie el cu voce slabă.

Ca și cum n-ar fi vrut să facă această mărturisire, Rex înjură printre dinți și deschise larg ușa cabinei.

– Simt nevoia de aer! Profită de cina mea și de patul meu.

– Chiar aveam de gând.

Ținuta rigidă și aerul îngrijorat al logodnicului ei îi strânseră inima. Adăugă cu o voce mai blândă:

– Dar nu văd nici un inconvenient să nu-l împărțim.

– Nu, mulțumesc. Prefer să dorm cu echipajul. Cu cât ne vedem mai puțin, cu atât mai bine.

Kate nu era de acord deloc cu asta.

– Poți oricând să mă arunci drept pradă rechinilor, bombăni ea înțepând furioasă cu furculița prăjitura de ciocolată.

– Nu mă ruga de prea multe ori!

*

* *

Primele lumini ale zorilor înroşeau cerul când Rex coborî în cabina sa să se schimbe. Kate încă dormea. Nici nu-l auzi intrând. El deschise un sertar.

– Ce naiba?...

Cu o înjurătură zdravănă, aprinse plafoniera şi privi neîncrezător la slipul şi sutienul din mătase roşie ce parcă îl sfidau.

– Ce-ai făcut cu lucrurile mele? strigă el în direcţia formei întinse pe cuşetă.

Iritat că nu obţine nici un răspuns, trase de cuvertură.

Cumplită greşeală!

Cu gâtul uscat privi sânii rotunzi, abia acoperiţi de cămaşa de noapte din dantelă.

Kate deschise încet pleoapele leneşe şi îl săgetă cu o privire tandră.

– Bună dimineaţa, Rex, spuse ea cu o voce încă somnoroasă.

Urechile lui Rex se făcură roşii ca focul. Kate era adorabilă şi teribil de sexy. O expresie visătoare îi îmblânzi privirea de

obicei rebelă, iar surâsul ei luminos, provocator, promitea delicii de nebănuit.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Rex o privi ridicându-se şi clipind des pentru a se obişnui cu lumina. Remarcă faptul că ea nu se grăbea să-şi acopere pieptul cu cearşaful, ba chiar părea să aprecieze privirea pe care el n-o mai dezlipea de pe sânii ei sidefii.

– Sper că te-ai hotărât, în sfârşit, să fii mai drăguţ cu mine, murmură ea privindu-l printre genele lungi.

Rex se simţi tulburat de silueta aceasta cu contururi voluptuoase aflată în patul lui, de blândeţea ei atât de feminină.

Simţindu-se prins ca într-o capcană între furie şi dorinţă, oscila între ideea de a-i suci gâtul acestei mici impertinente care încerca fără ruşine să-l seducă şi aceea de a face dragoste cu ea.

Atrasă ca de un magnet, privirea lui se îndreptă spre abdomenul ei plat, spre rotunjimea şoldurilor ei. Dintr-o dată, sesiză un miros neobişnuit. Kate se parfumase. Niciodată înainte nu făcuse acest lucru şi niciodată nu mai pusese o asemenea cămaşă

de noapte, ca un nor din mătase și dantelă, făcută să trezească dorințele unui bărbat.

Prin vinele lui Rex părea să curgă lavă topită. Își întoarse brusc ochii, dar Kate apucase să-i interpreteze privirea care-i ardea de dorință. Izbucni într-un râs cristalin, încântată să constate că el nu era chiar atât de indiferent cum voia să pară.

– Ești absolut fermecător cu desuurile mele în mână! Fără nici un pic de milă, adăugă: Ei bine, Rex, acum roșești ca o fetiță?

El îi aruncă în cap slipul și sutienul. Ea le prinse, le împături cu grijă și le puse pe noptieră.

– Mulțumesc, dragul meu. Cu un surâs angelic, gânguri: Dar deocamdată nu prea am nevoie.

– Vreau să știu unde mi-ai pus hainele! strigă Rex în culmea furiei.

– De ce, dragule? Nu vrei să te faci și tu comod și să vii lângă mine?

Această voce vibrând de senzualitate făcu să crească dorința lui Rex. Îi învălui curbele atât de feminine cu o privire avidă, strângând pumnii pentru a rezista tentației de a

cuprinde acești sâni rotunzi în palmele sale și a-i face să îndure cea mai subtilă tortură.

– Nu te juca cu mine, Kate, mormăi el.

– Credeam că-ți place acest joc, îi replică tânăra femeie dintr-o suflare.

Simțind că începe să-și piardă controlul, Rex se îndreptă spre birou.

– O să-mi caut atunci singur hainele, zise el furios.

Deschise un sertar cu atâta violență încât tot conținutul se împrăștie pe jos. Cu o lovitură de picior furioasă, îndepărtă un bikini care părea că-l sfidează.

– Nu e cazul să distrugi totul, Rex, interveni Kate în spatele lui. Ți-am aranjat toate hainele în dulapul de acolo. Îi arătă cu degetul spre cealaltă parte a cabinei. M-am gândit că e mai bine să pun la un loc toate lucrurile tale, pentru a te scuti de căutări inutile.

Fără să scoată o vorbă, Rex își luă tot ce avea nevoie. Se pregătea să iasă din cabină trântind ușa, când Kate îi spuse cu o voce suavă:

– Stinge, dragule, lumina, vrei? Cred că am să mai dorm puțin.

Rex dădu cu pumnul în întrerupător și stinse lumina.

– Mulțumesc, Rex. Ești foarte drăguț.

– Nu sunt deloc drăguț! răcni el. Aș face orice să nu te mai văd! Am stins chiar și lumina!

Kate se făcu ghem sub cuvertură, cu inima strânsă. Ea sperase că în această dimineață el va fi mai bine dispus și că vor putea să se împace în maniera cea mai plăcută. Dar spre deosebire de ea, Rex știa să-și stăpânească dorințele și să-și păstreze sângele rece.

În cursul dimineții el coborî de mai multe ori în cabină pentru a studia hărțile. Ea îi propuse să-l ajute și să participe la operațiunile de ancorare a vasului, dar el nici nu catadicsi să-i răspundă. Necăjită, Kate ieși pe punte.

Prima echipă de scufundători terminase de amarat vasul de blocurile de coral, cu cabluri de oțel. A doua echipă aștepta instrucțiunile lui Rex. Când acesta ajunse pe punte, o găsi pe Kate într-o conversație aprinsă cu Cappy, bucătarul. Ceilalți membri ai echipajului erau strânși în jurul ei, sorbindu-i cuvintele și zâmbetele.

Ieşindu-şi din fire, Rex îşi chemă oamenii la ordine şi îi invită să treacă la treabă. Kate zâmbi în sinea ei, încântată să constate că reuşea să-l înfurie. Deci nu-i era chiar total indiferentă.

În zilele care urmară, aceasta îi fu singura consolare. Rex continua s-o ignore şi îşi petrecea timpul scufundându-se împreună cu oamenii lui. Ea se trezi fără nici o treabă, rătăcind pe vapor ca un suflet în suferinţă. Curând cunoscu toate colţurile lui Wanderer, un vas de război amenajat de Rex pentru a servi ca bază o operaţiunilor de ranfulaj al epavelor. Îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în camera de observaţie situată la proră, sub nivelul apei, privind cu invidie spre scufundătorii care se strecurau prin chepengul pe care Rex îl concepuse pentru a le permite ieşirea direct în mare.

*
* *

După trei săptămâni de muncă, scafandrii nu găsiseră decât două ancore ruginite şi câteva monede de aur. Cu toate acestea, nici Rex, nici oamenii lui nu-şi pierduseră speranţa, ştiind că resturile unei epave pot fi

împrăștiate pe o întindere de kilometri și că acest gen de cercetări puteau dura luni, chiar ani de zile.

Fiecare descoperire era cu grijă notată pe harta locului etalată pe biroului lui Rex. Kate petrecea ore întregi studiind-o și gândindu-se. Citea și recitea copiile scrisorilor căpitanului spaniol pe care ea și Jake le găsiseră în arhivele de la Madrid și compara informațiile.

Într-o noapte avu un vis ciudat.

Se vedea la bordul „Martei Isabella" care se îndrepta spre Spania urmând un curs nord-est. Nava era prinsă într-o furtună violentă, cu atât mai periculoasă cu cât erau în apropierea unui recif. Deodată, Kate observă o masă întunecată în fața navei. Vru să-l avertizeze pe căpitan... Prea târziu! Șocul fusese îngrozitor... Împins de vântul dezlănțuit, „Galionul de aur" se zdrobi de capătul de nord al unui recif de corali.

Kate se trezi brusc, cu un strigăt strangulat în timp ce apa înghețată înghițea nava. Se ridică dintr-un salt și alergă să studieze harta întinsă pe birou. Rex concentrase cercetările spre partea de sud a zonei, pentru că era convins că reciful nu fusese văzut de

căpitanul galionului şi deci nava se lovise de recif cu faţa. Dar dacă se înşela? Dacă „Marta Isabella“ reuşise să depăşească reciful înainte de a se scufunda? Dacă...?

Primul gând al lui Kate fusese să-i împărtăşească îndoielile lui Rex dar acesta o evita cu grijă. În mod sigur va refuza s-o asculte. Mai rău chiar... Risca să-şi bată joc de ea, astfel încât Kate se hotărî să-şi păstreze teoria pentru ea.

A doua zi spre seară se dezlănţui o furtună care, timp de două zile, blocă echipa la bord într-un repaos forţat.

Cum apăru soarele, oamenii se repeziră cu bucurie spre chepeng. Degeaba îl imploră Kate pe Rex s-o lase şi pe ea să intre în echipă, refuzul lui fu categoric. Cu inima grea de frustrare şi de furie, ea îl privi îmbrăcându-şi costumul de scufundare şi dispărând în apa albastră.

De ce era atât de neînduplecat şi o pedepsea ca pe un copil? El nu-şi dădea seama că răbdarea ei ajunsese la capăt? Era din ce în ce mai tentată să-i încalce ordinele. Bineînţeles că Rex va turba de furie şi va urla ca un apucat. Şi ce dacă? Era totuşi mai bine aşa decât să-i suporte mai departe

politeţea glacială şi tăcerile lui dispreţuitoare!

Hotărârea ei fu curând definitivă. În câteva minute îşi puse costumul şi labele. Se lăsă să alunece cu bucurie în apa limpede, fericită de a regăsi senzaţia de libertate şi beţie pe care i-o producea întotdeauna scufundarea.

Aruncând priviri fugare împrejurul ei pentru a se asigura că Rex nu-i taie calea, începu să înoate repede spre nordul recifului.

Se mişcă încet printre peştişorii multicolori, fără să remarce nimic deosebit.

Deodată, observă nişte puncte strălucitoare într-o pungă a recifului de corali. Se apropie şi culese bucăţelele strălucitoare în mâinile ei înmănuşate.

Cu emoţie, îşi dădu seama că sunt cioburi de sticlă, fără îndoială rămăşiţe din vesela folosită pe „Galionul de aur"... Cu inima bătându-i puternic de emoţie, aruncă un pumn de cioburi în sacul de la brâu şi îşi continuă explorarea.

La câţiva metri mai încolo, pe un pat de nisip, se odihnea un tun care părea că aşteaptă să fie găsit. În apropierea lui se

ghicea o pată întunecată de formă rectangulară.

Cu o mână febrilă, Kate dădu la o parte nisipul și văzu că era vorba de un lingou de argint înnegrit de secole de imersie în apa de mare.

Visul ei fusese deci adevărat!

Un fulger auriu îi atrase atenția. Se apropie. Uluită, văzu că nisipul era înțesat cu monede de aur. Descoperise comoara!

Kate munci mai mult de o jumătate de oră. Când sacul se umplu, se resemnă și se întoarse pe Wanderer cu gândul de a cere ajutor scufundătorilor pentru a degaja lingoul de argint prins sub tun.

Când ajunse însă pe punte, se trezi față-n față cu Rex. Era livid de furie și o săgetă cu niște priviri la fel de amenințătoare ca și cele ale unei fiare gata să-și devoreze prada.

Kate nu-l mai văzuse niciodată în această stare, dar ea refuza în sinea ei să cedeze panicii și să se facă de râs. Își scoase masca și-și eliberă părul cu un gest indiferent.

Proptit în fața ei, Rex era încă îmbrăcat în costumul special. Apucase doar să-și deschidă fermoarul până la brâu. Privirea lui Kate se opri pe părul cârlionțat de pe pieptul

lui, încă presărat cu picături de apă irizate, pe șoldurile înguste și gambele mulate de costumul de cauciuc. Simți un nod în gât sub efectul unei violente dorințe.

O voce mânioasă o aduse însă la realitate.

– Unde ai fost? țipă Rex, cu fața crispată de furie.

O furie de aceeași intensitate o cuprinse și pe Kate. Cu ce drept o trata el ca pe un elev care greșise, în fața echipajului? Îi întoarse aceeași privire ucigătoare și îi replică cu aroganță:

– Este evident, nu?

– Dar eu ți-am interzis să te scufunzi!

– Tu m-ai scos din sărite, Rex!

– Și tu pe mine!

Pe obrazul lui Rex începu să se zbată un mușchi din cauza furiei.

– De acum înainte vei rămâne în cabină. Nu vei mai ieși nici pe punte.

– O să vedem și asta, lansă Kate sfidătoare. Ai cam început să mă obosești cu ordinele tale.

– Nu văd cum, din moment ce tot nu ții cont de ele. Nici nu te sinchisești!

Disprețul ce răzbătea din vocea lui Rex o atinse pe Kate drept în inimă. Ea fusese atât

de surescitată la ideea de a-i împărtăși bucuria, de a-i spune că găsise comoara! Iar el, strica totul.

– Nu este adevărat! protestă ea. Am stat aproape o lună degeaba, mâncându-mi unghiile când vă vedeam scufundându-vă.

– Până astăzi.

– Dacă tu nu m-ai lăsat să particip și eu la cercetări... Trebuia să fac ceva ca să nu mor de plictiseală.

– Este timpul ca și eu să fac ceva, îi replică Rex pe un ton tăios.

Sub privirile uluite ale întregului echipaj, o ridică în brațe.

– Vei rămâne în cabină, și cu asta basta, decretă el.

– Lasă-mă jos! urlă ea.

Un cor de voci îi striga diverse încurajări lui Rex. Umilită, Kate nu înceta să-l lovească cu pumnii în piept. Un hohot de râs general ce răsună în urma lor puse capac umilinței lui Kate și o făcu să-și piardă orice control. Își aminti de sacul plin de aur încă legat de centură. Cu un gest rapid îl desprinse și lovi cu toată puterea umărul lui Rex.

Pânza sacului se rupse din cauza șocului și monedele de aur se risipiră pe punte.

Bărbaţii rămaseră cu gura căscată şi apoi exclamară surescitaţi:

– Aur! Kate a găsit aur!

Dar Rex nici măcar nu-i auzea. Cu o nerăbdare brutală puse stăpânire pe gura lui Kate, hotărât să-i demonstreze cine era stăpânul.

Cu toată frica şi furia prin care trecuse, ea îşi simţi trupul aprinzându-i-se. Îşi pierdu capul. Ar fi vrut să-l besteme pe Rex, să-l condamne pentru a fi făcut să-şi elibereze aceste senzaţii nebuneşti... Totuşi, ea se agăţă cu putere de el, înfigându-şi unghiile în umerii lui musculoşi, întredeschizând buzele pentru a-i răspunde la fel de pătimaş sărutului lui.

Dintr-o dată, nimic nu mai avea importanţă. Nici măcar de a şti cine era învingătorul, cine era învinsul. Pentru prima oară în viaţa ei, lui Kate îi făcea plăcere să se supună unei voinţe mai puternice decât a ei.

Încet, braţele ei înlănţuită gâtul lui Rex. Ea se oferea fără rezerve. Îi aparţinea doar lui, va fi întotdeauna doar a lui.

Rex îi simţi abdomenul. Fu cuprins de un frison violent şi îi dădu drumul. Rămaseră

astfel, unul în fața celuilalt, cu răsuflarea tăiată, studiindu-se cu o privire bănuitoare. Fața lui Rex reflecta furie, pasiune și dorință.

– Du-te în cabină, îi ordonă el.

– Rex, eu...

– Acum!

Era prima oară când Kate se supuse fără a mai discuta.

Câteva minute mai târziu, când apăru și el, Kate se lipi de perete. Pulsul i se accelerase nebunește. Sub privirea lui, întunecată ca un cer fără lună, ea se simți goală, fără nici o apărare. O umilise și o rănise. Ar fi trebuit să-l deteste.

Dar niciodată nu-l iubise mai mult.

Când văzu urmele roșii pe gâtul lui Kate, buzele ei trandafirii umflate, știind că el fusese cel ce le provocase, lui Rex i se făcu greață. Remușcările și rușinea de a o fi tratat pe cea pe care o iubea atât de mult ca pe o târfă în fața întregului echipaj, îl copleșiră.

După o asemenea întâmplare, Kate îi va cere, fără îndoială, să dispară din viața ei. Doar acest gând era de ajuns să i se strângă inima ca într-un clește de gheață. Era gata să cadă în genunchi în fața ei și să-i implore iertarea.

Kate ridică o privire timidă spre Rex. Inima i se strânse când văzu expresia ciudată de pe fața lui, pe care o interpretă a fi ură.

Ce o apucase să-i sfideze autoritatea în fața oamenilor lui? Îl acoperise de ridicol, el nu-i va ierta asta niciodată. O va părăsi pentru totdeauna. La acest gând simți cum pământul se deschide sub picioarele ei.

– Te rog să mă ierți pentru adineauri, spuse el cu o voce încordată. Îmi pare rău... Te-am rănit...

Ar fi vrut să-i mângâie buzele pline, să le sărute tandru pentru a alunga durerea, dar îi era prea teamă că va fi respins.

– Nu-i nimic, murmură Kate evitându-i privirea. De acum înainte voi rămâne în cabină, așa cu mi-ai cerut.

Cu un nod în gât, de emoție, el așteptă cuvintele care l-ar fi prăbușit într-un abis al disperării.

Tăcerea care urmă puse nervii lui Kate la grea încercare. Se întoarse și se prefăcu, indiferentă, că privește apele albastre ce se vedeau scânteind prin hublou, încercând din toate puterile să-și stăpânească lacrimile ce amenințau să-i curgă pe obraji.

Dintr-o dată, Rex înțelese că, în ciuda celor întâmplate, ea nu-l va părăsi. Fără să știe de ce și cum se întâmplase minunea, înțelese că ea se va supune autorității lui. Deci, câștigase!

Această formidabilă constatare îl făcu să-și găsească siguranța de sine. Zâmbi.

– Îți interzic să stai în această cabină, Kate.

– Poftim?

Nota de tandrețe din vocea lui Rex făcu să renască speranța în inima lui Kate. Se întoarse încet și ridică spre el o privire perplexă.

– Știi foarte bine că dacă tu nu le arăți scufundătorilor unde ai găsit aurul, mă vor spânzura, pur și simplu.

Înnebunită de bucurie, se aruncă de gâtul lui și, cu fața radioasă, îi strigă:

– Rex! Vrei să spui că pot participa și eu la scufundări?

– Am de ales?

Cu o mână nerăbdătoare, trase de fermoarul costumului lui Kate. Înecându-și privirea în ochii ei, îi cuprinse în palmă sânul rotund, în timp ce cu mâna cealaltă o conducea pe Kate spre cușetă.

– Dar, oamenii...? protestă ea fără convingere, trecându-și brațele pe după gâtul lui. Dar aurul?

– Mai târziu, iubirea mea. Mult mai târziu...

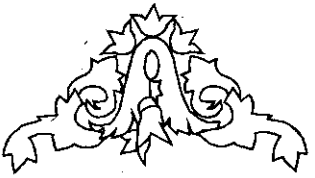

CAPITOLUL XI

Rex și Kate înotau în apele albastre însoțiți de o mulțime de peștișori în haine multicolore strălucitoare. Când picioarele lor atinseră nisipul fin, își scoaseră masca și butelia de oxigen și schimbară o privire strengărească de copii ce chiuliseră de la școală.

Plecaseră pe ascuns, lăsând echipajului sarcina de a aduce la suprafață sacii încărcați cu lingouri de aur și argint, cu ajutorul baloanelor umplute cu heliu și a troliurilor.

Rex se aplecă spre Kate pentru a o ajuta să scape de greutatea buteliei sale. Ea înghiți de câteva ori pentru a atenua durerea pe care presiunea i-o provocase la urechi.

– Te simți bine? o întrebă el atent.

Ea dădu afirmativ din cap și își trecu un braț pe după talia iubitului ei, pentru a se îndrepta amândoi spre mal.

Insula pustie era un adevărat paradis. Copacii exotici imenşi bordau plaja de nisip alb presărată de scoici. Oceanul îşi întindea apele scânteietoare sub un cer ireal de albastru. Doar o stâncă enormă surplombând marea, tulbura armonia peisajului.

– Rex, priveşte! exclamă Kate. Seamănă cu prora lui Wanderer.

Cu ochi sceptici, el studie stânca sculptată de vânt şi valuri şi surâse cu indulgenţă...

– Dacă zici tu...

– Nu eşti de aceeaşi părere?

– Nu-mi pasă de stânca asta, zise el cu un râs senzual. Prefer formele mai... feminine.

Kate se simţi străbătută de un lung frison.

– N-ai nici un pic de imaginaţie! îi reproşă ea.

– Te înşeli...

Cu un zâmbet apreciativ, îi mângâie cu privirea corpul suplu pus în valoare de acest bikini alb. Kate avu impresia că soarele acestei zile minunate se mutase, cu toate razele lui, în inima ei. Se simţea frumoasă, iubită, admirată.

– Vrei să auzi ce-mi şopteşte imaginaţia? îi murmură el apropiindu-se de ea.

Kate inspiră profund când aceste cuvinte ale iubitului ei făcură să i se perinde prin faţa ochilor imagini fierbinţi.

– O să încep să cred că eşti un obsedat, spuse ea cu o voce răguşită, fără a putea să-şi desprindă privirea de la picăturile de apă ce scânteiau încă în părul de pe pieptul lui musculos.

O cuprinse o dorinţă nebună de a urmări cu vârful limbii arabescurile pe care aceste picături le desenau în cădere pe trupul lui. Erau singuri pe o insulă pustie... Nimeni şi nimic nu o putea împiedica să-şi pună în aplicare proiectele!

– Vrei să spui că tu nu te gândeşti niciodată la aşa ceva? o întrebă el cu un surâs plin de subînţelesuri.

Ea roşi, simţind că el îi ghicise, fără mare greutate, intenţiile.

– Eşti mai rău decât mine, îi replică ea foarte demnă. Este adevărat că, *din când în când,* îmi trec prin minte nişte idei bizare. Dar tu nu te gândeşti la nimic altceva.

Rex îi prinse bărbia şi o mângâie cu vârful degetului, apoi continuă să urmărească linia senzuală a buzelor ei trandafirii.

– Ești prea frumoasă. Nu poți să te superi pe mine pentru că te am doar pe tine în minte, șopti el.

Kate se surprinse din nou că nu putea privi acest corp viril, aproape gol, fără să simtă o violentă dorință. Enervată de slăbiciunea ei, își dădu, cu o mișcare bruscă a capului, părul pe spate.

– Ai mai chemat ajutoare? îl întrebă ea pentru a schimba subiectul.

– Am lansat un apel radio azi-dimineață. Imediat ce nava cealaltă va fi aici, îl expediez pe Wanderer la Key West pentru a descărca ce am adus la bord.

– Dar eu rămân aici, nu-i așa?

Privirea lui Rex era doar tandrețe.

– Știi bine că n-aș putea să mă lipsesc de tine.

– Ți-a trebuit prea mult ca să observi asta.

El luă un aer serios.

– Va trebui totuși să te trimit înapoi, din precauție.

– Nici gând!

– Kate, vei fi mai în siguranță acasă. Sunt foarte neliniștit. Acum, după ce am mai cerut materiale și oameni pentru a aduce la suprafață comoara, suntem la cheremul piraților

care ar putea intercepta convorbirea mea radio.

– Cu lingourile pe care le-am descoperit ieri seară și aceste două lăzi pline cu monede de aur pe care oamenii sunt pe cale să le ridice, averea noastră este suficientă, Rex, nu-i așa?

– De parcă n-ai ști! Îți petreci timpul citind inventarul celor descoperite ca și cum ar fi vorba de un roman.

Kate oftă profund.

– Jake ar fi fost atât de fericit! Bietul de el, trăia doar cu gândul să găsească „Galionul de aur".

Rex clătină din cap.

– Știi, Kate, m-am gândit bine. Nu voi vinde partea mea. Voi deschide un muzeu pe care-l voi dedica lui Jake.

– Oh, Doamne, ar fi minunat! Toată lumea va ști că tatăl meu nu era un biet visător umblând după himere! Căutând această comoară, am vrut, tocmai, să demonstrez că el a avut dreptate. Știi, banii nu au contat niciodată pentru mine.

Fața lui Rex se aspri.

– Cu toate acestea, doar pentru averea mea ai acceptat să te căsătorești cu mine, nu?

O privi pe Kate cu intensitate. Câteva clipe ei i se păru că citește în ochii lui speranță amestecată cu teamă. Cu timiditate, ea îl prinse de braț.

– Nu. Nu este singurul motiv.

– Care ar mai fi altul?

Rex privea un punct pe deasupra umărului lui Kate, dar vocea lui răgușită îi trădase neliniștea.

Oare simțea el aceeași teamă, pe care o simțea ea, de a fi respins?

Kate avea impresia că se află pe marginea unei prăpastii. Ar trebui să-și deschidă inima, să-și mărturisească iubirea și să înfrunte riscul unei prăbușiri vertiginoase? Sau să continue să se ascundă în spatele vălului protector al minciunii?

Instinctul ei îi spuse că, în orice relație, vine un moment în care trebuie să înfrunți adevărul, chiar dacă acesta te va face vulnerabil, chiar dacă ți-e teamă.

Ea inspiră profund și își luă inima în dinți. Era atât de ușor să te certi! Era atât de greu să-ți mărturisești iubirea! Dacă Rex va râde de ea, ar fi în stare să moară...

Până la urmă, spuse cu o voce abia auzită:

– Am acceptat pentru că te iubeam.

Rex se dădu un pas înapoi pentru a scruta mai bine fața lui Kate. Privirea lui pătrunzătoare se cufundă în ochii ei verzi.

– Ai vorbit la trecut, remarcă el cu tristețe.

– Mă corectez. Te iubesc, Rex.

– Și totuși, întotdeauna ai făcut astfel încât să-mi demonstrezi contrariul.

Kate își aminti de răceala și disprețul pe care ea i le arătase după ruptura lor, pentru a-și ascunde suferința și umilința. Când venise la el să-i ceară împrumutul, crezuse că reușise să-l urască, dar pe zi ce trecea, înțelesese că niciodată nu încetase să-l iubească.

Dar cum ar fi putut să-i spună? El devenise bogat, celebru, răsfățat de societate... În timp ce ea nu avea decât un vechi vapor plin de ipoteci și... o mulțime de vise.

– Mă temeam că ai să râzi de mine, șopti ea. Nu mă simțeam la nivelul tău.

Rex o luă în brațe, topindu-i cu căldura corpului său gheața ce cuprinsese inima ei, de teamă.

– N-ar fi trebuit să gândești așa, spuse el cu un murmur gâtuit de emoție.

– Mă părăsiseși, Rex.

– Ți-am spus de ce.

Era oare posibil ca el s-o iubească puțin? gândi Kate. Plină de speranțe, se agăță de gâtul lui ca un înecat gata să se scufunde.

– Kate, te iubeam și te voi iubi mereu la nebunie.

– Nu mi-ai spus-o niciodată, remarcă ea cu voce gâtuită.

– Este adevărat... Dar, trecutul meu m-a marcat, Kate. Când Jake m-a adunat de pe drumuri, am început să-mi recâștig încrederea în mine, am crezut că am ieșit din impas și apoi, m-a alungat. Credeam că voi muri de rușine. Omul pe care îl admiram mai mult decât orice pe lume, mă socotea nedemn de fiica lui!

O suferință adâncă umbri privirea lui Rex când acesta retrăi zilele cele mai negre din viața lui.

– Știi, Kate, reluă el, tu făceai totul pentru a-i câștiga admirația și stima, dar nici nu era nevoie. El te adora, erai lumina ochilor lui, bucuria vieții lui. Când, câțiva ani mai târziu, a venit să-mi ceară un împrumut, am vrut să-i dăruiesc banii drept recunoștință, pentru datoria morală pe care consideram că o am față de el. Pentru că înțelesesem că dacă el nu mi-ar fi rănit orgoliul, aș fi rămas un tip

oarecare, fără ambiție și fără viitor. Reușita mea i-o datoram lui. Dar, bineînțeles, era prea mândru pentru a-mi accepta oferta. A ținut neapărat să-mi ramburseze datoria și chiar cu dobândă ridicată.

– Îmi amintesc că te considera un cămătar.

Rex zâmbi.

– Un motiv în plus ca să mă detești.

– Nu spune asta. Am crezut că voi muri de supărare când te-ai căsătorit.

Privirea lui Rex se umplu de amărăciune.

– A fost un mariaj prostesc. M-am căsătorit cu Carla pentru a-mi dovedi că totuși pot să plac cuiva, chiar dacă eram un nenorocit... Dar nu ne-am iubit.

– Iar eu, care te-am iubit din prima clipă când te-am cunoscut... Așa că, vezi, pentru mine n-au contat banii, nici celebritatea ta. Îmi ajung frumusețea, inteligența, bărbăția ta...

Rex râse fericit.

– Iar pentru mine tu ești femeia vieții mele, Kate. Te iubesc cu toată ființa mea, adăugă el cu o infinită tandrețe ce risipi și ultimele îndoieli ale lui Kate.

Cu inima plină de dragoste, ea îi zâmbi. Ochii ei verzi scânteiau luminându-i fața.

Rex se simțea inundat de fericire. Niciodată Kate nu fusese mai frumoasă. Cu părul ei somptuos plutindu-i pe umerii arși de soare, cu corpul zvelt pe care minusculul bikini alb era doar o umbră, semăna cu o încântătoare sirenă ieșită din valuri pentru a-l vrăji. Îl cuprinse o undă fulgerătoare de dorință. Se aplecă spre gura ei senzuală și îi urmări conturul cu vârful limbii.

– Este timpul să-ți demonstrez că am imaginație, îi șopti el conducând-o ușor spre nisipul alb de lângă stânca sculptată.

Cu multă tandrețe, făcu să alunece bretelele fine ale costumului peste brațele ei catifelate.

– Rex, iubește-mă, gemu Kate înnebunită de plăcere lăsându-se să alunece pe nisipul cald.

– Asta am intenția să fac toată viața mea, îi murmură el.

Niciodată nu fusese mai fericit, mai sigur pe forța lui de seducție. O regăsise în sfârșit pe Kate. Ea îl iubea doar pentru el însuși, nu pentru averea lui.

Inundat de o fericire imensă, o învălui pe Kate cu o privire aprinsă de patimă și pasiune înainte de a pune stăpânire pe gura ei. Valuri

de plăcere o cuprinseră pe Kate, care răspunse pasiunii lui cu sărutări arzătoare, cu mângâieri înflăcărate. Cu îndrăzneala femeii îndrăgostite la nebunie, îl făcu să îndure aceleași dulci chinuri, la fel de subtile ca și cele pe care i le provocase el, explorându-i fiecare bucățică a trupului viril, cu mâinile și buzele, până ce, beat de pasiune, el o răsturnă pe nisipul moale și o duse cu el pe culmile extazului.

*

* *

Kate se trezi tresărind. Era cald, prea cald și credea că încă visează. Se răsuci pe spate și începu să asculte zgomotul nopții: clipocitul regulat al valurilor pe coca vaporului, scârțâitul ușor al lanțului ancorei. Când era gata să adoarmă din nou, percepu zumzăitul îndepărtat al unui motor.

Dacă se apropia alt vas, Cappy, care era de gardă, va alarma echipajul. Kate așteptă ținându-și răsuflarea, până ce zgomotul motorului se auzi foarte aproape. Apoi, dintr-o dată, se făcu din nou liniște.

Visase, oare?

Murmurul oceanului o făcu pe Kate să adoarmă din nou.

O oră mai târziu, se trezi iar. Pe vas domnea o liniște totală. Totul era calm. Mult prea calm.

Cu o ciudată strângere de inimă, ea dădu la o parte cearșaful și îl privi pe Rex care dormea întins de-a latul cușetei. Îi furase chiar și perna ei! Întinse un braț să-l trezească, dar se răzgândi. După ce se întorseseră de pe insulă, el muncise ca un ocnaș ajutându-i pe scafandri să aducă la suprafață alte lingouri de aur și argint, până la căderea nopții. Așa că, el avea mare nevoie de odihnă, își spuse ea înduioșată.

Foarte încet, se ridică și își puse costumul de baie, șortul, bluza și un tricou pe care le lăsase pe speteaza scaunului, apoi ieși din cabină în vârful picioarelor și se duse pe punte.

Aerul răcoros îi făcu bine. Contemplă stelele ce scânteiau ca niște diamante în sipetul lor de catifea albastră. Cu toată această încântare a nopții, Kate simți din nou o neliniște inexplicabilă.

Se duse spre proră unde trebuia să-l găsească pe Cappy făcând de gardă și nu văzu pe nimeni.

Intrigată și speriată în același timp, se întoarse să-l caute pe bucătar cu privirea. Inima îi tresări când văzu umbra întunecată a unui vapor alături de Wanderer.

Îl recunoscu imediat. Era vasul lui Don. Dumnezeule, dar ce căuta el aici? Și, mai ales, de ce n-a semnalat Cappy prezența lui?

Răspunsul îi apăru clar în minte, ca un fulger orbitor: Don venise să fure comoara, iar Cappy era complicele lui.

Repede... Trebuia să-l avertizeze pe Rex!

Pe când se pregătea să se ducă la el, ea auzi voci în josul scărilor.

– O să-l luăm prin surprindere pe Reynolds...

Era vocea lui Don. Kate nu mai putea coborî! Îngrozită, alergă spre proră și se refugie în sala de observație. Se lipi de ușa încăperii de scufundare și respiră profund pentru a-și regăsi calmul.

Rex va fi îngrozitor de furios. De câte ori nu-i spusese că prezența ei la bord îl îngrijora, în cazul în care vor fi atacați de pirați? Mai rău chiar, el era atât de bănuitor, atât de nesigur de ea, încât ar putea interpreta absența ei din cabină ca o trădare. Trebuia

neapărat să ajungă la el, să-i explice că ea nu era complice cu Don.

Dar ce se va întâmpla cu comoara pe care ei o urcaseră la bord? Doar ea mai putea s-o salveze.

Kate scrută apele întunecate care loveau încet hubloul şi îşi storcea creierul să găsească un mijloc de a-l împiedica pe Don să-şi ducă la bun sfârşit scopurile lui necurate.

Dintr-o dată, faţa i se lumină.

Cu siguranţă că Don încărcase deja pe vasul lui lingourile şi lăzile cu monede de aur, iar acum va încerca să-l imobilizeze pe Rex şi oamenii lui, pentru a fi sigur că nu-l vor urmări.

Va trebui sub orice formă să-l împiedice să fugă cu prada. Singura soluţie era să facă astfel încât vaporul lui Don să aibă o pană, când va ajunge destul de departe de Wanderer, pentru ca să aibă timp să-l elibereze pe Rex şi restul echipajului. Apoi vor porni în urmărirea celor doi răufăcători şi vor recupera comoara.

Fără să ezite, Kate îşi scoase bluza şi o rupse în două. Ascunse o parte în sutienul

costumului de baie şi apucă o butelie de oxigen şi o pereche de labe.

Câteva minute mai târziu, înota prin apa întunecată. Ştia că este foarte periculos să te scufunzi singur, mai ales noaptea. Rechinii şi curenţii înşelători constituiau un pericol mortal şi nimeni nu putea s-o ajute.

Înăbuşindu-şi temerile, se strecură sub coca vasului lui Don şi începu să caute orificiul de admisie a apei de răcire. Un ascuţiş metalic îi tăie palma. Rugându-se lui Dumnezeu ca sângele să nu atragă rechinii, îşi continuă cu frenezie căutările.

Trecură secunde interminabile.

Găsi în sfârşit deschizătura pe care o căuta şi o astupă cu bucata de pânză din bluza ei.

Când reveni în camera de observaţie a lui Wanderer, câteva minute mai târziu, se sprijini epuizată de hublou.

Durerile provocate de rana de la mână îi cuprinseră tot braţul. Curenţii mai puternici decât de obicei ameninţaseră să o poarte în larg şi ea a trebuit să se lupte din toate puterile pentru a reveni la vas. Dar reuşise...

Cu un oftat de uşurare, îşi scoase echipamentul şi îşi puse din nou şortul şi tricoul.

Acum putea să se întoarcă la Rex şi să-i arate că nu îl abandonase.

Când ajunse la piciorul scării, o mână ieşi din umbră şi îi astupă gura. Ea muşcă palma ce o sufoca şi încercă să ţipe, dar simţi imediat metalul unui revolver lipit de tâmpla sa.

O voce calmă îi şopti:

– Fii calmă, dragă...

Don!

– Unde naiba ai fost? Eşti toată udă.

Un frison de gheaţă o străbătu pe Kate. Nu trebuia, mai ales, să intre în panică.

– Îmi... îmi era prea cald. Am înotat puţin.

– Oh... O baie în mijlocul nopţii, zise Don, aparent satisfăcut de răspuns.

Fluieră uşor şi, câteva secunde mai târziu, Cappy îşi făcu apariţia înarmat şi el cu un pistol.

– Unde sunt oamenii din echipaj? întrebă Kate, temându-se de ce era mai rău.

Un surâs triumfător întinse buzele subţiri ale lui Don.

– Am încuiat uşa ce duce spre cabinele lor. Dorm toţi liniştit.

– Don, ce naiba te-a apucat? Tu nu eşti un pirat!

– Îmi iau doar revanșa, scumpo. În trecut, Reynolds nu mi-a dat ce mi se cuvenea dintr-o comoară. Acum e rândul meu să i-o iau.

Don o prinse pe Kate de braț.

– Și vom merge împreună să-i anunțăm vestea asta, spuse el cu hotărâre.

Ea deschise gura să țipe pentru a-l preveni pe Rex, dar Don ridică o mână amenințătoare.

– Nu mă obliga să-ți fac rău, dragă. Oricum nu te-ar auzi. Cu ceea ce i-a pus Cappy în cafeaua de aseară, doarme probabil ca un nou-născut.

Cu ochii măriți de groază, Kate îl privi pe Don deschizând ușa cabinei și aprinzând plafoniera.

Rex se întoarse și mormăi ceva. Deschise cu greutate ochii și încercă să se ridice văzând-o pe Kate lipită de Don. Dar acesta îl lovi cu putere în cap, încât Rex își pierdu cunoștința și se prăbuși, fără un sunet, pe jos. Un firișor de sânge se prelinse pe podea. Don ridică mâna pentru a-l mai lovi o dată, dar Kate se aruncă asupra lui și îl împinse violent.

Cu un țipăt de groază, ea se lăsă să cadă lângă Rex, luându-i capul însângerat pe genunchi.

Furios, Don îi ordonă:

– Dă-te la o parte, Kate!

– Nu! strigă ea. Tu ai luat deja comoara, de ce te mai înverșunezi asupra lui?

– Reynolds mi-a furat-o și pe cea cu care doream să mă căsătoresc, bombăni el. Pe față îi apăru un surâs sardonic. După ce am să termin cu el, n-o să-l mai vrea nici o femeie!

Lui Kate îi îngheță sângele în vine. Ridică spre Don o privire imploratoare.

– Nu! Pot să mă întorc la tine, Don. Lasă-l în pace... Dacă îi vei lua comoara și logodnica, el nu va mai avea nimic iar tu vei fi răzbunat...

Încet Don își lăsă brațul în jos.

Cu inima frântă, Kate privi fața de o paloare mortală a celui pe care-l iubea. Nu era, oare, nici o altă soluție?

Nu, nu avea de ales. Important era să-l salveze pe Rex. Chiar dacă pentru asta va trebui să-l facă să creadă că îl trădase...

Cu infinită grijă, puse capul iubitului ei jos, apoi apucă mâna pe care i-o întindea Don și se ridică încet, încercând să-și

stăpânească fiorul de repulsie pe care-l simți la această atingere.

Rex clipi de mai multe ori. Capul îi durea de-i venea să urle, corpul lui cântărea parcă o tonă. Nu era în stare să se miște.

Auzi vocea lui Kate undeva deasupra lui.

– N-aveam chef să mă mărit cu el, știi, Don. Am rămas cu el doar din cauza comorii.

Rex avu impresia că cineva îi înfige un pumnal înroșit în foc în inimă. Adunându-și toate puterile, deschise ochii mari.

Ceea ce văzu îi făcu greață.

Kate era ghemuită la pieptul lui Don Taylor. Deci, ea îl trădase. Pentru bani. Așa cum se temuse, doar averea lui o interesase.

– Kate, gemu el. Kate...

Pentru o fracțiune de secundă, întâlni privirea lui Kate. Era lividă și părea că tremură... Sau poate el era cel care tremura?

Din nou, tenebrele îi întunecară mintea și amenințau să-l înghită. Ultima imagine pe care o văzu înainte de a-și pierde cunoștința, fu aceea a lui Kate îndepărtându-se și brațul lui Don cuprinzându-i talia.

Suferința care-i zdrobi inima fu atât de puternică încât i se păru o ușurare să-și piardă din nou cunoștința.

Când își reveni, era singur. Kate dispăruse. Iar durerea care-i cuprindea capul îi demonstra că nu avusese un coșmar. Logodnica lui se vânduse, pur și simplu, celui care plătise mai mult.

Furia care-l cuprinse pe Rex îi dădu puterea să se ridice și să meargă clătinându-se până la cabinele echipajului.

Când toți oamenii ajunseră la posturile lor, el ordonă să se îndrepte cu toată viteza spre Key West, chiar dacă șansele de a-l prinde pe Taylor erau minime.

În timp ce Wanderer tăia valurile, Rex își aminti cu amărăciune că, atunci când Kate recrutase echipajul, ea îi lăudase îndelung talentele culinare ale lui Cappy. Își pregătise bine lovitura.

Era, oare, doar azi-dimineață când îi spusese că îl iubește? Și prostul de el, o crezuse...

Toată viața visase să-și clădească un cămin, avusese impresia că atinsese cu degetele fericirea, alături de femeia vieții lui...

Niciodată nu se va mai lăsa prins de iluzia iubirii...

Va urî numele lui Kate Andrews până la sfârșitul zilelor lui.

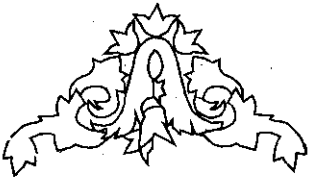

CAPITOLUL XII

Vasul de pescuit, îngreunat de preţioasa lui comoară, se îndrepta încet spre Key West. Kate stătea aşezată, singură, în cabina de pilotaj, învelită în mantaua de ploaie a lui Don.

În ciuda nopţii calde, ea tremura. Revedea fără încetare faţa lividă a lui Rex, privirea lui de animal hăituit, rănit, în momentul când o văzuse în braţele lui Don.

Un bec roşu începu să clipească pe tabloul de bord. Kate puse repede mâna pentru a-l ascunde. Era semnalul pe care îl aştepta. Calvarul ei va lua sfârşit în curând.

Câteva minute mai târziu, Cappy strigă:

– Patroane, nu simţi nimic deosebit?

Ca pentru a-i confirma spusele, se declanşă şi o sirenă stridentă.

Kate auzi pași și se îndepărtă repede de tabloul de bord. Don se năpusti în cabină urlând:

– De ce nu m-ai chemat imediat ce s-a aprins becul de control?

Kate se întinse și căscă.

– Oh, îmi pare rău, Don... Cred că am adormit.

Sirena continua să urle.

Don opri motorul și încruntă sprâncenele aplecându-se spre cadranul pe care apărea înscrisă temperatura motorului.

– Motorul începe să se încingă, Cappy, îi spuse el complicelui lui care venise să vadă ce se întâmplă.

În cabină începuse să se simtă un miros de ars. Don deschise un capac și întoarse febril câteva butoane.

– Demarează din nou, îi ordonă el lui Cappy. Eu încerc să aflu ce se întâmplă.

În timp ce Cappy pornea motorul, Don se aplecă peste bastingaj, cu o lanternă.

– Am găsit, anunță el după câteva secunde. Apa nu circulă. Probabil că vreo algă sau altceva a astupat orificiul circuitului de răcire. Oprește motorul, mă scufund să văd ce pot să fac.

Kate îşi ţinu răsuflarea. Don o s-o omoare când va vedea că, de fapt, o bucată din bluza ei este cauza!

– Patroane, este un vapor în spatele nostru! îl anunţă Cappy, neliniştit.

– Reynolds! strigă Don furios.

– Rex, şopti Kate, cu inima plină de speranţă.

– Nu putem să ne descotorosim de ei, patroane, spuse Cappy. Suntem prea încărcaţi.

– De ce crezi că am luat-o pe Kate cu noi? întrebă Don pe un ton cinic.

Kate încremeni. Nici nu se gândea să se lase folosită ca ostatec pentru a-l prinde în capcană pe Rex! Cu o mişcare a umărului îşi lepădă mantaua de ploaie, apoi o luă la fugă spre punte. În clipa când vru să se arunce peste bord, Don o prinse de păr. Ea se întoarse şi îi muşcă mâna cu sălbăticie, obligându-l să-i dea drumul.

Profitând de momentul de surpriză şi neatenţie al lui Don, sări şi se lăsă să se scufunde, înotând sub apă cât putu de mult.

Când reveni la suprafaţă, echipajul lui Wanderer tocmai începea abordajul vasului

lui Don. Doi bărbați sosiră să-l imobilizeze pe acesta, iar un al treilea se ocupa de Cappy.

– Kate a dispărut! strigă unul dintre ei.

Vocea lui Rex răsună în noapte, glacială și amenințătoare.

– Unde este Kate, Taylor? Vorbește! Altfel, te omor cu propriile mele mâini!

– A... sărit peste bord.

Kate auzi corpul unui om ce se prăbușea pe punte, apoi un geamăt de durere.

– Rex! Sunt aici, strigă ea din toate puterile.

Imediat, toate lanternele se îndreptară spre suprafața apei. Ea apucă mâna pe care unul din oameni i-o întinsese pentru a o ajuta să se cațere pe punte.

Rex se ținea mai departe. Avea fruntea înfășurată într-un bandaj prin care trecuse sângele. Riduri de oboseală și suferință îi săpaseră fața de o paloare pământie.

Kate făcu un pas spre el, gata să se arunce în brațele lui, dar privirea înghețată o făcu să încremenească acolo unde era.

El o privi cu dispreț, apoi, ca și cum nu mai putea să-i suporte prezența, se întoarse fără să scoată o vorbă și se îndreptă spre Wanderer.

Inima lui Kate se zdrobi în mii de cioburi.

– Rex! gemu ea încet.

El se întoarse cu o expresie aspră pe față și cu privirea încărcată de ură.

– Tot vrei să-mi vânezi comoara, dragostea mea? îi aruncă el pe un ton zeflemitor.

– Nu... Te iubesc, Rex.

Ochii lui Kate se înecară în lacrimi în timp ce deveni conștientă de cruda realitate. Cum ar fi putut Rex s-o mai creadă? Totuși, ea plecase cu Don pentru a-i salva lui viața și fără ea, Rex nu și-ar mai fi recuperat comoara.

– Ai un mod ciudat de a-mi arăta că mă iubești, spuse el cu duritate.

Kate păli.

– Ascultă-mă, te rog! Pot să-ți explic totul.

– Mă îndoiesc...

Rex urcă la bordul lui Wanderer și îi aruncă peste umăr:

– Scutește-mă de minciunile tale, te rog.

Un hohot de plâns o sufocă pe Kate. Vrând să-l salveze pe Rex, îl pierdea.

Kate își adună lucrurile. Le aruncă grămadă în sacul de voiaj pe care-l pusese pe cușeta lui Rex.

Un alt vas cu întăriri şi cu hrană tocmai sosise. Rex urma să-l expedieze pe Wanderer la Key West, împreună cu preţioasa încărcătură. Cu aceeaşi ocazie o expedia şi pe Kate, bineînţeles.

La întoarcerea acasă, ea va găsi cecul trimis de notarul mătuşii sale pe care o moştenea. Putea astfel să-i ramburseze datoria lui Rex şi să dispară pentru totdeauna din viaţa lui.

Rex îl ascultase cu răbdare pe Don care îi expusese motivele ce-l determinaseră să-i fure comoara, găsindu-i chiar circumstanţe atenuante. Îşi aminti cum, cu ani în urmă, îl dăduse afară din echipaj pentru că Don era în permanenţă beat. Chiar şi acum, îi spusese Don, sub influenţa băuturii se hotărâse să se răzbune furându-i comoara. După aceste mărturisiri, Rex îi promise lui Don că îl va ajuta să urmeze o cură de dezintoxicare.

În schimb, pe Kate o condamnase fără ca măcar s-o asculte. Ochii ei se înecară în lacrimi de frustrare şi suferinţă. Îşi ascunse faţa în mâini, hohotind de plâns.

– Rex, oh, Rex...

Cum va putea să suporte să-l piardă din nou, după ce cunoscuse beţia de a se fi ştiut iubită de el?

În starea de disperare în care se afla, abia dacă auzi uşoara bătaie în uşă. Se întoarse şi întâlni o privire albastră de safir, rece şi strălucitoare ca suprafaţa oceanului.

– Kate, trebuie să-ţi vorbesc.

Ea încremenise văzându-l. Ce mai avea să-i spună? Că o ura? Ea ştia deja asta...

– Nu-ţi face griji pentru ce-ţi datorez. Îţi voi înapoia banii din moştenirea pe care am primit-o, spuse ea ridicându-se repede pentru a-şi ascunde suferinţa.

– Tu nu ştii să vorbeşti despre altceva decât despre bani, nu-i aşa? îi răspunse el pe un ton amar.

Nedorind să mai asculte şi alte insulte, Kate trecu prin faţa lui pentru a ieşi din cabină. Cu un gest rapid ca fulgerul, el o prinse de braţ şi o obligă să se întoarcă.

Privirile li se întâlniră. Kate reuşi să citească în ochii lui albaştri aceleaşi emoţii violente şi contradictorii pe care le simţea şi inima ei. Într-o încercare zadarnică de a se degaja, lovea cu pumnii ei mici în pieptul lui puternic. Rex se mulţumi să zâmbească zeflemitor, ceea ce făcu să-i crească furia lui Kate.

Prinzându-i talia cu brațele, el o strânse cu atâta putere încât ea avu impresia că totul în jurul lor se învârtește. Înainte chiar ca ea să-și poată trage răsuflarea, o gură feroce și avidă puse stăpânire pe buzele ei, smulgându-le un răspuns pătimaș.

– Te iubesc, murmură ea, te iubesc, Rex. Te implor, crede-mă.

Rex îi dădu drumul brusc.

– Nu mă minți, Kate.

– Rex... crede-mă...

– Tu știi întotdeauna ce trebuie să-mi spui pentru a mă chinui, nu-i așa? îi tăie el vorba, pus pe ceartă. Toată noaptea m-am întrebat ce argumente ai mai fi inventat dacă te-aș fi lăsat să vorbești...

În ochii verzi ai lui Kate apăru o sclipire de mândrie.

– Nu am nevoie să inventez nimic. Sunt absolut nevinovată, Rex. Ascultă-mă, te rog... Va fi, fără îndoială, pentru ultima oară.

Cu fața ca de piatră, el o privi îndelung. Într-un târziu, spuse:

– Bun, de acord... Dar nu mă obliga să te cred.

Asprimea vocii lui nu făcu decât să strângă și mai mult cleștele de gheață care-i cuprinsese inima.

Ea se lăsă să cadă pe un scaun în fața biroului și, cu o voce emoționată, își începu povestirea.

Erau așezați la câțiva centimetri unul de altul, dar inimile lor erau la distanță de ani-lumină...

Rex o lăsase pe Kate să vorbească, fără să pună vreo întrebare și fără să facă vreun comentariu.

– Vezi, concluzionă ea, eu n-am știut ce pune la cale Don. M-am prefăcut că îl urmez pentru a te salva. De ce aș fi fost complicea lui? Tu urma să te căsătorești cu mine. Nu era nevoie să plănuiesc să-ți fur comoara, din moment ce urma să-mi aparțină și mie. Nu poți să crezi asta?

– Nu, nu pot!

– Atunci, de ce ai mai acceptat să mă asculți? îl întrebă ea cu voce tremurătoare. De ce mi-ai mai dat speranțe deșarte?

– Pentru că...

Rex strânse din dinți.

– Pentru că... deși îmi spun la nesfârșit că ar trebui să te urăsc, nu sunt în stare.

Se aplecă spre ea și, cu o tandrețe infinită, îi cuprinse obrajii în palme.

– Încă mai vreau să mă căsătoresc cu tine, Kate. În ciuda a tot ce mi-ai făcut, nu pot concepe viața fără tine.

– Nu!

– De ce?! Doar mi-ai spus că mă iubești, nu?

– Este adevărat. Te iubesc cu toată ființa mea.

– Atunci?

Kate lăsă capul în jos.

– Dacă tu nu poți să mă crezi, este mai bine să ne despărțim, Rex, spuse ea încet. O căsătorie trebuie să se bazeze pe încredere reciprocă. Altfel este sortită eșecului.

Kate se ridică, plină de tristețe.

– Fii atentă, Kate! Dacă pleci n-am să-ți mai cer să te întorci vreodată.

Ea se întoarse și îl privi pe cel pe care-l iubea atât.

– Cu toată bogăția și celebritatea ta, Rex, tu vei îmbătrâni singur. Și știi de ce? Pentru că în adâncul sufletului tău ai rămas copilul pe care Jake l-a adunat, pe jumătate mort, de pe marginea unei șosele. Degeaba te străduiești să faci pe durul, în permanență te temi că vei fi disprețuit. Nu ai încredere în nimeni. Nu te crezi demn de a fi iubit.

Rex păli de parcă l-ar fi pălmuit.

– Și ca să lămurim neînțelegerea dintre noi, nu ai decât să verifici orificiul de admisie a apei de răcire de la vaporul lui Don. Vei găsi acolo o fâșie din bluza mea. Dar tu n-ai să faci asta, nu-i așa? Asta te-ar obliga să crezi că te iubesc, pe tine și nu averea ta...

Se întoarse pentru a-și ascunde lacrimile și părăsi cabina alergând. Rex o strigă dar ea nu se opri. Știa că dacă îi va mai întâlni privirea albastră, întunecată de suferință, ea nu va mai găsi puterea să-l părăsească.

Mai târziu, în cursul după-amiezii, Rex o găsi în camera de observație de pe Wanderer, privind prin apa limpede la jocul peștișorilor multicolori.

– Sunt minunați, nu-i așa? murmură Rex chiar în spatele ei.

Kate nu răspunse. Dar când el o cuprinse cu brațele, ea se lăsă în voie, fără să protesteze.

– Kate, dragostea mea, m-am înșelat în toate privințele... Am greșit...

Vocea bărbatului era modificată de emoție iar mâinile îi tremurau ușor.

– Kate, privește-mă.

Încet, ea se întoarse și inima îi zburdă de bucurie când întâlni privirea lui vibrând de dragoste și lipsită de orice nor.

– Rex, zise ea cu voce slabă, ai controlat circuitul de răcire, nu-i așa?

– Nu am avut nevoie. Știu, am simțit că tu mi-ai spus adevărul. Te iubesc, Kate, mai mult decât orice pe lume.

– Nu te-am mințit niciodată, să știi.

– Știu, draga mea.

Rex îi luă mâna și o duse la buze. Un surâs radios îi lumină fața, ca un curcubeu apărut pe un cer de furtună.

– Aveai dreptate, Kate. Îmi era teamă că nu voi ști să te păstrez lângă mine și că voi suferi iarăși cumplit pierzându-te. Îmi era mai ușor să mă gândesc cu tu voiai doar banii mei, pentru că, din acest punct de vedere, puteam să-ți dau satisfacție.

Cu tandrețe, el îi sărută ochii, obrajii și tâmplele.

Kate simțea că plutește. Și ei îi fusese teamă să iubească, așa că va fi înțelegătoare și indulgentă cu Rex...

– Te iert, iubirea mea, îi șopti ea înainte ca el să-i cuprindă buzele.

Când se depărtară uşor pentru a-şi regăsi răsuflarea, ea îi spuse încet:

– Când ai să înţelegi odată că te iubesc la nebunie, bogat sau sărac, oricum? Încă de când aveam şaisprezece ani, tu eşti frumosul meu prinţ, Rex.

– Niciodată n-am fost un elev bun, aşa că înţeleg mai greu...

– Îmi va face o plăcere deosebită să-ţi dau nişte lecţii.

– Ce-ar fi să începem imediat?

Rex îi sărută din nou, cu tandreţe, buzele, apoi gâtul ei catifelat, coborând uşor pe valea mătăsoasă dintre sânii ei rotunzi.

Certitudinea că de acum nimic şi nimeni nu-i va mai despărţi, risipi pentru totdeauna temerile şi orice urmă de îndoială. Îndreptându-se, mână în mână, spre cabina lor, ei ştiau că găsiseră în adâncul inimilor lor cea mai preţioasă comoară: iubirea adevărată.

– SFÂRŞIT –

Jake Andrews, proprietarul unui mic vas de pescari, avea un braț de nădejde în fiica sa Kate, și trăiau din vânzarea peștelui. Într-o seară Jake, "culege" într-o stare jalnică de pe șosea pe Rex Reynolds. Nu după multă vreme Rex și Kate se îndrăgostesc nebunește.

Jake, îi desparte pe cei doi tineri după care urmează o lungă perioadă de așteptare.

Când văzu urmele roșii pe gâtul lui Kate, buzele ei trandafirii umflate, știind că el fusese cel ce le provocase, lui Rex i se făcu greață. Remușcările și rușinea de a o fi tratat pe cea pe care o iubea atât de mult ca pe o târfă în fața întregului echipaj, îl copleșiră.

I.S.B.N. 973-9197-72-8 Lei 1800 + 36 T.L.= 1836